

JAMES REDFIELD

Shambhala titka

A Tizenegyedik Felismerés nyomában

A fordítás az alábbi kiadás alapján készült:
James Redfield: The Secret of Shambhala
Warner Books. 1999

© 1999 by James Redfield

This edition published by arrangement with Warner Books, Inc., New York,
New York, U.S.A.

Hungarian translation © Révbíró Tamás. 2000
Magyar Könyvklub, Budapest, 2001
Felelős kiadó Révai Gábor, a Magyar Könyvklub igazgatója
Irodalmi vezető Ambrus Éva
Műszaki vezető Szilassy János
A borítót tervezte Császár András
Műszaki szerkesztő Császár András
Szedte a Jávor cs Tsi Bt.
Nyomta az Alföldi Nyomda Rt., Debrecen
Felelős vezető György Géza vezérigazgató
Megjelent 13,05 (A/5) ív terjedelemben
ISBN 963 547 241 2

Ajánlom Megan és Kelly számára:
az ő nemzedéküknek már tudatosan kell fejlődni.

Köszönetnyilvánítás

A spirituális tudatosság kibontakozásában sokan játszanak főszerepet. Külön köszönet illeti meg Larry Dosseyt, aki úttörőként tevékenykedett az ima és a szándék valóságformáló hatását illető tudományos kutatások népszerűsítésében. Ugyanígy köszönetre méltó Marilyn Schlitz, aki az Institute of Noetic Sciences megbízásából fáradhatatlanul végzi az emberi akaratra vonatkozó kutatásait. A táplálkozás témakörében elismerést érdemel Theodore A. Baroody és Robert Young a savasság-lúgosság kutatásáért.

Személyes köszönettel tartozom Albert Gauldennek, John Winthrop Austinnak, John Diamondnak és Claire Zionnak, akik sok segítséget nyújtottak ehhez a munkámhoz. Legelsősorban pedig Salle Merrill Redfieldnek mondok köszönetet, akinek intuíciója és erős hite állandó emlékeztető az élei rejtelmességére.

A szerző előszava

A mennyei prófécia és *A Tizedik Felismerés* című könyvem megírásakor szilárd meggyőződésem volt, hogy az emberi kultúra az életet és a spiritualitást illető felismerések sorozata által fejlődik, valamint hogy ezek megfogalmazhatók, dokumentálhatók. Mindaz, ami azóta történt, csak megerősítette ezt a meggyőződésemet.

Tökéletesen tudatára ébredünk az élet színpalái mögött munkáló, magasabb spirituális erőknek, magunk mögött hagyjuk a materialista világszemléletet, amely egyenlőségjelet tesz az élet és a fennmaradás közé, amely a hitet a vasárnapi templomlátogatással azonosítja, amely játékszerek és szórakozás által igyekszik elterelni a figyelmet az élet borzongató nagyszerűségéről.

Nem erre van szükségünk, hanem csodás és titokzatos véletlenekkel teli életre, váratlan intuíciókra, amelyek kijelölik személyes utunkat a létezésben - mintha valamiféle előre meghatározott végzet akarna érvényre jutni. Az ilyen élet olyan, mint egy önmagunkról szóló kalandregény, amelyben a nyomok egyik felismeréstől vezetnek a másikig. Felfedezzük, hogy a bennünk lakó Isten megtapasztalása vár reánk, és ha megtaláljuk ezt a kapcsolatot, életünk még több, még világosabb intuícióval gazdagodik. Látomások alakjában megmutatkozik előttünk a sorsunk, a küldetésünk, amelyet megvalósíthatunk, ha felszámoljuk zavaró szokásainkat, ha a többi embert egy bizonyosfajta etika szerint kezeljük, és ha híven követjük szívünk sugallatait. A Tizedik felismeréssel ez a távlat még szélesebbre tágul, felöleli a történelem és a kultúra teljes egészét. Bizonyos szinten valamennyien tudatában vagyunk annak, hogy egy másik, mennyei dimenzióból érkezünk ide a földi világba, hogy mindnyájan ugyanannak a célnak elérésében segítünk: hogy lassanként, nemzedékről nemzedékre teljesen spirituális kultúrát teremtsünk ezen a bolygón. És miközben kezdjük felfogni ezt a lelkesítő, energiát adó felismerést, már érkezik a következő, a Tizenegyedik. Gondolataink, hiteink hozzájárulnak álmaink megvalósulásához. Voltaképpen, azt hiszem, mostanában kezdjük végre megérteni, hogy szándékaink, imáink, még eltitkolt nézeteink és feltevéseink is hatást gyakorolnak életünk sikerességére, sőt mások életének sikerére is.

Saját tapasztalataim és a körülöttünk végbemenő folyamatok alapján írtam ezt a könyvet, a tudatosság következő lépcsőfokának illusztrációjaként. Hitem szerint már ez a felismerés is kibontakozóban van, ott gomolyog a sok ezer, késő éjszakába nyúló spirituális beszélgetésben, ott rejlik a korunkra még mindig jellemző gyűlölet, és félelem vékony felszíni rétege alatt. A mi felelősségünk, mint eddig, most is az, hogy életünket ehhez igazítsuk, azután pedig embertársaink iránt megnyílván továbbadjuk a tudást.

James Redfield 1999 nyarán

*Akkor Nabukodonozor király megijedt
és sietve felkele, szóla és monda az ő
tanácsosainak; Nem három férfiút*

veténk-é a tűz közepébe megkötözve?...

*Ímé, négy férfit látok szabadon, járni
a tűz közepében, és semmi sérelem
sincs bennök, és a negyediknek ábrázata
olyan, mint-valami istenek-fiáé...*

*Áldott ezeknek Istene, a Sidrák, Misák
és Abednégó Istene, a ki küldötte az ő
angyalát és kiszabadította az ő szolgálait, a
kik őbenne bíztak.
(Dániel könyve)*

1. A SZÁNDÉKMEZŐK

Megszólalt a telefon, de éppen csak rápillantottam. Semmi szükségem sem volt arra, hogy valami elterelje figyelmemet. Megpróbáltam a csörgést kizárni tudatomból, az ablakon át a fákat és a vadvirágokat néztem, remélve, hogy elmerülhetek a házam körüli erdő őszi színpompájában.

A telefon újra megszólalt, és lelki szemeim előtt elmosódott, de nyugtalanító kép jelent meg valakiről, akinek fontos az, hogy beszéljen velem. Gyorsan a kagylóért nyúltam és fölvettem.

- Halló!

- Itt Bill - mondta egy ismerős hang. Bill agronómus volt, aki segíteni szokott a kertészkedésben. Pár száz méterrel alattam lakott a hegyoldalon.

- Figyelj, Bill, visszahívhatlak később? - kérdeztem. - Határidőm van.

- Ugye még nem ismered a lányomat, Natalie-t?

- Tessék?

Csend.

- Bill!

- Figyelj - szólalt meg végre -, a lányom beszélni akar veled. Azt hiszem, fontos lehet. Nem tudom, honnan, de ismeri a munkáidat. Azt mondja, információja van egy helyről, ami érdekelni fog. Valahol Tibet északi részén vagy hol. Azt mondja, az ottani emberek fontos tudást birtokolnak.

- Hány éves a lányod? - kérdeztem.

Bill kuncogott a vonal túlsó végén.

- Még csak tizennégy, de az utóbbi időben nagyon érdekes dolgokat mond. Azt mondja, ma délután szeretne veled beszélni, mielőtt elmegy focizni. Lehetséges ez?

Le akartam rázni, de a korábbi kép újra megjelent tudatomban, és ezúttal tisztábban rajzolódott ki. Láttam, hogy a Bill háza fölött eredő, bővizű forrás mellett beszélgetek egy fiatal lánnyal.

- Hát jó - mondtam. - Délután kettőkor megfelel?

- Tökéletes - felelte Bill.

Miközben lesétáltam hozzájuk, egy újonnan épült házra figyeltem fel az északi gerincen. Ezzel együtt már nincs sok híja a negyvennek, gondoltam. És mind az utóbbi két évben. Tudtam, hogy egyre szélesebb körben terjed a völgy szépségének híre, de igazán nem aggódtam amiatt, hogy túlszűfoltta válik a környék, vagy hogy az emberek tönkreteszik a csodálatos tájat. Egy védett erdő tözsomszédságában laktunk, a legközelebbi várostól huszonöt kilométerre, ami a legtöbb ember számára már túlságosan nagy távolság. Úgy tudtam: a család, amely az egész környéket birtokolta, és a peremén időnként eladott egy-egy házhelyet, következetesen ragaszkodik ahhoz, hogy megővja a hely békéjét. Minden házat alacsonyra kellett építeni, hogy belesimuljon a hegygerinc fenyők és tölgyfák által kirajzolt körvonalaiba.

Inkább az foglalkoztatott, hogy szomszédaim az elszigeteltséget keresték. Amennyire tudtam, a legtöbben ugyanabból a fajtából valók voltak: a legkülönbözőbb szakmákban jutottak olyan kiváltságos helyzetbe, hogy tanácsadóként, kötetlen munkaidőben dolgozhattak, saját időbeosztásuk szerint közlekedtek - ennyi szabadságra szüksége is van annak, aki ilyen messze kint lakik a vadonban. Mindannyiunkat a kitartó idealizmus kapcsolt össze, valamint az a belső szükséglet, hogy ki-ki a maga foglalkozásában a Tizedik Felismerés szellemében érvényre juttassa a spirituális látomást.

Csak hogy a völgyben szinte mindenki magának való életet élt, az emberek a maguk dolgaival törődtek, közösség létrehozásával vagy közös látomás, közös cél kialakításával nem foglalkoztak. Különösképpen igaz volt ez a különféle vallások híveire. Valami okból a völgyben sokféle felekezet tagjai telepedtek meg: a buddhizmus, a judaizmus, a kereszténység katolikus és protestáns ága és az iszlám hívői egyaránt jelen voltak. Az egyes vallási csoportok között nem mutatkozott ellenségesség, de vonzódás sem.

Engem aggodalommal töltött el a közösség hiánya, mert az itt élő gyermekek körében ugyanazok a problémák kezdtek mutatkozni, mint a peremvárosi körzetekben: túl sokat voltak magukra hagyva, túl sokat bámulták a videót, túl nagy jelentőséget tulajdonítottak az iskolai viszontagságoknak, nehézségeknek. Aggodalmam abból fakadt, hogy ezeknek a gyerekeknek az életében nem volt elég erős a család és a közösség érzése, ami segíthetett volna a kortársaikkal kapcsolatos problémáik helyes megítélésében, feldolgozásában.

Elöttem összeszűkült a gyalogút, két hatalmas sziklaszirt között kellett átmennem, amelyek egy jó hatvan méter mély szakadék peremén magasodtak. Ezeken túljutva már hallani lehetett a Phillips-forrás csobogását; a forrás az egyik legelső prémvadászról kapta nevét, aki a tizenhetedik század vége felé tábornokként ült itt. A víz több lépcsőn át zuhogott le a sziklafalon, és odalent nyugodt vízű, három méter széles, eredetileg emberkéz által létrehozott tavacskában gyűlt össze. Az egymást követő nemzedékek mind hozzátették a magukét a környezethez: a forrás környékére almafákat ültettek, a tavacskát kimélyítették, a falat cementhabarccsal megkötött kövekkel erősítették meg. Odaléptem, hogy tenyeremből csészét formálva megkóstoljam a vizet. Előrehajolva egy kiálló ágra támaszkodtam, de az kicsúszott markomból, és lehullott a mélybe.

- Inkább szomjas maradok - mondtam ki hangosan, hátraléptem, és éreztem, hogy homlokomon verítékpatak fut végig. A vadonban való életnek ma is megvannak a veszélyei, bár bizonyára nem olyanok, mint amilyenekkel az öreg Phillipsnek kellett farkasszemet néznie annak idején, amikor az ösvényen bármikor szembe találhatta magát egy kölykeit védelmező pumával, vagy ami még rosszabb, egy arasnyi agyarú vadkannal, amely könnyedén képes felhasítani a lábszáradat, ha nem sikerül idejében felmenekülnöd egy fára. Különösen balszerencsés napon egy dühös cseroki vagy megtévedt szeminol indián is szembejöhethet, aki már nagyon unta, hogy minduntalan új telepések bukkannak fel a kedvenc vadászterületén, és azt a meggyőződést táplálta, hogy ha egy nagy darabot elfogyaszt a szívedből, azzal végleg megállíthatja az európaiak beözönlését. Nem, aki akkoriban élt, lett légyen amerikai őslakó vagy európai bevándorló, ugyanazokkal a veszélyekkel nézett szembe, ugyanúgy próbára kellett tennie bátorságát és rátermettségét.

A mi nemzedékünknek láthatólag másfajta nehézségekkel kell megbirkóznia: olyanokkal, amelyek inkább az élethez való viszonyulásunkkal függnek össze: az optimizmus és a csüggedés között dúló, szüntelen háborúval. Mostanában mindenfelől pusztulást hirdető hangok hallatszanak, tényszerű bizonyítékok tárulnak elénk arra nézve, hogy a modern nyugati életforma nem tartható tovább, hogy a légkör melegszik, a terroristák egyre nagyobb fegyvertárral rendelkeznek, az erdők pusztulnak, a technika pedig vad iramban rohan egy virtuális világba, amelyben gyermekeink eszükét veszítik, és amely egyre távolabb sodor bennünket a valóságtól, a céltalan szürrealizmus felé.

Ezzel az állásponttal szemben természetesen ott állnak az optimisták, akik azt állítják, hogy történelmünk során mindig jelen voltak a huhogók, a balvégzetet hirdető, és hogy problémáink megoldását ugyanaz a technikai fejlődés fogja megoldani, amely a veszélyhelyzetet előállította - hogy az emberiség még csak most kezd ráébredni önnön lehetőségeire.

Megálltam, ismét lenéztem a völgyre. Tudtam, hogy a Mennyei Látomás valahol e két véglet között helyezkedik el. Benne foglaltatik a fenntartható növekedésbe és a humán technikába vetett hit, de csak akkor, ha intuitív módon tisztelni kezdjük azt, ami szent, és optimizmusunkat a világ fejlődési irányának spirituális látomására alapozzuk.

Egyvalamit biztosan tudtam. Ha azok, akik hisznek a látomás erejében, képesek változtatni a világon, akkor e folyamatnak most kell megkezdődnie: most, amikor az új évezred rejtelmes határvonalához érkezünk. Ez a meggyőződés mégis némi félelmet ébresztett bennem. Mivel érdemeltük ki a szerencsét, hogy épp mi érzük meg ezt a kort, amikor nemcsak egy évszázad fordul át a következőbe, hanem egy ezeréves időszak is lezárul? Miért éppen mi? Miért ez a nemzedék? Az az érzésem támadt, hogy a legfontosabb kérdésekre adandó válaszok még előttem állnak.

Egy percig a forrás környékét kémleltem, arra számítva, hogy ott találom Natalie-t, mert az

intuitív látomás határozottan erre utalt. Natalie itt volt a forrásnál, viszont az volt a benyomásom, mintha egy ablakon át láttam volna. Nem értettem.

Amikor a házukhoz értem, úgy láttam, senki sincs otthon. Fölmentem az A alakú, sötétbarna faház tornácára, és hangosan bekopogtam az ajtón. Semmi válasz. Ekkor, ahogy a ház bal oldala felé pillantottam, valami fölkelte figyelmemet. Köves gyalogút húzódott ott, elhaladt Bill hatalmas konyhakertje mellett, a gerincen elterülő rét felé. Megváltozott volna a világítás?

Az égre néztem, megpróbáltam rájönni, mi történt. Olyan változás állt be a fényviszonyokban, mintha a nap hirtelen kikukucskált volna egy felhő mögül, és fénye épp arra a területre ragyogott volna. Csakhogy az égen nem volt felhő. Felsétáltam a rétre, és ott találtam a lányt, a fűben üldögélt. Sudár termetű, sötét hajú teremtes volt, kék futballistadressz volt rajta. Ahogy a közelébe értem, összezezzent.

- Nem akartalak megijeszteni - mentegetőztem.

Egy pillanatra süldő lányok módjára zavartan elfordította fejét, ezért mellé guggoltam és bemutatkoztam.

Rám nézett; tekintete sokkal idősebb volt, mint amire számítottam.

- Nem a Felismerések szerint élünk - szólalt meg. Meghökkenem.

- Tessék?

- Nem követjük a Felismerések szellemét - mondta. Szigorúan nézett rám. - Úgy értem, nem értettük meg őket eléggé. Még többet kell tudnunk.

- Hát, az bizony nem könnyű...

Elhallgattam. Alig akartam hinni, hogy egy tizennégy éves kamasz lány magyarázkodásra készlet. Egy pillanatra még meg is haragudtam. De akkor Natalie elmosolyodott - nem volt ez széles mosoly, épp csak a szája szögletében jelent meg, és különös bájt kölcsönzött az arcának. Megenyhültem, leültem mellé a fűbe.

- Én is hiszek a Felismerések igazságában - mondtam. - De nem könnyű valóra váltani őket. Idő kell hozzá.

Natalie nem engedett.

- Ma is léteznek olyanok, akik megélik a Felismeréseket.

Felkaptam a fejem.

- Hol?

- Közép-Ázsiában. A Kunban hegységben. Megkerestem a térképen. - Hangja izgatottá vált. - El kell menned oda. Nagyon fontos. Valami megváltozik. Most kell odamenned, hogy lásd.

E szavak közben teljesen érett volt az arca, olyan határozott, mint egy negyvenévesé. Csak pislogtam, alig akartam hinni a szememnek.

- Oda kell menned - ismételte.

- Natalie - feleltem -, azt sem tudom, miféle hely az, amiről beszélsz. Hol van pontosan?

Elfordította a fejét.

- Azt mondd, megtaláltad a térképen. Megmutatnád?

Szórakozottan elengedte füle mellett a kérdést.

- Mennyi... mennyi az idő? - kérdezte lassan, bizonytalanul.

- Negyed három.

- Mennem kell.

- Várj, Natalie, ez a hely, amiről beszéltél...

- Vár a csapat - mondta. - El fogok késni.

Gyorsan lépkedett, igyekezniem kellett, hogy lépést tartsak vele.

- Mi ez az ázsiai hely? Tudod, hogy pontosan mi a neve?

A válla fölött rám nézett: egy tizennégy éves bakfis tekintetét láttam: egy olyan kamasz lányét, akinek csak a focin jár az esze.

Hazaérve teljesen tanácstalannak éreztem magam. Mi volt ez az egész? Az íróasztalomat bámultam, képtelen voltam összpontosítani.

Később hosszú sétát tettem, és úsztam egyet a patakban, végül elhatároztam, hogy reggel felhívom Billt, és végére járok a rejtélynek. Korán lefeküdtem.

Éjjel három körül valami felébresztett. A szobában sötét volt, csak a zsalugáterek alatt szí-

várgott be némi fény. Füleltem, de semmit sem hallottam, csak az éjszaka megszokott hangjait: a tücskök lüktető kórusát, a patakparti békák vartyogását, egy-egy távoli kutyaugatást. Az jutott eszembe, hogy fölkelek, és bezárom az ajtót, amit szinte sohasem tettem. Aztán elhessentettem a gondolatot, és úgy döntöttem, hogy inkább elalszom újra. Álomba is merültem volna, de még egyszer körülnéztem a szobában, és észrevettem, hogy az ablak körül valami más, mint lenni szokott. Odakint világosabb volt, mint korábban. Felültem, jobban megnéztem. Határozottan több fény szűrődött be a zsalugáterek körül. Nadrágot húztam, az ablakhoz léptem, és kitártam a fatáblákat. Minden olyannak tűnt, mint mindig. Honnan jöhet az a fény?

Hirtelen könnyű koppanást hallottam a hátam mögött. Volt valaki a házban.

- Ki van ott? - kérdeztem önkéntelenül. Semmi válasz.

Kimentem a hálóból az előszobába, ahonnan a nappali nyílik; arra gondoltam, hogy a faliszekrényből előveszem a kígyóölő puskát. Ám eszembe jutott, hogy a szekrény kulcsa az ágy melletti szekrényke fiókjában van. Óvatosan továbbmentem. Váratlanul egy kezét éreztem a vállamon.

- Csss... Én vagyok az, Wil.

Felismertem a hangját; bólintottam. Villanyt akartam gyújtani, de Wil nem engedte; a túldali ablakhoz ment és kinézett. Megfigyeltem, hogy megváltozott azóta, amikor legutóbb láttam. Mozgása kevésbé volt könnyed, vonásai is hétköznapiak tűntek, nem ragyogtak annyira, mint akkor.

- Mit keresel? - kérdeztem. - Mi folyik itt? Majdnem a szívbajt hoztad rám.

Ismét mellém lépett.

- Muszáj volt találkoznom veled. Minden megváltozott. Ott tartok, ahonnan elindultam.

- Hogy érted ezt?

Rám mosolygott.

- Azt hiszem, nem ok nélkül történik, de képtelen vagyok tudatilag átlépni a többi dimenzióba, ahogy azelőtt. Bizonyos mértékig meg tudom növelni az energiámat, de stabilan itt rekedtem, ebben a világban. - Egy pillanatra elfordította tekintetét. - Majdnem olyan, mintha mindaz, amit a Tizedik Felismeréssel kapcsolatban megértettünk, csupán ízelítő lett volna, afféle előzetes bepillantás a jövőbe, mint a halál közeli élmények, és mostanra véget ért volna. Akármit kell tennünk mostantól, azt itt a földön kell megtennünk.

- Én azóta sem voltam képes átlépni - mondtam.

Wil a szemembe nézett.

- Tudod, sok mindent megtudtunk az ember evolúciójával, az intuícióra és az útmutató véletlenekre fordítandó figyelemmel kapcsolatban. Mindannyian részesültünk az új látomásból. Csak éppen nem működtetjük azon a szinten, ahol pedig képesek volnánk működtetni. Valami még hiányzik a tudásunkból. - Elhallgatott, majd hozzátette: - Még nem tudom, miért, de el kell mennünk Ázsiába... Valahova Tibet környékére. Történik ott valami. Valami, amiről tudnunk kell.

Meghökkenem. A kis Natalie ugyanezt mondta. Wil visszament az ablakhoz, megint kinézett.

- Miért lesed állandóan az ablakot? - kérdeztem. - És miért lopóztál be a házba? Miért nem kopogtál? Mi folyik itt?

- Lehet, hogy semmi - felelte. - De ma az az érzésem támadt, mintha követnének. Nem tudtam megbizonyosodni felőle. - Visszajött mellém. - Most nem magyarázhatom el. Még én sem tudom pontosan, mi történik. De Ázsiában van egy hely, amelyet meg kell találnunk. Találkozhatunk tizenhatodikán Katmanduban, a Himalája Szállóban?

- Várj egy kicsit! Wil, nekem itt van dolgom. Megígértem, hogy...

Olyan arckifejezéssel nézett rám, amelyet soha senki másnak az arcán nem láttam: a kalandvágy és az elszántság fele-fele arányban elegyedett benne.

- Rendben - mondta -, ha tizenhatodikán nem vagy ott, akkor nem vagy. De ha eljössz, nagyon éberem figyelj. Valami történni fog.

Komolyan beszélt, de közben széles mosoly ült az arcán.

Elfordítottam tekintetemet, és nem volt kedvem mosolyogni. Nem volt kedvem ehhez az egészhez.

Másnap reggel eldöntöttem: csak Charlene-nak mondom meg, hogy elutazom, senki más-

nak. Ő viszont külföldi kiküldetésben volt éppen; közvetlenül nem tudtam elérni, csak egy e-mailt hagyhattam neki. A komputerhez ültem, elküldtem a levelet, és közben azon törtem a fejem, vajon mennyire biztonságos az internet. A kalózok a legjobban őrzött vállalati és kormányzati rendszerekbe is képesek behatolni. Ugyan mennyire lehet nehéz beleolvasni egy e-mail üzenetbe... pláne ha meggondoljuk, hogy eredetileg az egész internetet a védelmi minisztérium hozta létre, hogy kapcsolatot tarthasson a különféle egyetemekenél működő megbízottjaival? Vajon az egész internet megfigyelés alatt áll? Elhessentettem a gondolatot, és oda lyukadtam ki, hogy ostobaságokon jár az eszem. Több tízmillió üzenet közül az egyik az enyém. Ki figyelne rá oda?

Ha már a számítógépnél ültem, elintéztam az utazás megszervezését is: megérkezés Nepál fővárosába, Katmanduba tizenhatodikán, szállás a Himalája Szállóban. Két nap múlva indulnom kell, gondoltam, ez éppen csak elég az előkészületekre. Megcsóváltam a fejem. Egy részem felvilágyozta a tibeti utazás gondolata. Tudtam, hogy az a vidék a világ legszebb, legtitokzatosabb tájai közé tartozik. Csakhogy az országot az elnyomó kínai kormányzat tartja megszállás alatt - tudtam, hogy veszélyes lehet. Ugy terveztem, hogy csak addig megyek bele a kalandba, ameddig biztonságosnak érzem. Nem engedem, hogy átcsapjon a fejem fölött, nehogy valami olyasmibe keveredjem, amit már nem tudok kezelni.

Wil ugyanolyan gyorsan távozott, mint ahogy érkezett, többet már nem is mondott, így aztán agyamban egymást üzték a kérdések. Mit tud erről a Tibet környékén fekvő helyről? És miért mondta az a bakfis, hogy menjek el oda? Wil nagyon óvatosan viselkedett. Miért? A lábamat sem fogom kitenni Katmanduból, amíg ezt ki nem derítem.

Amikor eljött az utazás napja, a Frankfurton és Újdelhin keresztülvezető, hosszú repülőúton nagyon nyitva tartottam a szemem, de semmi említésre méltó nem történt. Saját nevemen jelentkeztem be a Himalájába, poggyászatot elhelyeztem a szobában, és elindultam, hogy körülnézzek. Végül a földszinti kávézóban kötöttem ki. Ott üldögélve minden percben vártam Wil felbukkanását, de mindhiába.

Egy óra múlva eszembe jutott, hogy lemegyek a medencéhez: odaintettem egy küldöncöt, és megtudtam tőle, hogy az uszoda odakint van az épület mögött. Az idő kissé hűvös volt, de ragyogóan sütött a nap, és tudtam, hogy a friss levegő segít majd hozzászokni a tengerszint feletti magassághoz. Kisétáltam az L alakú épület két szárnya által közrefogod medencéhez. Többen tartózkodtak ott, mint gondoltam, bár kevesen beszélgettek egymással.

Leültem az egyik asztal mellé, és megfigyeltem, hogy a körülöttem helyet foglaló emberek - főként ázsiaiak, csak itt-ott láttam egy-két európai - agyonhajszoltnak látszanak, vagy szemlátómást a honvágy kínozza őket. Rosszkedvűen méregették egymást, mogorva arccal rendelték italt, újságot a szálloda alkalmazottaitól, és kínosan ügyeltek arra, nehogy tekintetük másokéval találkozzék.

Lassanként az én hangulatom is kezdett lekonyulni. Már megint itt ülök, gondoltam, egy szállodában, a világ túlsó felén, és egy barátságos arcot sem látok sehol. Mély lélegzetet vettem, és emlékezetembe idéztem Wil intelmét, hogy legyek éber. Arra figyelmeztetett, hogy figyeljem a szinkronicitás apró jeleit: mindazokat a rejtélyes véletleneket, amelyek egy pillanat alatt előállhatnak, és új mederbe terelhetik az ember életét.¹

Tudtam: az igazi spiritualitás központi élménye e titokzatos folyamatok érzékelése: ez a közvetlen tanúbizonysága annak, hogy az emberi drámák díszletei mögött mélyebb igazság húzódik meg. A gond mindig az, hogy ez az érzékelés csak szórványosan fordul elő; egy időre megjelenik, izgalomba hoz, és aztán ugyanolyan gyorsan eltűnik.

Miközben nézelődtem, tekintetem megakadt egy fekete hajú, magas férfin, aki a szálloda épületéből kilépve egyenesen felém tartott. Barna pantallót és finom, fehér pulóvert viselt, hóna alatt újság lapult összehajtogatva. Végigsétált az emberek között, és a szomszédos asztalhoz telepe-

¹ Carl Gustav Jung svájci pszichológus komoly figyelmet fordított az úgynevezett „jelentős véletlenekre” amelyekre James Redfield *A mennyei prófécia* című regénye és további művei, a *Gyakorlati útmutató*, *A Tizedik Felismerés* és *A Mennyei Látomás* is sűrűn utalnak. Jung szinkronicitásnak nevezte a véletlen egybeesések jelenségét, és a valóság ugyanolyan természetes szervező elvének tartotta, mint az ok-okozati összefüggést. - *A ford.*

dett a jobb oldalamon. Elővette az újságot, körülnézett, és sugárzó mosollyal bölintott felém. Majd odaintett egy pincért, és ásványvizet rendelt. Ázsiai vonásai voltak, de folyékony angolsággal beszélt, mindenfajta akcentus nélkül. Kihozták a vizet, aláírta a számlát, és olvasni kezdett. Azonnal megérezttem, hogy valami vonz ehhez az emberhez, de nem tudtam megállapítani, hogy pontosan mi az. Kellemes hangulat és energia sugárzott belőle, időnként fölemelte tekintetét az újságból, és széles mosollyal körülnézett. Egyszer sikerült elkapnia a velem szemben ülő, begubózott úr pillantását.

Arra számítottam, hogy a komor férfi gyorsan félrenéz, de ehelyett visszamosolygott a sötét hajúra, könnyed beszélgetésbe elegyedett vele, úgy hallottam, nepáli nyelven. Egyszer még hangozott föl is nevettek. A beszélgetés a közeli asztaloknál ülők figyelmét is fölkelte, néhányan elmosolyodtak, és egyikük mondott valamit, amitől ismét felcsendült a nevetés.

Érdeklődéssel figyeltem a jelenetet. Itt valami történik - gondoltam. Megváltozott a légkör körülöttem.

- Istenem - dadogta a sötét hajú, és hozzám intézte szavait. - Látta már ezt?

Körülnéztem. Mindenki visszatemetkezett az olvasnivalójába, szomszédom viszont közelebb húzta székét, és valamit mutatott az újságban.

- Nyilvánosságra hozták egy újabb imakísérlet eredményeit - folytatta. - Roppant érdekes.

- Mire jutottak? - kérdeztem.

- A kísérlet során az imádságnak a betegekre gyakorolt hatását vizsgálták, és azt állapították meg, hogy azok a páciensek, akikért rendszeresen imádkoztak, gyorsabban és kevesebb komplikációval gyógyultak, még akkor is, ha nem tudtak arról, hogy imádkoznak értük. Kétségszű, hogy ez az ima hatóerejére. De más is kiderült. Bebizonyosodott, hogy az ima akkor a leghatékonyabb, ha nem kérés, hanem állítás formájában fogalmazódik meg.

- Nem biztos, hogy értem, mit jelent ez - mondtam. Kristálykéek szemével rám nézett. - A kísérletsorozatban kétféle típusú imát vizsgáltak. Az első típus egyszerűen megkéri Istent, hogy segítsen a betegen. A másik kijelenti, méghozzá hittel jelenti ki, hogy Isten segít rajta. Érti a különbséget?

- Nem biztos.

- Az az ima, amelyik kéri Isten segítségét, arra az alapra épül, hogy Isten *képes* segíteni, de ezt csak akkor teszi, ha úgy dönt, hogy méltányolja kérésünket. Az ima másik típusa azon az alapon áll, hogy Isten mindig kész segíteni, és akar is segíteni - ám az emberi lét törvényeit úgy szabta meg, hogy a kérés teljesülése bizonyos mértékig függ attól, mennyire hisszük, hogy ez megtörténik. Imáinkban tehát ennek a hitnek kell megfogalmazódnia. A kísérletben az ilyen típusú ima bizonyult a leghatékonyabbnak.

Bölintottam. Kezdett összeállni a kép. A férfi elfordult, mintha a fejét torné valamin, azután folytatta.

- A Bibliában a nagy imádságok nem kérést, hanem kijelentést tartalmaznak. Gondoljon csak az Úr imájára.² Így szól: „legyen meg a te akaratod, mint a mennyben, úgy a földön is. A mi mindennapi kenyerünket add meg nekünk ma. És bocsásd meg a mi vétkeinket...” Nem azt mondja, hogy „kaphatnánk-e ennivalót, kérem”, nem azt mondja, hogy „légy szíves, bocsáss meg”. Egyszerűen kijelenti: ezek a dolgok máris készen állnak arra, hogy megtörténjenek, és ha híven bízunk abban, hogy így lesz, akkor be is következnek.

Elhallgatott, mintha arra várt volna, hogy közbekérdezzek, és mosolygott.

Önkéntelenül fölnevettem, olyan ragályos volt a jókedve.

- Egyes tudósok olyan elméleteket állítanak fel - folytatta -, amelyek szerint ezek a felfedezések valami másra is utalnak, valami mélyebb dologra, ami óriási jelentőséggel bír minden élő ember számára. Azt hangoztatják, hogy ha az imát valóban a reményeink, a hittel átélt várákozásaink teszik hatékonyá, akkor mindannyian imaenergiát sugárzunk magunkból a világba szakadatlanul, akár van erről tudomásunk, akár nincs. Érti ennek az igazságát? - Nem várta meg válaszomat, folytatta. - Ha az ima a várákozásainkon alapuló kijelentés, akkor minden várákozásunknak megvan az imához hasonló hatása. Voltaképpen állandóan imádkozunk valamilyen jövőért önmagunk és

² A regény értelemszerűen a Biblia angol fordítására támaszkodik, ezért az imádságra vonatkozó megállapítások az ismert magyar bibliaiszövegekre alkalmazva nem mindig érvényesek. - A ford.

mások számára, csak éppen nem mindig tudunk róla.

Úgy nézett rám, mintha bombát robbantott volna, és lesné a hatását.

- El tudja képzelni? - folytatta. - A tudomány igazolja azt, amit az összes vallás összes tanítója mindig is hirdetett. Mindegyik azt állította, hogy szellemi-spirituális befolyást gyakorolunk arra, ami történik velünk az életünkben. Jusson eszébe, mit mond a Szentírás: akkorácska hit, mint egy mustármag, hegyeket képes megmozdítani. Mi van akkor, ha voltaképpen ez a képesség a sikeres élet titka? Mi van, ha ez a kulcsa az igazi közösség létrehozásának? - A szeme csillogott; azt a benyomást keltette, hogy többet tud, mint amennyit elmond. - Mindenkinek meg kell tudnia, hogy ez miként működik. Itt az ideje.

Visszamosolyogtam rá. Izgalmasnak találtam, amit ez az ember mondott, és még mindig ámultam azon, milyen szembetűnő változást tudott előállítani a medence környékének közhangulatában. Ösztönösen oldalt pillantottam, ahogy az ember olyankor szokott, ha megérzi, hogy figyelik. Az egyik szállodai alkalmazott állt a bejárat ajtó mellett, és engem nézett. Amikor tekintetünk találkozott, gyorsan elfordult, és elindult a liftek felé.

- Bocsánat, uram - szólalt meg egy hang a hátam mögött. Egy pincér állt mellettem. - Hozhatok egy italt? - kérdezte.

- Köszönöm, nem - feleltem. - Még várok.

Visszafordultam a bejárat felé; a másik férfi már eltűnt.

Egy darabig kerestem tekintetemmel, majd amikor a jobb oldalamon ülő sötét hajú férfihoz fordultam volna, már ő sem volt sehol. Felálltam, és megkérdeztem az előttem ülő férfit, látta-e, merre ment az ember az újsággal. Kurtán megrázta a fejét, és elfordult. A szobámban töltöttem a délutánt. A medence mellett történtek nem hagytak nyugodni. Ki ez az ember, aki az imádságról beszélt? Volt-e vajon szinkronisztikus jelentősége ennek az eseménynek? Miért figyelt az az ember az ajtóban? És hol lehet Wil?

Napszálltakor egy kiadós alvás után megint kimentem. Úgy terveztem, hogy elsétálok egy szabadtéri vendéglőhöz, amelyről az egyik szállóvendéget hallottam beszélni.

- Nagyon közel van - mondta a szemüveges portás, amikor megkérdeztem, hogyan juthatok oda. - Teljesen biztonságos. Semmi gond.

Kiléptem a szürkületbe, tekintetemmel Wilt kerestem. Az utcán rengeteg ember nyüzsgött, nyomakodnom kellett közöttük.

A vendéglőben egy kis sarokasztalhoz ültem, a másfél méter magas kovácsoltvas rács mellett, amely az asztalokat a járdától elválasztotta. Kényelmesen megvacsoráztam, utána egy angol nyelvi újságot olvastam. Több mint egy órát töltöttem a vendéglőben. Egy idő után kényelmetlen érzés vett erőt rajtam. Mintha megint figyelnének - de ezúttal nem láttam senkit.

Körülnéztem a többi asztalnál, de a vendégek a legcsekélyebb mértékben sem hederítettek rám. Felálltam, hogy visszainduljak a szállodába, s közben a rácson át végignéztem a járókelőkön. Semmi. Igyekeztem elhessenteni magamtól a különös érzést, kifizettem a számlát, és visszamentem a szállodába.

A bejárat közelében figyelmes lettem egy férfira, aki tőlem balra, hat-hét méternyi távolságban állt a nyírott bokrok előtt. Pillantásunk összehalmozott; az ismeretlen egy lépést tett felém. Elfordítottam tekintetem, és el akartam menni mellette, de hirtelen rájöttem: ez ugyanaz a szállodai alkalmazott, akit már a medencénél is rajtakaptam, hogy engem figyel. Most szandált, farmernadrágot és egyszínű kék inget viselt. Harmincéves lehetett, a tekintete nagyon komoly. Sietve folytattam utamat.

- Bocsánat, uram - szólt utánam. Továbbmentem.

- Kérem - folytatta. - Beszélnem kell önnel.

Tettem még néhány lépést, hogy az ajtónálló és a hordárok látóterébe kerüljek, aztán megfordultam.

- Mit óhajt?

Közelebb lépett, kissé meghajolt.

- Azt hiszem, ön az, akivel beszélnem kell. Ismeri Wilson James urat?

- Wilt? Hogyne. Hol van?

- Nem tudott eljönni. Engem kért meg, hogy találkozzam önnel. - Kezet nyújtott, kelletlenül elfogadtam és bemutatkoztam. - A nevem Yin Doloe - mondta viszonzásként.

- Itt dolgozik a szállodában? - kérdeztem.

- Sajnos nem. Egy barátom dolgozik itt. Tőle kértem kölcsön a kabátját, hogy körülnézhesek odabent. Tudnom kellett, hogy ön megérkezett-e már.

Jól megnéztem magamnak ezt az embert. Ösztöneim azt súgták, hogy igazat mond. De minek ez a titkolózás? Miért nem jött oda hozzám egyszerűen a medencénél, megtudakolni, hogy ki vagyok?

- Miért nem jött el Wil? - kérdeztem.

- Nem tudom biztosan. Engem kért meg, hogy fogadjam önt, és kísérjem el Lhászába. Szerintem ott akar találkozni velünk.

Elfordítottam a tekintetem. A dolgok kezdtek fenyegetővé válni. Ismét ránéztem, és így szóltam:

- Nem biztos, hogy kedvem van ehhez. Miért nem Wil hívott oda személyesen?

- Biztos, hogy erre nyomós oka van - felelte Yin, és egy újabb lépést tett felém. - Wil a lelkemre kötötte, hogy vigyem önt el hozzá. Szüksége van önre.

Könyörgő tekintettel nézett rám.

- Elindulhatnánk holnap?

- Mondok valamit - vetettem fel. - Jöjjön velem a szállodába, üljünk le egy kávé mellett, és beszéljük meg ezt a dolgot.

Úgy pillantott körbe, mint aki fél valamitől.

- Kérem, holnap reggel nyolcra idejövök. Wil már elintézte a repülőjegyet és a vízumot. - Mosolygott és elinalt, mielőtt tiltakozhattam volna.

Nyolc óra előtt öt perccel mentem le az előcsarnokba; csak egy tarisznya volt nálam. A szálloda vállalta, hogy megőrzi poggyászom többi részét. Úgy terveztem, hogy egy hétig leszek távol - hacsak nem történik valami különös dolog, miután Yin társaságában útnak indultam. Abban az esetben ugyanis azonnal visszafordulok.

Yin percre pontosan gördült be egy öreg Toyotával; elindultunk a repülőtér felé. Útközben barátságos volt, de továbbra is azt állította, hogy semmit sem tud Wilről. Eszembe jutott, hogy elmesélem, amit Natalie mondott arról a belső-ázsiai helyről, meg amit ugyanaznap éjjel Wiltől tudtam meg a hálószobámban. Kíváncsi lettem volna, mit szól hozzá Yin, de aztán mégsem mondtam el. Arra gondoltam: inkább alapos megfigyelés tárgyává teszem Yint, a repülőtéren pedig megérzésemre hagyatkozom.

A jegykezelő pultnál kiderült, hogy valóban le van foglalva egy hely a nevemre, a Lhászai járatra. Körülpillantottam, hogy megállapítsam, milyen érzést kelt bennem a helyzet. Minden rendben lévőknek látszott. Yin mosolygón, láthatólag jó hangulatban volt. A jegykezelő sajnos épp ellenkezőleg. Nagyon gyengén beszélt angolul, viszont szerfölött nagyigényű volt. Amikor elkérte az útlevelemet, magam is bosszús lettem, és éles szavakra ragadtattam magam. Erre abbahagyta a munkát, és úgy nézett rám, mintha most már nem is akarná odaadni a jegyemet.

Yin sietve közbelépett, és csillapító szavakat mondott nepáli nyelven. A nő viselkedése néhány perc alatt megváltozott. Egyszer sem nézett rám, de szívélyesen társalgott Yinnel, még nevetett is azon, amit a férfi mondott. Percek múlva kezünkben volt a repülőjegy és a szállókártya; a kapu közelében, egy kávézó asztalkája mellett telepedtünk le. Mindent átjárt a cigarettafüst szaga.

- Sok önben a harag - mondta Yin. - És nem valami jól használja az energiáját.

Meghökkenem.

- Miről beszél?

Kedvesen rám nézett.

- Úgy értem: nem sokat enyhített annak a pult mögött ülő nőnek a rosszkedvén.

Azonnal tudtam, hová akar kilyukadni. A perui Nyolcadik Felismerés leír egy módszert, amely mások energiaszintjének felemelését teszi lehetővé azáltal, hogy az ember egy meghatározott módon az arcukra összpontosít.

- Ismeri a Felismeréseket? - kérdeztem.

Yin bólintott, és tekintetét az arcomra függesztette.

- Ismerem - felelte. - De több is létezik.

- Nem könnyű észben tartani, hogy mindig küldjünk energiát - mentegetőztem.

Yin nagyon határozottan válaszolt.

- Vegye figyelembe, hogy az energiájával mindenképpen hatást gyakorolt arra az asszonyra, akár tudott erről, akár nem. Az a lényeg, hogy milyenre állítja a... a... - Yin a megfelelő angol kifejezést kereste - a szándékmezőt - bökte ki végül. - Az imamezőt.

Felkaptam a fejem. Yin ugyanúgy beszélt az imáról, mint előző nap a fekete hajú férfi.

- Pontosan mit jelent ez? - tudakoltam.

- Talán tapasztalt már olyat, hogy egy helyiségben többen tartózkodnak, és az általános energiaszint igen alacsony, de egyszer csak belép valaki, és a pusztja jelenlétével megemeli mindenkinek az energiaszintjét. Az illető energiamezeje előtte járva eléri a többiekét.

- Aha - feleltem -, értem, mire gondol.

Átható volt a pillantása.

- Ha meg akarja találni Shambhalát, meg kell tanulnia, hogy ezt tudatosan irányítsa.

- Shambhalát? Miről beszél?

Yin elsápadt, arcán zavar tükröződött. Megcsóválta fejét, mintha idő előtt elszólta volna magát.

- Nem érdekes - mondta halkan. - Ez nem az én dolgom. Majd Wil elmagyarázza.

Az utasok sorba álltak a kapunál, Yin a szállókártyákat szedő utaskísérő felé lépett. Sebesen járt az agyam, igyekeztem elhelyezni a „Shambhala” szót. Végül eszembe jutott. Shambhala a tibeti buddhizmus hagyományaiban előforduló mitikus közösség; egyes történetekben Shangri-La néven szerepel.

Elkaptam Yin pillantását. Az a hely csak a legendákban létezik... vagy talán nem?

Yin átadta a szállókártyát, és elindult az ülések közötti átjárón. A Lhászáig tartó repülőúton Yin meg én távol ültünk egymástól, így volt időm gondolkodni. Csak annyit tudtam, hogy Shambhalának óriási a jelentősége a tibeti buddhisták számára, akiknek ősi iratai arannyalgyémánttal ékes, szent városnak írták le, ahol beavatottak és lámák élnek; maga a hely valahol Észak-Tibet vagy Kína ember nem járta hegyei között rejtőzik. Az utóbbi időben a buddhisták többsége csupán jelképesen használja; a Shambhala szó ma már nem valóságos helyet, hanem inkább spirituális lelki beállítottságot jelent.

Az előttem lévő ülés támlájának zsebéből kihúztam egy Tibetről szóló tájékoztató füzetkét; reméltem, hogy felfrissíthetem a vidék földrajzáról őrzött ismereteimet. Tibetet északról Kína, délről India és Nepál határolja; a terület lényegében egy hatalmas fennsík, nem sok olyan zugot találni itt, amely alacsonyabban fekszik kétezer méternél. Déli határán a Himalája magasodik a Mount Everesttel, északon pedig a hatalmas, kínai Kunlun hegység. A kettő között mély szakadékok, vad sodrású folyók és sok száz négyzetkilométernyi köves tundravidék található. A térképen Tibet keleti része látszott a legtermékenyebbnek, a lakosság is itt volt a legsűrűbb, az északi és nyugati területek hegyvidékét gyéren lakják, arrafelé utak is alig vannak, szilárd burkolatú út egyáltalán nincs. Nyugat-Tibetbe a térkép szerint csak két főút vezet: az északit főként teherautók használják; a délin, amely a Himalája lábánál halad, zarándokok járnak, akik az Everest, a Manaszarovár tó és a Kailása hegység szent tájait keresik fel, vagy a titokzatos Kunlun felé tartanak.

Fölnéztem a füzetből. Tízezer méter magasságban repültünk, megéreztem, hogy odakint változik a hőmérséklet és az energiaszint. Alattam a Himalája havas, sziklás bércei törtek a magasba, az égbolt tiszta kéken ragyogott felettünk. Majdnem pontosan a Mount Everest csúcsa fölött léptünk be Tibet légterébe, az örök hó birodalmába, a világ tetejére. Ez a föld a keresők, a belső utakon járók otthona; ahogy a magasból lenéztem a hegyekkel koszorúzott zöldellő völgyekre és köves síkságokra, önkéntelenül is hatása alá kerített a vidéken uralkodó titokzatosság. Sajnos most egy zsarnoki kormányzat rémuralma alatt él ez a terület. Megfordult a fejemben: ugyan mit keresek én itt?

Hátrafordultam; Yin négy sorral mögöttem ült. Ingerelt a titkolózása. Újfent elhatároztam, hogy nagyon elővigyázatos leszek. Egy lépést sem teszek Lhászából, amíg teljes magyarázatot nem kapok. A repülőtéren Yin elhárította Shambhalára vonatkozó kérdéseimet. Csak azt ismételte, hogy nemsokára találkozunk Willel, és akkor majd mindent megtudok.

Taxit fogtunk, és a város központjában álló szállodába mentünk, ahol ígérete szerint Wil várt reánk. Észrevettem, hogy Yin az arcomat szemléli.

- Mit néz rajtam? - kérdeztem.

- Csak azt, hogy mennyire bírja a magasságot - magyarázta Yin. - Lhásza több mint három

és fél ezer méterrel a tengerszint fölött fekszik. Egy darabig ne erőltesse meg magát.

Bólintottam, méltányoltam, hogy törődik az egészségemmel, de már régen hozzászoktam a nagy magasságokhoz. Ezt Yinnel is közölni akartam, de akkor egy hatalmas, erőszerű építményt pillantottam meg a távolban.

- Az a Potala palota - mondta Yin. - Meg is akartam mutatni önnek. Ez volt a dalai láma téli rezidenciája, mielőtt száműzetésbe vonult volna. Ez az épület jelképezi ma a tibeti nép harcát a kínai megszállás ellen.

Elfordult, és nem is mondott többet, míg a taxi meg nem állt - de nem a szálloda előtt, hanem vagy harminc-méternyire a bejáratától.

- Wilnek már itt kell lennie - mondta Yin, és kinyitotta az ajtót. - Várjon a kocsiban. Megyek, megnézem.

Ő sem szállt ki azonban, hanem fürkésző tekintettel megnézte a bejáratot. Követtem a pillantását. Az utcán tibeti járókelők sokasága nyüzsgött, itt-ott néhány turistát is látni lehetett, de semmi különös nem vettem észre. Aztán egyszer csak megakadt a szemem egy alacsony kínai férfin, aki az épület sarkánál álldogált. Kezében újságot tartott, de az utca forgalmát kémlelte, Yin az utca túloldalán parkoló autókat vette szemügyre. Egy öreg, barna kocsiban több, öltönyös férfi ült.

Yin mondott valamit a taxisofőrnek, aki idegesen ránk nézett a visszapillantó tükörben, és elindult a következő kereszteződés felé. Yin közben előrehajolt, hogy a barna kocsiban ülők meg ne lássák.

- Mi folyik itt? - kérdeztem.

Yin nem felelt, a sofőrt utasította, hogy kanyarodjon balra, és hajtson tovább a városközpont felé. Megragadtam a karját.

- Yin, mondja már meg, mi folyik itt! Kik voltak ezek a kocsiban?

- Nem tudom - felelte -, de Wil nem lehet ott. Azt hiszem, tudom, hová ment. Figyeljen, hogy nem követnek-e.

Hátranéztem, miközben Yin a sofőrt irányította. Több autó jött mögöttünk, de idővel mindegyik elkanyarodott. A barna kocsit sehol sem láttam.

- Jönnek utánunk? - fordult hátra Yin.

- Nem hiszem - feleltem.

Faggatni akartam Yint, hogy árulja el, mi ez az egész, de észrevettem, hogy remeg a keze. Az arca sápadt volt, és verítékben úszott. Rájöttem, hogy ez az ember retteg. Ettől aztán én is egész testemben végigborzongtam.

Mielőtt bármit is mondhattam volna, Yin egy parkolóhelyet mutatott a sofőrnek, aztán tarisznyástul kirántott a taxiból, és betuszkolt egy mellékutcába, majd onnan egy szűk sikátorba. Vagy ötven métert mehettünk, aztán egy ház falának támaszkodva megálltunk, és percekig várunk, figyeltük a sikátor bejáratát, ahol az imént befordultunk. Egyikünk sem szólt.

Úgy látszott, senki sem követett. Yin a következő ház ajtajához ment, és néhányat koppantott. Válasz nem hangzott, de az ajtó mintegy varázsütésre magától kinyílt.

- Itt várjon - mondta Yin. - Mindjárt visszajövök.

Csendesen besurrant a házba, és becsukta az ajtót. Amikor hallottam a zár kattánását, a rémület hulláma borított el. Mi lesz most? - gondoltam. Yin halálosan meg van rémülve. Mi van, ha végleg itt hagyott? A forgalmas útkereszteződés felé néztem. Bekövetkezett, amitől a legjobban tartottam. Yint valószínűleg keresik, és lehet, hogy Wilt is. Fogalmam sem volt róla, hogy mibe keveredtem. Talán az lenne a legjobb, ha Yin tényleg eltűnne - gondoltam. Akkor visszafuthatnék az utcára, elvegyülhetnék a tömegben, és visszamennék a repülőtérre. Mi mást tehetnék ebben a helyzetben azonkívül, hogy hazamegyek? Fel lennék mentve minden felelősség alól, sem Wilt, sem senki mást nem kellene felkutatnom, kiszállhatnék az egész kalamajkából.

Hirtelen kinyílt az ajtó. Yin osont ki rajta, a nyílás gyorsan bezárult mögötte.

- Wil üzenetet hagyott - mondta Yin. - Jöjjön.

Továbbmentünk a sikátorban, majd elrejtőztünk két nagy szeméttároló között. Yin feltépett egy borítékot, és egy levelet húzott elő. Figyeltem, miközben olvasta: az arca még sápadtabbá vált. A végére érve felém nyújtotta a papírt.

- Mi áll benne? - kérdeztem, miközben átvettem. Felismertem Wil kézírását.

Yin, biztos vagyok benne, hogy beengednek bennünket Shambhalába. De nekem előre kell mennem. Rendkívül fontos, hogy ameddig csak tudod, kísérd el amerikai barátunkat. Tudod, hogy a dakinik segíteni fognak.

Wil

Yinre néztem, ő egy pillanatra visszanézett, aztán elfordult.

- Mit jelent az, hogy „beengednek bennünket Shambhalába”? Gondolom, ezt képletesen kell érteni. Ugye Wil sem hiszi azt, hogy létezik ilyen nevű hely?

Yin a földet bámulta.

- Wil természetesen hisz abban, hogy Shambhala valóságos hely - suttogta.

- Hát maga?

Félrenézett, és mélyet sóhajtott, mintha a világ minden terhe az ő vállát nyomná.

- Én is... én is - felelte -, bár a legtöbb ember elképzelni sem tudja ezt a helyet, nemhogy eljutni oda. Ön és én természetesen sohasem... - Elhallgatott.

- Yin - jelentettem ki határozottan -, el kell árulnia, mi folyik itt. Mit művel Wil? Kik voltak azok az emberek a szállodánál?

Yin egy pillanatig hallgatott, aztán kibökte:

- Azt hiszem, a kínai titkosrendőrség emberei.

- Micsoda?

- Nem tudom, mit kerestek. Valószínű, hogy már hallottak a Shambhalával kapcsolatos mozgolódásról, szóbeszédéről. Az itteni lámák közül sokan azon a véleményen vannak, hogy valami változóban van a szent helyen. Nagyon sok találgatás kapott szárnyra.

- Miféle változásról van szó? Mesélje el.

Yin mély lélegzetet vett.

- Reméltem, hogy ezt majd Wil magyarázza el... de úgy látom, most már meg kell próbálkoznom vele. Meg kell értenie, hogy Shambhala micsoda. Az ott élők normális emberi lények. akik arra a szent helyre születtek, de az evolúció magasabb fokán állnak. Ők az egész világ számára őrzik az energiát és a látomást.

Eszembe jutott a Tizedik Felismerés.

- Valamiféle spirituális vezetőik lennének? - kérdeztem.

- Nem olyan értelemben, ahogyan gondolja - felelte Yin. - Nem olyanok, mint a túlvilágon tartózkodó elhunyt családtagok vagy egyéb lelkek, akik abból a dimenzióból segítenek bennünket. Ők emberi lények, itt, a Földön élnek. Shambhalában különleges, magasabb szintre fejlődött közösség működik. Azt jeleníti meg, hogy milyen lesz végül a világ többi része is.

- Hol ez a hely?

- Nem tudom.

- Találkozott már olyannal, aki járt ott?

- Nem. Gyerekkoromban egy nagy láma volt a tanítóm; egy napon kijelentette, hogy Shambhalába megy. Többnap ünnepség után el is távozott.

- És eljutott oda?

- Azt nem tudni. Eltűnt, Tibetben soha többé senki sem látta.

- Tehát senki sem tudja, hogy Shambhala létezik-e vagy sem.

Yin egy percig hallgatott, aztán így felelt:

- Ismerjük a legendákat...

- Kiről beszél? Kik ismerik?

Rám meredt. Láttam, hogy valamiféle hallgatási fogadalomnak tesz eleget.

- Ezt nem árulhatom el. Csak a szektánk feje, Rigden láma dönthet úgy, hogy elmondja önnek.

- És hogy szólnak a legendák?

- Csak annyit mondhatok: a legendák azoktól származnak, akik a múltban elindultak Shambhala felkutatására. Sok száz évesek.

Még folytatta volna, de ekkor zajt hallottunk az utca felől. Odakaptuk tekintetünket, de senkit sem láttunk.

- Várjon itt - mondta Yin.

Ismét bekopogott az ajtón, és eltűnt a ház belsejében.

Ezúttal nagyon hamar előkerült, és odament egy öreg, ütött-kopott, vászontetejű terepjáróhoz. Kinyitotta és intett, hogy szálljak be.

- Gyorsan! - sürgetett. - Igyekeznünk kell.

2. SHAMBHALA SZÓLÍT

Yin a Lhászából kivezető útra kanyarodott. Én hallgattam, a hegyeket néztem, és azon törtem a fejem, hogy vajon mit jelenthet Wil üzenete. Miért indult el egyedül? És kik azok a dakinik? Meg akartam kérdezni Yintól, de éppen akkor egy kínai katonai teherautó robogott el előttünk a kereszteződésben. Összereztem, amikor megláttam, és úgy éreztem, hogy az idegesség hulláma borít el mindenestül. Mit művelek én itt? A szállodánál, ahol Willel kellett volna találkozunk, titkosrendőrök szimatoltak. Lehet, hogy bennünket kerestek.

- Várjon egy percet, Yin - szólaltam meg. - Vissza akarok menni a repülőtérre. Túlágosan veszélyesnek tűnik ez az egész.

Yin riadtan nézett rám.

- És Wil? - vetette fel. - Olvasta a levelet. Wilnek szüksége van önre.

- Nos, ő már hozzászokott az ilyesmihez. Tudom, nem várja el tőlem, hogy mindenféle veszélynek tegyem ki magam.

- Ön máris veszélyben van. Ki kell jutnunk Lhászából.

- Hová megyünk? - kérdeztem.

- Rigden láma kolostorába, Sigace mellett. Öreg este lesz, mire odaérünk.

- Van ott telefon?

- Van - felelte Yin -, azt hiszem, van... ha működik.

Bólintottam, Yin az utat kezdte figyelni.

Nagyszerű, gondoltam. Az semmiképp sem árt, ha eltűnünk innen, mielőtt elkezdem megszervezni hazautazásomat.

Órákon át zötyögtünk a göröngyös úton. Teherautók és öreg tragacsok mentek el mellettünk. Az út mentén csúf ipari létesítmények és szemet gyönyörködtető tájak váltogatták egymást. Yin már jóval sötétedés után egy alacsony, betonelemekből épült ház mellé kanyarodott. Jobbra tőlünk szelőlőműhely állt. Előtte hatalmas, bozontos kutya volt kikötve, és vadul ugatott bennünket.

- Ez lenne Rigden láma háza? - kérdeztem.

- Dehogyan. De ismerem az ittenieket. Ennivalót és benzint kérek tőlük, később szükségünk lesz rá. Mindjárt jövök.

Fölment a deszkaszálakból összerótt lépcsőn, és bekopogott. Idős tibeti asszony nyitott ajtót, és azonnal átölelte Yint. Yin felém mutatott, mosolygott, és mondott valamit, amit nem értettem. Intett nekem, kiszálltam, és követtem a házba.

Egy pillanat múlva egy autó fékjeinek halk csikorgása hangzott fel odakintről. Yin az ablakhoz ugrott, és félrehúzta a függönyt, hogy kinézzen. Megálltam a háta mögött. A sötétben csak egy fekete gépkocsi körvonalait láttam; vagy harmincméternyire állt a gödrökkel tarkított út túloldalán.

- Ki lehet az? - kérdeztem.

- Nem tudom - felelte Yin. - Menjen ki, és vegye magához a csomagokat. Siessen.

Kérdő tekintettel néztem rá.

- Minden rendben - mondta. - Csak hozza a csomagokat, gyorsan.

Kimentem a terepjáróhoz, nem néztem a távolabb parkoló kocsira felé. Benyúltam a nyitott ablakon, kiemeltem a tarisznýámat és Yin táskáját, majd fürge léptekkel visszamentem a házba. Yin még mindig ott állt az ablaknál.

- A nemjóját - mondta hirtelen. - Idejönnek.

Reflektor fénye vágott be az ablakon, az autó sebesen közeledett a ház felé. Yin kikapta kezéből a táskáját, és a hátsó ajtón át kiugrott az éjszakába. Szorosan a nyomában maradtam.

- Erre kell mennünk - kiáltott hátra, ahogy szaladt előttem a domboldalra vezető, köves ösvényen. Visszafordultam, és rémülten láttam, hogy civil ruhás nyomozók ugrálnak ki a kocsiból, és körülvesszik a kis házat. Megjelent egy másik autó. Azt eddig nem is láttuk, abból is kiszálltak né-

hányan, és tőlünk jobbra futni kezdtek felfelé a lejtőn. Tudtam, hogy ha tartjuk az irányt, percekben belül a karjaikba rohanunk.

- Yin, várjon - szóltam oda fojtott hangon -. ezek épp felénk tartanak.

Megállt, arca közvetlenül az enyém mellett fehérlett a sötétben.

- Menjünk balra - mondta. - Megkerüljük őket.

Alig ejtette ki e szavakat, máris észrevettem, hogy néhány ügynök elindul a jelzett irányba. Ha arra megyünk, amerre Yin javasolta, óhatatlanul észrevesznek.

- Nem - mondtam ösztönösen -, menjünk egyenesen fölfelé - és már indultam is.

Yin pár pillanatig elmaradt mögöttem, de sietve utolért. Kapaszkodtunk felfelé a sziklák között, miközben jobb felől veszedelmesen közeledtek az ügynökök. Az emelkedő tetejére érve az egyik ügynök már nagyon közel járt hozzánk, amikor lekuporodtunk két nagy szikla fedezékében.

Körülöttünk észrevehetően világosabb volt a környék. A férfi alig tízméternyire járt tőlünk, és arrafelé haladt, ahonnan már mindenképpen meg kellett látnia bennünket. Ám ahogy a halványan derengő terület pereméhez ért, egyszer csak megtorpant, tett még néhány lépést, aztán ismét megállt, mintha más elhatározásra jutott volna. Nem közeledett tovább, hanem sarkon fordult, és futva elindult lefelé a domboldalon.

Néhány másodperc múlva megkérdeztem Yint, hogy szerinte észrevett-e bennünket.

- Nem hiszem - felelte. - Menjünk tovább.

Jó tíz percen át kapaszkodtunk felfelé, majd egy sziklapárkányon megpihenve lenéztünk a házra. Az épületet már több gépkocsi vette körül, köztük egy öreg rendőrautó, amelynek tetején piros lámpa villogott. Rémülettel töltött el a látvány. Most már semmi kétség: ezek bennünket üldöznek. Yin is aggódva figyelte a házat, a keze remegett.

- Mi lesz a barátaival? - kérdeztem, és előre rettegtem attól, amit válaszolni fog.

Yin könnyes szemmel nézett rám, tekintetében harag égett, aztán szótlanul elindult fölfelé.

Órákon át gyalogoltunk, utunkat a vékony holdsarló világította be. Időnként azt is felhők takarták. Szívesen megkértem volna Yint, hogy meséljen az ősi legendákról, de ő dühösen, komoran lépdelt mellettem. A hegy tetejére érve megállt, és kijelentette, hogy pihennünk kell. Leültem egy sziklára, Yin néhány lépéssel távolabb ment, és ott megállt, hátát mutatva felém.

- Miért volt olyan biztos abban, hogy egyenesen fölfelé kell jönnünk? - szólalt meg anélkül, hogy megfordult volna.

Mély lélegzetet vettem.

- Láttam valamit - hebegtem. - Valahogy világosabb volt arrafelé. Látszott, hogy az a jó irány.

Megfordult, mellém lépett, és leült velem szemben a földre.

- Tapasztalt már ilyesmit azelőtt is?

Megpróbáltam elhessenteni szorongásomat. A szívem dübörgött, alig tudtam megszólalni.

- Igen, többször is - feleltem. - Az utóbbi időben elég gyakran.

Félrenézett, hallgatott.

- Yin, tudja, hogy mi történik velünk?

- A legendák azt mondanák, hogy segítenek nekünk.

- Segítenek? Kicsoda?

Ismét csak félrenézett.

- Yin, mondjon el mindent, amit tud erről.

Nem felelt.

- A dakinikról van szó. Akiket Wil emlegetett a levélben?

Semmi válasz.

Megmérgekedtem.

- Yin! Mondja már el, amit tud!

Gyorsan felállt, és rám meredt.

- Vannak dolgok, amikről nem szabad beszélni. Nem érti? Ha az ember csak annyit vét, hogy komolytalanul ejti ki ezeknek a lényeknek a nevét, évekre megnémulhat, vagy elveszítheti a szeme világát. Ők Shambhala őrzői.

Egy lapos sziklához csörtetett, leterítette kabátját, és ráheveredett.

- Aludjunk - jelentette ki. - Holnap már többet fog tudni.

Egy darabig még néztem Yint a sötétben, aztán magam is lefeküdtem a köre, és mély álomba zuhantam.

A két távoli, havas hegycsúcs között felragyogó fénysugár ébresztett fel. Körülnéztem - Yin eltűnt. Felpattantam, és átkutattam a közvetlen környéket. Minden porcikám sajgott. Yin nem volt sehol.

A fene egye meg, gondoltam. Fogalmam sem volt, hogy hol lehetek. Mély szorongás hulláma borított el. Vagy harminc percig vártam, néztem a barnás, sziklás hegyeket, a keskeny, zöldellő völgyeket, ám Yin nem került elő. Újra felálltam, ekkor vettem észre, hogy jó száz méterrel alattam köves út kanyarog a hegyoldalban. Felkaptam tarisznyámat, lebotorkáltam a kövek között az útig, és azon észak felé fordultam. Amennyire vissza tudtam emlékezni, Lhasza abban az irányban lehetett.

Egy kilométert sem tettem meg, amikor arra lettem figyelmes, hogy alig százlépésnyire mögöttem négyen-öten haladnak ugyanarra, amerre én. Azonnal letértem az útról, és behúzódtam a sziklák közé, hogy elrejtőzhessenek előlük, de lássam, ahogy elhaladnak. Mellém értek, kiderült, hogy egy család gyalogol az országúton: egy öregember, egy harminc körüli pár és két tizenéves fiú. Nagy zsákokat cipeltek, a fiatalabbik férfi megrakott kék kocsit húzott maga után. Menekülteknek véltem őket.

Arra gondoltam: odamegyek, és legalább annyit megkérdezek tőlük, hogy merre menjek, de aztán úgy döntöttem, hogy nem teszem. Attól féltem: később jelenthetik, hogy találkoztak velem, így hát hagytam őket továbbmenni.

Vártam vagy húsz percet, és óvatosan folytattam utamat ugyanarra, amerre ők. Az út vagy három kilométeren át kanyargott az alacsony, sziklás dombok között, és egyszer csak az egyik hegytetőn egy kolostort pillantottam meg.

Letértem az útról, és felmásztam a sziklák között. Körülbelül kétszáz méternyire lehettem az épülettől, amikor megálltam. A kolostor homokszínű téglából épült, lapos tetejét barnára festették. A központi épületrészt két szárnyépület fogta közre.

Semmi mozgást nem láttam; először azt hittem, hogy a ház lakatlan. Aztán kinyílt a kapu, kilépett rajta egy élénkpiros köntösbe öltözött szerzetes, és dolgozni kezdett a kertben, az épülettől jobb kéz felé álló, magányos fa alatt. Elégé ártalmatlannak tűnt, de úgy döntöttem, hogy nem kockáztatok.

Visszamentem a köves útra, átvágtam rajta, és a túloldalán jókora vargabetűvel kerültem meg a kolostort; amíg jócskán túl nem jutottam rajta. Innentől ismét az úton mentem tovább, csak annyi időre álltam meg, amíg levettem az anorákomat. A nap erősen sütött, meglepően fölmelegedett a levegő. Másfél-két kilométer után egy kisebb emelkedő gerincén keltem volna át, amikor zajt hallottam.

Elrejtőztem a sziklák között, és füleltem. Először azt hittem, hogy madarak hangját hallom, de lassan rájöttem, hogy emberek beszélgetnek valahol. Vajon kik azok? Nagyon óvatosan feljebb másztam a sziklák között, hogy elérve a kellő magasságot, lenézzek az alatt elterülő völgybe. A szívverésem is elállt.

Éppen alattam útelágazás volt, amelyet három katonai terepjáró zárt el. Tucatnyi katona ácsorgott körülöttük, dohányoztak, beszélgettek. Behúztam a nyakam, és elhátráltam onnan. Visszamentem az úton arrafelé, amerről jöttem, és két szikla között találtam egy jó rejtékhelyet.

Ekkor hallottam meg egy újabb hangot, amely távolabbról hangzott, mint ahol az úttorlaszt láttam. Kezdetben tompa moraj volt, majd egyre erősödött, és surrogás, csattogás vegyült bele. Felismertem a zajt: helikopter közeledett.

Pánikba estem. Előugrottam a sziklák közül és rohantam, ahogy csak bírtam, minél távolabb az úttól. Átugrottam egy kis patakon, de megbotlottam, és térdig eláztattam a nadrágszáramat. Kiugrottam a vízből, és futottam volna tovább, de a lábam megcsúszott egy kőn, és én leszánkáztam a domboldalon, nadrágom elszakadt, lábszáram lemorzsolódott, talpra kecmeregtem, és futottam tovább, búvóhelyet keresve.

A helikopter egyre közeledett; átbukdácsoltam egy újabb kis emelkedőn, és hátranéztem, amikor valaki megragadott, és lerántott egy keskeny vízmósba. Yin volt. Mozdulatlanul feküd-

tünk, míg a helikopter elzúgott a fejünk felett.

- Z-kilences - mondta Yin. Arcán rémület tükröződött, de azt is láttam, hogy dühös.

- Miért jött el a hálóhelyünkről? - kérdezte szinte kiáltva.

- Maga hagyott ott engem! - vágtam vissza.

- Egy óra hosszat sem voltam távol. Meg kellett volna várnia.

A félelem és a harag gyúlékony keveréke szikrát fogott bennem.

- Várni? Miért nem szólt, hogy elmegy?

Folytattam volna, de hallottuk, hogy a helikopter megfordul a távolban.

- Most mit csinálunk? - szögeztem neki a kérdést. - Itt mégsem maradhatunk!

- Visszamegyünk a kolostorba - felelte. - Onnan jövök.

Bólintottam, aztán fölemelkedtem, hogy lássam a helikoptert. Szerencsére ekkor már távolabb járt, északnak tartott. Észrevettem ugyanakkor valami mást is: az imént látott szerzetes közeledett felénk a vízmosásban.

Odaérve tibeti nyelven mondott valamit Yinnek, aztán felém fordult.

- Jöjjön, kérem - szólított meg angolul, és húzott magával a kolostor felé. Egy oldalsó ajtón léptünk be a kolostor udvarára, ahol sok tibeti ácsorgott batyukkal, szegényes cókókjaikkal. Sokan igazán nyomorúságos látványt nyújtottak. A kolostor főépületéhez érve a szerzetes kitárta a súlyos fakaput, és beengedett egy terembe, ahol tibetiek csoportjai várakoztak. Ahogy elhaladtunk közöttük, az egyik csoportot felismertem: ezt a családot láttam korábban az úton. Meleg tekintettel néztek reám.

Yin észrevette, hogy figyelem őket, rákérdezett, mire elmondtam, hogy korábban az úton találkoztam velük.

- Azért voltak ott, hogy önt idevezessék - jelentette ki Yin. - Magában azonban túl erős volt a félelem, nem merte követni a szinkronicitást.

Szigorú pillantást vetett rám, és követte a szerzetest egy kis dolgozószobába, ahol néhány könyvszekrény, íróasztal és több imamalom állt. Leültünk egy díszesen faragott asztal mellé, majd a szerzetes és Yin hosszas beszélgetést folytatott tibeti nyelven.

- Megnézném a lábát - szólalt meg egy másik szerzetes angolul a hátunk mögött. Kis kosárkában fehér kötszert és néhány orvosságos üvegcsét hozott. Yin arca felragyogott, amikor meglátta.

- Ismerik egymást? - kérdeztem.

- Kérem - mondta a szerzetes, és kis meghajlással a kezét nyújtotta -, a nevem Dzsampa.

Yin közelebb hajolt hozzám.

- Dzsampa több mint tíz éven át Rigden láma tanítványa volt.

- Ki az a Rigden láma?

Dzsampa és Yin összenézett, mintha nem tudnák eldönteni, mennyit mondhatnak el. Végül Yin válaszolt.

- Már említettem a legendákat. Rigden láma többet tud ezekről, mint bárki emberfia. Ő Shambhala első számú szakértője.

- Mesélje el, hogy pontosan mi történt - kérte Dzsampa, miközben valamilyen folyadékkal ecsetelte felhorzsolts lábszáramat. Yinre néztem; intett, hogy beszélhetek.

- El kell mondanom a lámának, hogy mi történt önökkel - magyarázta Dzsampa.

Elmeséltem neki az egész történetet, attól kezdve, hogy megérkeztünk Lhászába. Amikor a végére értem, Dzsampa rám nézett.

- És mielőtt elindult volna Tibetbe? Mi történt akkor?

Meséltem neki a szomszédom kislányáról, és elmondtam Wil látogatását is.

Dzsampa és Yin összenézett.

- És most mi járt a fejében? - kérdezte Dzsampa.

- Az, hogy túl sok ez itt nekem - feleltem. - Vissza akarok jutni a repülőtérre.

- Nem, nem arra gondolok - mondta Dzsampa sietve. - Ma reggel, amikor felfedezte, hogy Yin eltűnt, milyen lelkiállapotban volt?

- Meg voltam rémülve. Tudtam, hogy percekben belül a nyakamon lesznek a kínaiak. Azon törtem a fejem, hogyan juthatnék vissza Lhászába.

Dzsampa megfordult, és összevont szemöldökkel Yinre nézett.

- Nem tud az imamezőkről.

Yin a fejét csóválta.

- Beszélgettünk már róluk - mondtam. - De nem tudom, mit számíthat ez. Mit tud a helikopterrel? Minket keresnek?

Dzsampa csak mosolygott, és azt felelte, hogy ne aggódjak, itt biztonságban vagyok. Ekkor több szerzetes jelent meg, levest, kenyeret és teát hoztak. Evés közben gondolkodásom kitisztult, kezdtem felmérni a helyzetemet. Tudni akartam mindent arról, hogy mi folyik itt, mégpedig azonnal. Eltökéltem Dzsampára néztem, és ő mély, meleg tekintettel viszonzta pillantásomat.

- Tudom, hogy sok kérdése van - szólalt meg. - Elmondok annyit, amennyit elmondhatok. Mi különleges szektát képviselünk Tibetben. Nem a hagyományos hitet követjük. Évszázadok óta meggyőződésünk, hogy Shambhala a valóságban is létezik. Őrizzük a legendákban megfogalmazott tudást, amely ugyanolyan ősi, mint a kálacsakra, amely minden vallásos hitet egyesít magában. Lámaink közül sokan álmukban kapcsolatban állnak Shambhalával. Az ön barátja, Wil, néhány hónappal ezelőtt megjelent Rigden láma Shambhaláról szóló álmaiban. Nem sokkal ezután Wilt elkalauzolták a kolostorunkba, Rigden láma fogadta őt, és megtudta, hogy Wil is szokott Shambhaláról álmodni.

- Mit mondott Wil Rigden lámának? - szoltam közbe. - Hová ment innen?

Dzsampa a fejét rázta.

- Sajnos meg kell várnia, hogy Rigden láma maga tudassa önnel ezt az információt.

Yinre néztem; mosolyogni próbált.

- És a kínaiak? - faggattam tovább Dzsampát. - Nekik mi közük mindehhez?

Dzsampa vállat vont.

- Azt nem tudjuk. Lehet, hogy tudnak valamit arról, ami mostanában történik.

Bólintottam.

- Van még valami - tette hozzá Dzsampa. - Ezekben az álmokban következetesen megjelent még valaki. Egy amerikai férfi. - Dzsampa enyhén meghajolt felém. - A barátja, Wil nem biztos benne, de gyanítja, hogy ön az a férfi.

Dzsampa rendelkezésemre bocsátott egy szobát; itt megfürödtem és átöltöztem, majd kimentem a hátsó udvarra. A konyhakertben szerzetesek foglalatostkodtak, mintha a kínai veszély nem is létezne. Szemügyre vettem a környező hegyeket, az eget kémleltem, de nyomát sem láttam helikopternek.

- Volna kedve leülni arra a padra odafent? - szólalt meg egy hang a hátam mögött. Megfordultam: Yin lépett ki az ajtón.

Bólintottam. Felsétáltunk a dísznövényekkel és zöldségfélékkel beültetett teraszok között, ahol egy magaslaton álló, díszes buddhista szentély mellett meditációs területet alakítottak ki. Hátunk mögött hatalmas hegylánc övezte a láthatárt, déli irányban azonban tágas panoráma tárult elénk. Az utakon kék ruhát viselő emberek közlekedtek.

- Hol van a láma? - kérdeztem.

- Nem tudom - felelte Yin. - Még nem döntötte el, hogy fogadja-e önt.

- Miért nem?

Yin a fejét rázta.

- Nem tudom.

- Maga szerint a láma tudja, hol lehet Wil?

Yin erre is csak megrázta a fejét.

- Gondolja, hogy a kínaiak még mindig keresnek bennünket?

Yin vállat vont, tekintete a távolba meredt.

- Sajnálom, hogy ilyen alacsony az energiaszintem - mentegetőzött. - Kérem, ne engedje, hogy ez befolyásolja önt. Csak arról van szó, hogy nem tudom féken tartani a haragomat. A kínaiak 1954 óta módszeresen, eltökélten pusztítják a tibeti kultúrát. Nézze azokat az embereket odalent. A legtöbbjük paraszt, aki a kínaiak által bevezetett gazdasági intézkedések miatt kényszerül elhagyni földjét. Mások nomádok, akik azért éheznek, mert a politika lehetetlenné teszi életmódjukat. - Yin mindkét keze ökölbe szorult. - A kínaiak ugyanazt teszik, amit Sztálin tett Mandzsúriában: ezrével telepítik Tibetbe a nem idevalósi embereket, a kínaiakat, hogy megváltoztassák az etnikai egyensúlyt, és kínai szokásokat honosítsanak meg. Megkövetelik, hogy iskoláinkban csak kínai nyelven

folymon az oktatás.

- Azok az emberek ott a kolostor bejáratánál - kérdeztem -, ők miért jöttek ide?

- Rigden láma és a szerzetesek támogatják a szegényeket, akik a kultúrájuk megsemmisítése miatt nehéz időket élnek. A kínaiak ezért nem bántják Rigden lámát. Segít megoldani a gondokat, anélkül hogy lázítaná a népet.

Úgy éreztem, mintha Yin kissé neheztelne a lámára: azonnal tiltakozni kezdett.

- Nem - mondta sietve -, nem akarom úgy beállítani, mintha a láma kollaboráns lenne. Csak éppen gyűlölöm azt, amit a kínaiak művelnek. - Ökölrel a térdére csapott. - Eleinte sokan azt remélték, hogy a kínai kormányzat tiszteletben tartja majd a tibeti hagyományokat: hogy létezhetünk Kínán belül anélkül, hogy mindenünket elveszítenénk. A kormányzat azonban eltökélte, hogy elpusztít bennünket. Ez mostanra már világossá vált; ideje, hogy elkezdjük megnehezíteni a dolgukat.

- Szembe akarnak szállni velük? - kérdeztem. - Yin, ugye tudja, hogy ebben a harcban nem győzhetnek.

- Tudom, tudom - felelte -, csak mindig elfog a düh, ha arra gondolok, hogy mit művelnek. Egy szép napon kilovagolnak majd Shambhala harcosai, és legyőzik a gonosz szörnyet.

- Tessék?

- Ez egy prófécia, amelyet a népem jól ismer. - Rám nézett, és a fejét csóválta. - Tudom, hogy le kell küzdenem a haragomat, mert az imamezőm összeroskad miatta. - Váratlanul felállt és hozzátette: - Megyek, megkérdeni Dzsampát, hogy beszélt-e már a lámával. Bocsásson meg. - Kis meghajlással magamra hagyott.

Egy darabig a tibeti tájat bámultam, és azon gondolkodtam, vajon mekkora károkat okozott a kínai megszállás ezen a tájon. Egyszer úgy hallottam, mintha helikopter dübörögne, de olyan messziről, hogy nem voltam biztos benne. Tudtam, hogy Yin dühe jogos, ezért perceként át a tibeti politikai helyzetet elemeztem gondolatban. Aztán eszembe jutott, hogy telefonálni akartam. Vajon milyen nehéz lehet egy nemzetközi távhívás lebonyolítása?

Fel akartam kelni, hogy bemenjek a házba, de rám tört a fáradtság. Vettem néhány mély lélegzetet, és igyekeztem a mindenfelől körülvevő szépségre összpontosítani. A hósapkás hegycsúcsok, a táj barnái, zöldjei csodálatos élességgel rajzolódtak ki, a mélykék égboltot csak a nyugati láthatáron szegélyezte néhány felhő. Bámészkodásomban észrevettem, hogy két szerzetes, aki több terasszal lejjebb munkálkodott, engem néz feszült figyelemmel. Hátranéztem, hogy van-e mögöttem valami érdekes, de nem láttam semmi szokatlant. Mosolyt küldtem a két szerzetes felé. Néhány perc múlva egyikük elindult felém a kőből rakott lépcsőn, kezében kerti szerszámokkal teli kosarat cipelt. Mellém érve udvariasan biccentett, és gyomlálni kezdte a jobb oldalamon vagy öt-hat méternyi távolságban pompázó virágágyat. Csakhamar megjelent egy másik szerzetes is, és csatlakozott hozzá. Időnként kíváncsian rám pillantottak, olykor biccentettek felém.

Mély lélegzeteket vettem, és a messzeséget néztem, miközben azon gondolkodtam, amit Yin mondott az imamezőről. Attól tartott, hogy a kínaiak iránt érzett harag miatt összeroskad az energiamezője. Mit jelenthet ez?

Egyszer csak megéreztem a napfény melegét, tudatosabban kezdtem átélni a sugárzást, és olyan békesség ömlött el rajtam, amelyet ideérkezésem óta még sohasem éreztem. Lehunytam a szemem, mély levegőt vettem, és egyszer csak megéreztem még valamit: valami szokatlanul édes illatot. Mintha egy virágcsokor lenne a közelemben. Első gondolatom az volt, hogy a szerzetesek szedtek néhány szál virágot, és odatették mellém.

Kinyitottam a szemem - egyetlen szál virág sem volt a közelemben. Az sem lehet, gondoltam, hogy a szél hozta felém a virágok illatát, hiszen a levegő mozdulatlan. Arra lettem figyelmes, hogy a szerzetesek letették a szerszámot, és tágra nyílt szemmel, leesett állal bámulnak rám, mintha csodát látnának. Megint körülnéztem; fogalmam sem volt, hogy mit nézhetnek rajtam. Amikor észrevettem, hogy megzavartak, sebtében félkapták kosárkájukat, és szinte futva indultak a kolostorépület felé. Követtem őket tekintetemmel, köntösük lengett-lobogott. Nagyon sietősre fogták, de időnként mégis hátralestek, hogy nézem-e őket. Amikor magam is lesétáltam, és beléptem a kolostorépületbe, érezhető felbolydulás fogadott. A szerzetesek izgatottan sürgölődtek, pusmogtak egymás között.

Végigmentem a folyosón, és be a szobámba. Azt terveztem, hogy megérdeklődöm Dzsampától a telefonálás lehetőségét. Már jobb volt a hangulatom, de úgy éreztem, kezd cserben-

hagyni az önfenntartási ösztönöm. Egyre mélyebbre sodródom ebbe a dologba, ahelyett hogy hazafelé tartanék, el innen, minél hamarabb. Ki tudja, mit tesznek velem a kínaiak, ha elkapnak? Vajon a nevemet is tudják? Lehet, hogy repülővel már nem is tudnám elhagyni az országot. Éppen indultam volna, hogy megkeresem Dzsampát, amikor nagy sebbel-lobbal berontott az ajtón.

- Rigden láma úgy döntött, hogy fogadja önt - újságolta. - Ez óriási kitüntetés. Ne aggódjon, a láma tökéletesen beszél angolul.

Bólintottam, enyhe lámpaláz fogott el. Dzsampa az ajtó mellett állt és várt.

- Most azonnal odakísérem.

Felálltam, és követtem egy hatalmas, rendkívül magas terembe, majd azon keresztül egy kisebb helyiségbe, ahol öt-hat szerzetes állt, kezében imamalommal, nyakában fehér kendővel. Várakozásteli pillantásuk követte, ahogy előrementünk és leültünk. Az átellenes sarokból Yin intett felém.

- Ez a fogadószoba - magyarázta Dzsampa.

A faburkolatú szoba világoskékre volt festve. A falakat festmények és mandalák díszítették. Alig néhány percet kellett várnunk, amikor megjelent a láma. Magasabb termetű volt, mint a szerzetesek többsége, de pontosan ugyanolyan vörös köntöst viselt, mint amazok. Nagy figyelemmel végignézett mindenkin, aki a szobában tartózkodott, majd intett Dzsampának, hogy lépjen közelebb. Megérintették egymás homlokát, majd a láma Dzsampa fülébe súgott valamit.

Dzsampa hátrafordult, és intett a többieknek, hogy vele együtt hagyják el a szobát. Yin is elindult kifelé, közben rám nézett és biccentett, amit úgy értelmeztem, hogy biztatást küld az előttem álló beszélgetéshez. Több szerzetes a kezembe nyomta fehér kendőjét, és izgatottan bólogatott.

Amikor magunkra maradtunk, a láma intett, hogy jöjsek közelebb, és foglaljak helyet a jobb-ján, egy alacsony, egyenes támlájú ülőkén. Kissé meghajoltam, leültem.

- Köszönöm, hogy fogadott - szólaltam meg. Mosolyogva bólintott, és hosszan, alaposan végigmért.

- Megkérdezhetem, mit tud a barátomról, Wilson Jamesről? - kérdeztem végül. - Tudja, hol lehet?

- Mit tud Shambhaláról? - kérdezett vissza a láma.

- Azt hiszem, mindig úgy gondoltam rá, mint egy elképzelt helyre, amely az emberi fantázia terméke. Mint amilyen Shangri-La.

Rigden láma felkapta fejét, és higgadtan így szólt:

- Shambhala valóságos földi hely, lakói az emberiséghez tartoznak.

- Akkor vajon miért nem talált rá mostanáig senki? És miért beszél Shambhaláról sok nagy buddhista gondolkodó úgy, mintha csupán egy életforma, egy gondolkodásmód lenne?

- Mert Shambhala valóban a létezésnek, az életnek egy sajátos módja. Nem téved, aki így emlegeti. De ezenkívül egy valóságosan létező hely is, ahol az ott élő, valóságos emberek egymással való közösségben elsajátították ezt az életmódot.

- Ön járt már ott?

- Nem, nem. Még nem szólítottak.

- Akkor mitől olyan biztos benne?

- Sokszor álmodtam Shambhaláról, ahogy sok más elhivatott is a földkerekségen. Összehasonlítottuk álmainkat, és annyira hasonlítanak, hogy egyértelművé vált: csak valóságos hely lehet. Őrizzük a szent tudást, a legendákat, amelyek elmagyarázzák a szent közösséghez fűződő kapcsolatunkat.

- És milyen ez a kapcsolat?

- A mi feladatunk megőrizni a tudást, míg várjuk, hogy Shambhala megnyílik, és minden ember előtt ismertté teszi magát.

- Yin említette, hogy egyesek úgy hiszik: megjelennek majd Shambhala harcosai, és legyőzik a kínaiakat.

- Yinben sok a harag, ami veszélyt jelent számára.

- Ezek szerint Yin téved?

- Ő emberi nézőpontból szól, a győzelmet háborúban, fizikai küzdelemben véli elérhetőnek. Hogy ez a jövődőlés végül is miként teljesedik be, ma még nem tudni. Előbb meg kell értenünk Shambhalát. De annyit tudunk, hogy ez másfajta csata lesz.

Talányosnak éreztem ezt a kijelentést, de a láma viselkedésében, beszédében annyi közvetlenség volt, hogy inkább tiszteletet éreztem, mint bizonytalanságot.

- Úgy hisszük - folytatta Rigden láma -. hogy nincs már messze az az idő, amikor Shambhala megmutatkozik a világ előtt.

- Honnan tudj ezt láma?

- Ezt is az álmainkból. Az ön barátja, Wil itt járt, erről bizonyára ön is hallott már. Ezt nagy jelentőségű jelnek tekintjük, mert korábban már álmodtunk róla. Érezte az illatot, és hallotta a hívást.

Meghökkenem.

- Miféle illatról beszél?

Elmosolyodott.

- Arról, amit ön is érzett az imént.

Összeállt a kép. Megértettem, miért viselkedtek úgy a szerzetesek, és miért döntött úgy a láma, hogy fogad engem.

- Önt is szólítják - tette hozzá. - Ritkaság, hogy elküldik az illatot. Eddig csak kétszer tapasztaltam: először a mesterem jelenlétében, másodszor akkor, amikor az ön barátja, Wil itt járt. Most pedig ismét megtörtént, ezúttal önnel. Nem tudtam, hogy találkozom-e önnel, vagy se. Veszélyes ezekről a dolgokról felelőtlenül fecsegni. Hallotta a kiáltást is?

- Nem - feleltem. - Azt sem tudom, mi az.

- A kiáltást is azok szokták hallani, akiket Shambhala szólít. Egészen különleges hang. Ha meghallja, bizonyosan tudni fogja, mi az.

- Láma, én még abban sem vagyok biztos, hogy bárhova is el akarok menni. Úgy érzem, hogy itt nagy veszélyben vagyok. A kínaiak valószínűleg tudnak már rólam. Szeretnék a lehető leghamarabb hazajutni az Egyesült Államokba. Elárulná, merre találom Wilt? Itt van valahol a közelben?

A láma nagyon szomorúan ingatta fejét.

- Nem. Azt hiszem, ő elhatározta, hogy továbbmegy.

Hallgattam. A láma egy hosszú percen át merően nézett rám.

- Még valamit tudnia kell - szólalt meg végül. - Az álmokból egyértelműen kiderült, hogy ön nélkül Wil nem élheti túl ezt a vállalkozást. Ahhoz, hogy sikerüljön neki, önnek is vele kell lennie.

A rémület hulláma csapott át fölöttem. Elfordítottam tekintetemet. Nem ezt szerettem volna hallani.

- A legendák szerint - folytatta a láma - Shambhalában minden nemzedéknek meghatározott sorsa van, amiről mindenki tud, amit meg is beszélnek. De igaz ez a világ többi részére vonatkoztatva is. Gyakran nagy erőt, tisztánlátást meríthetünk abból, ha áttekintjük, mik voltak az előttünk járó nemzedék céljai, szándékai.

Törtem a fejem, vajon mit akar ezzel mondani.

- Él az édesapja? - kérdezte.

Megráztam a fejem.

- Két évvel ezelőtt meghalt.

- Részt vett a negyvenes évek nagy háborújában?

- Igen - feleltem -, katona volt.

- A fronton is járt?

- Igen, szinte az egész háborút ott töltötte.

- És elmesélte a legfélelmetesebb élményét?

Kérdése visszarepített kamaszkoromba, az apámmal való beszélgetések idejébe.

- Talán az 1944-es normandiai partraszállás.

- Igen - felelte a láma -, tudok róla. Láttam az erről szóló amerikai filmeket. Ön is látta őket?

- Igen - feleltem -, nagy hatást tettek rám.

- Ezek a filmek bemutatták a katonák félelmeit és bátorságát - folytatta.

- Úgy van.

- Mit gondol, ön képes lett volna olyan cselekedetekre?

- Azt sem tudom elképzelni, hogy ők hogy voltak képesek.

- Lehet, hogy nekik könnyebb volt, az egész nemzedék elhivatottsága révén. Bizonyos szín-

ten valamennyien érezték ezt: azok is, akik harcoltak, azok is, akik a fegyvereket gyártották, azok is, akik a táplálékról gondoskodtak. A legnagyobb veszedelem idején ők mentették meg a világot.

Elhallgatott, mintha arra számított volna, hogy közbekérdezek, de én figyelemmel hallgattam.

- Az ön nemzedékének más elhivatottsága van - mondta. - Természetesen önöknek is meg kell menteniük a világot. De ezt most más módon kell végrehajtaniuk. Meg kell érteniük, hogy az emberben hatalmas erő lakozik, amelyet fejleszteni és használni kell: az a szellemi energia, amelyet imának neveznek.

- Hallottam már erről - mondtam. - De azt hiszem, még mindig nem tudom, miként használjam.

Rigden láma erre csak elmosolyodott, felállt, és derűs tekintettel végigmért.

- Egyelőre még nem - jelentette ki. - De meg fogja tanulni.

Leheveredtem a szobámban, és végiggondoltam, amit a lámától hallottam. Váratlanul vetett véget a beszélgetésnek, egy legyintéssel elhárítva a további kérdéseket.

- Most menjen, pihenje ki magát - mondta, és egy erős hangú csengettyűvel beszólított néhány szerzetest. - Majd holnap folytatjuk a beszélgetést.

Később Dzsampának és Yinnek is el kellett mondanom mindent, amit a lámától hallottam. Az az igazság, hogy a beszélgetés után több kérdés foglalkoztatott, mint előtte. Még mindig nem tudtam, hogy hová ment Wil, vagy hogy mit jelent az, ha Shambhala szólít valakit. Képzeltetésnek tűnt, de egyszersmind veszedelmesnek is.

Yin és Dzsampa nem volt hajlandó megvitatni ezeket a kérdéseket. Az este hátralévő részét azzal töltöttük, hogy megvacsoráztunk, és a tájat néztük, majd korán nyugovóra tértünk. Sokaig hevertem álmatlanul, a mennyezetet bámulva, és kavargtak fejemben a gondolatok.

Többször is visszapörgettem mindent, amit Tibetben átéltem, míg végre elnyomott az álom. Almomban Lhasza utcáin rohantam a tömegben, és egy kolostorban kerestem menedéket. Az ajtóban álló szerzetesek egyetlen pillantással végigmértek, és becsapták előttem az ajtót. Üldöztek a katonák. Szűk mellékutcákon, sötét sikátorokban rohantam reményvesztetten, mígnem az egyik utca végében jobbra fordulva ugyanolyan világosabb területet pillantottam meg, mint amilyeneket korábban a valóságban is láttam. Ahogy közelebb értem, a fényesség fokozatosan csökkent, de egy kapu előtt álltam. Hátam mögött a sarkon befordultak a katonák, berontottam a kapun, és havas-jeges vidéken találtam magam...

Felriadtam. Hol vagyok? Lassanként megismertem a szobát, fölkeltem, az ablakhoz léptem. Keleten már hasadt a hajnal; igyekeztem lerázni magamról az álom utóhatását, és visszafeküdtem, de hiába. Tökéletesen éber voltam.

Nadrágot, dzsekit kaptam magamra, lementem az udvarra a konyhakertekhez, és leültem egy fémből készült, díszes kerti padra. A felkelő nap felé fordulva ültem, egyszer csak mozgást hallottam a hátam mögöl. Megfordultam - egy férfi közeledett a kolostorépület felől. Rigden láma volt.

Felálltam, ő pedig mélyen meghajolt.

- Korán felkelt - mondta. - Remélem, jól aludt.

- Jól - feleltem, és néztem, ahogy a szökőkút medencéjéhez lépve eleséget szór a vízbe a halaknak. Pezsgett a víz, ahogy odasereglettek az ennivalóhoz.

- Mit álmódott? - kérdezte a láma, de közben nem nézett rám. Elmondtam, hogy üldöztek, és beszéltem a világos területről is. Ámulva emelte rám tekintetét.

- Éber állapotban is tapasztalt már ilyet? - kérdezte.

- Többször is, csak amióta itt vagyok - feleltem. - Árulja el, mi folyik itt?

Elmosolyodott, és leült a szemben lévő padra.

- A dakinik segítették önt.

- Nem értem. Kik vagy mik azok a dakinik? Wil hagyott Yinnek egy üzenetet, abban emlegette a dakinikat, de azelőtt sosem hallottam ezt a szót.

- A dakinik a spirituális világból valók. Többnyire női alakban jelennek meg, de olyan formát öltenek, amelyet akarnak. A nyugati világban angyaloknak nevezik őket, de valójában titokzatosabbak, mint a legtöbben gondolják. Azt hiszem, csak Shambhalában ismerik őket igazán. A legendák szerint Shambhala fénye kíséri őket. - Hallgatott, mélyen a szemembe nézett. - Eldöntötte,

hogyan mit válaszol a hívásra?

- Azt sem tudom, merre mehetnék tovább - feleltem.

- Majd a legendák eligazítják. A hagyomány szerint, ha eljön az ideje, hogy Shambhala megmutatkozzék a világ előtt, azt onnan lehet majd észrevenni, hogy az emberek érteni kezdik, milyen az élet Shambhalában, felfogják az ima energia valóságosságát. Az ima: erő, amely nemcsak akkor fejti ki hatását, ha az ember egy bizonyos helyzetben elhatározza, hogy imádkozni fog. Az ima természetesen ilyenkor is hat, de hat más esetekben is.

- Ez úgy értendő, hogy állandó imamezők léteznek?

- Igen. Amit tudatosan vagy tudattalanul várunk, amire számítunk, legyen bár jó vagy rossz, annak megvalósulásában részt veszünk. Imánk olyan erő vagy energia, amely minden irányban ki-sugárzik belőlünk. A legtöbb emberben, akik a hagyományos módon gondolkodnak, ez az erő gyenge és ellentmondásos. Másokban azonban, akik sok mindent elérnek az életben, akik nagyon kreatívak és sikeresek, erős ez az energiamező, bár általában az ő esetükben is tudattalanul működik. Az e csoportba tartozók erős mezővel rendelkeznek, mert olyan környezetben nőttek fel, ahol a siker elvárható, sőt többé-kevésbé garantált volt. Erős szerepmockelleket láttak, akikről mintát vehettek. A legendák azonban azt mondják, hogy nemsokára mindenki tudomást szerez arról az erőről, és megérti, hogy az energia felhasználására való képességünk erősíthető és bővíthető. Ezt azért mondom el önnek, hogy megértse, miként válaszolhat az ember, akit Shambhala szólít. Ahhoz, hogy ezt a szent helyet megtalálja, módszeresen növelnie kell energiáját, mindaddig, amíg elegendő kreatív energiát nem sugároz magából ahhoz, hogy eljusson oda. A legendák ismertetik ennek végrehajtását is: három fontos lépésből áll. Van egy negyedik lépés is, de azt csak Shambhala lakói ismerik a maga teljességében. Ezért olyan nehéz Shambhalát megtalálni. Ha valakinek sikerül is az első három szakaszon keresztül folyamatosan tágitania az energiamezőt, Shambhala megtalálásában akkor is segítségre szorul. A kaput nem nyithatja meg más, csak a dakinik.

- A dakinikról azt mondta: spirituális lények. Ez azt jelenti, hogy túlvilági lelkek, akik útmutatói, vezetői szerepet játszanak?

- Nem; a dakinik másfajta lények, akik felébresztik és védelmezik az embereket. Ők maguk sosem voltak emberek, és nem is lesznek.

- Azonosak az angyalokkal?

A láma elmosolyodott.

- A dakinik önmagukkal azonosak. A valóság egy. Minden vallás más néven illeti őket, ahogyan minden vallás más néven beszél Istenről, és másként fogalmazza meg, miként kell az embernek élnie. De az istenélmény, a szeretet energiája az összes vallásban azonos. Minden vallásban megvan a története ennek a kapcsolatnak és annak, hogy miként beszél róla, de isteni forrás csak egyetlenegy létezik. Ugyanez igaz az angyalok esetében is.

- Ön tehát nem egyértelműen buddhista?

- A szektánk és az általunk őrzött legendák a buddhizmusban gyökereznek, de mi az összes vallás egyesítésén munkálkodunk. Hiszünk, hogy mindegyikben vannak olyan igazságok, amelyeket az összes többiben érvényre kell juttatni. Ezt úgy is el lehet érni, hogy az embernek ne kelljen lemondania szuverenitásáról, saját, hagyományos alapigazságairól. Önmagamról például azt is elmondhatnám, hogy keresztény vagyok, vagy zsidó, vagy muzulmán. Abban hiszünk, hogy Shambhalában is az összes vallási hagyomány egyébe olvasztásán dolgoznak: ugyanabban a szellemben, ahogyan a dalai láma minden őszinte szívű emberrel megismerteti a kálacsakra beavatást.

Csak néztem, és igyekeztem magamba szívni az elhangzottakat.

- Ne akarjon mindent azonnal megérteni - figyelmeztetett a láma. - Csak vegye tudomásul, hogy szükség van az összes vallási igazságok egyesítésére az imaenergia erejének fokozásához, hogy megszüntessük a veszélyt, amelyet azok támasztanak, akik félnek. És jegyezze meg, hogy a dakinik léteznek.

- És miért segítenek nekünk? - kérdeztem.

A láma mély lélegzetet vett, elgondolkodott. A kérdés láthatólag sok fejtörést okozott neki.

- Egész életemben azért fáradoztam, hogy ezt megértsem - mondta végül -, de be kell ismer-nem, hogy nem tudom. Azt hiszem, hogy ez Shambhala nagy titka, és addig nem is fogjuk megérte-ni, amíg magát Shambhalát meg nem értjük.

- És ön úgy gondolja - vetettem közbe -, hogy a dakinik engem is segítenek?

- Igen - felette határozottan. - És a barátját, Wilt is.

- És Yint? Ő hogy kerül ebbe az egészbe?

- Yin ebben a kolostorban találkozott Willel. Yin is álmodott önről, de más összefüggésben, mint én vagy a többi láma. Yin Angliában tanult, és igen jól ismeri a nyugati világot. Ő lesz az ön kalauza, bár ehhez nemigen fűlik a foga, amint bizonyára ön is észrevette. Ennek csupán egy oka van: senkit sem szeretne cserbenhagyni. Ennek ellenére kalauzolni fogja önt, és elkíséri egészen addig, ameddig ő maga képes eljutni.

Ismét elhallgatott, és várakozó pillantást veteti rám.

- És a kínai kormány? - kérdeztem. - Ők hogy kerülnek a képbe? Miért érdeklődnek annyira az itteni események iránt?

A láma maga elé nézett.

- Azt nem tudom. Talán megérezték, hogy Shambhala körül történik valami. Mindig is igyekeztek elfojtani a tibeti spiritualitást, és most mintha a mi szektánkra is felfigyeltek volna. Ön is legyen óvatos. A kínaiak nagyon félnek tőlünk.

A tájat néztem, a kínaiak félelmén gondolkoztam.

- Eldöntötte tehát?

- Mármint hogy továbbmegyek-e?

Együtt érző mosoly ült az arcára.

- Igen.

- Nem tudom. Nem vagyok biztos benne, hogy van-e bátorságom mindent kockára tenni.

A láma merően a szemembe nézett és bólintott.

- Az imént a nemzedékem elhivatottságáról beszélt - mondtam. - Ezt még mindig nem értem.

- Az előző nemzedék tagjainak - kezdte a láma - a második világháborúval és a hidegháborúval kellett szembe nézniük, ez volt az ő feladatuk. A fejlődő technika roppant erejű fegyvereket adott az emberek kezébe. A zsarnoki hatalmak nacionalista elvakultságukban le akarták igázni a demokratikus országokat. Ez a fenyegetés a mai napig is fennmaradt volna, ha a polgárok nem szálltak volna harcba, nem adták volna életüket a szabadságért, a demokrácia diadaláért. Az ön feladata más, mint a szüleié volt. Az ön nemzedékének elhivatottsága alapvetően különbözik a második világháborús generáció küldetésétől. Nekik erőszakkal, fegyverekkel kellett felvenniük a harcot a zsarnokság ellen. Önnek a háború és az ellenség fogalma ellen kell küzdenie. És ehhez ugyanannyi hősiességre van szükség. Érti már? Elképzelhetetlen volt, hogy az ön szülei elérjék azt, amit végül elértek, mégis kitartottak. Önnek is ez a dolga. Az önkényuralom erői nem szűntek meg, csak éppen most már nem birodalmi törekvésekkel fellépő nemzetek alakjában nyilvánulnak meg. A zsarnokság erői ma már nemzetköziek, és sokkal kifinomultabbak: azzal élnek vissza, hogy az embereknek szükségük van fejlett technikára, hitelekre, hogy kényelemre vágnak. Egy maroknyi csoport félelmében a saját kezében összpontosította a technikai fejlődést, hogy gazdasági helyzetét biztosítsa, és meghatározhassa a világ további fejlődését. Velük erőszakkal szembeszállni nem lehet. A szabadság evolúciójának következő lépését úgy kell megtenni, hogy a demokrácia ne szenvedjen sérelmet. Látomásaink erejét vetjük latba, reményeink és elvárásaink szakadatlan imádságként sugároznak ki belőlünk. Ennek ereje hatalmasabb, mint azt ma bárki képzele; el kell sajátítanunk és meg kell valósítanunk a gyakorlati használatát, mielőtt még elkésznénk vele. Bizonyos jelek arra utalnak, hogy valami változik Shambhalában. Valami mozdul, valami megnyílik.

A láma gyémántkemény eltökéltséggel nézett a szemembe.

- Shambhala szólítja önt. Muszáj válaszolnia. Ez az egyetlen módja annak, hogy megbecsülje mindazt, amit az ősei mostanáig cselekedtek.

Szavai hallatán szorongás fogott el.

- Mit kell tennem legelőször? - kérdeztem.

- Tegye teljessé energiájának tágitását - felelte a láma. - Ez nem lesz egyszerű, mert félelem és harag lakik önben. De ha kitartó lesz, a kapu meg fog mutatkozni.

- A kapu?

- Igen. Legendáink szerint több átjáró vezet Shambhalába: az egyik Indiában van, a Himalája keleti részén; a másik északkeleten, a kínai határ közelében, a harmadik messze északon, Oroszországban. A jelek majd elvezetik a megfelelő kapuhoz. Ha úgy érzi, minden elveszett, keresse a

dakinikat.

A láma szavai közben Yin lépett elő a házból, kezében a csomagjainkkal.

- Rendben - mondtam, és egyre erősödött bennem a félelem. - Megpróbálom. - El sem tudtam hinni, hogy e szavakat én ejtettem ki.

- Ne féljen - mondta Rigden láma. - Yin segíteni fog. Csak ne felejtse el, hogy mielőtt Shambhalát megtalálná, ki kell tágitania az energiamezőt, amely önből sugárzik kifelé a világba. Csak akkor érhet el sikert, ha ez megvalósul. Meg kell tanulnia, miként irányítsa vágyainak, reményeinek erejét.

Yin arcán félmosoly jelent meg.

- Itt az idő - mondta.

3. AZ ENERGIA GYARAPÍTÁSA

Kiléptünk a kapun; az út mellett egy körülbelül tízéves, zárt tetejű, barna Jeep terepjáró várakozott. Közelebb érve láttam, hogy telepakolták hűtőládákkal, szárított élelmiszert tartalmazó dobozokkal, hálózásokkal, meleg kábatokkal. A kocsni hátuljára több tartalék benzineskannát szíjaztak gondos kezek.

- Honnan van ez a sok holmi? - kérdeztem.

Yin rám kacintott.

- Jó ideje készülünk már erre az utazásra.

Rigden láma kolostorából egy darabig észak felé vette az irányt a terepjáróval, majd a széles kövesútról lekanyarodott egy keskeny csapásra, amely alig volt szélesebb, mint egy gyalogösvény. Hosszú időn át autóztunk anélkül, hogy bármelyikünk megszólalt volna. Az igazat megvallva nem tudtam, mit mondhatnék. Csak azért vállalkoztam erre az utazásra, amit a láma mondott, meg Wil kedvéért, hiszen ő oly sokat tett már értem azelőtt, mostanra azonban egyre erősödött bennem a szorongás a döntésem miatt. Igyekeztem elhessegetni a félelmet, és végiggondolni mindazt, amit Rigden lámától hallottam. Mit érthetett azon, hogy meg kell tanulnom, miként irányítsam vágyaim erejét? Yinre néztem. Az utat bámulta mereven.

- Merre tartunk? - kérdeztem.

Nem fordult felém, úgy válaszolt.

- Ez a legrövidebb út a Barátság Útig. Délnyugat felé megyünk, Tingribe. a Mount Everest lábánál. Egész nap úton leszünk. Egyre magasabb hegyeken járunk.

- Biztonságos az a környék?

Yin rám pillantott.

- Nagyon óvatosak leszünk. Hanh urat kell felkeresnünk.

- Ő kicsoda?

- Ő tudja a legtöbbet az imaenergia kiterjesztésének első fokozatáról, amit önnek el kell sajátítania. Hanh úr Thaiföldről származik, és igen művelt ember.

Megráztam a fejem, és a tájat néztem.

- Nem biztos, hogy értem, mit jelent ez a kiterjesztés. Miről van szó?

- Az emberi energiamezőkről, ugye, tud? Az imamezőről, amely szüntelenül árad az emberből.

- Igen.

- És azt is tudja, hogy ez a mező hatást gyakorol az embert körülvevő világra? Tudja, hogy lehet kicsiny és gyenge, de lehet széles és erős is?

- Azt hiszem, igen.

- Nos, vannak pontosan meghatározott módszerek, amelyekkel az energiamezőt tágitani, bővíteni lehet, hogy az ember kreatívabb legyen, és nagyobb hatóerőt fejthessen ki. A legendák szerint ezt végül minden ember elsajátítja majd. Önnek azonban most kell megtanulnia, ha el akar jutni Shambhalába, és meg akarja találni Wilt.

- Maga már elsajátította a kiterjesztés módszereit?

Yin a homlokát ráncolta.

- Azt nem mondtam.

Rápillantottam. Ez remek. Hogyan tanuljam meg én, ha még Yinnek is nehézségei vannak

vele?

Órákon át autóztunk szótlanul, közben diót ropogtattunk, zöldségfélét majszoltunk, és csak egyszer álltunk meg benzinért egy sofőrpihenőnél. Jóval sötétedés után értük el Tingrit.

- Itt nagyon óvatosnak kell lennünk - szólalt meg Yin. - Közel van ide a Rongphu kolostor és az Everestre indulók bázistábora; sok itt a kínai katona, akik szemmel tartják a turistákat meg a hegymászókat. Viszont hihetetlen panorámát látunk majd az Everest északi oldaláról.

Yin több kanyar után behajtott egy régi faházakból álló városrészbe. A faházakon túl egy egyszerű vályogépületet láttam.

Hanh hajlékának előtere makulátlanul rendben tartott terület volt; néhány gondosan ápolt virágágy és sziklakert díszítette. Mikor odaértünk, egy nagydarab férfi lépett ki a tornácra. Kézzel hímzett, színes köntöst viselt; a hatvanas éveiben járhatott, de mozgása alapján jóval kevesebbnek gondoltam volna. Fejét teljesen simára borotválta.

Összehúzott szemmel nézte, ki lehet az érkező. Yin intett neki; amikor a férfi felismerte, széles mosoly ült arcára, és elénk jött, mikor kiszálltunk a kocsiból.

Néhány szót váltottak egymással tibeti nyelven, aztán Yin bemutatott:

- Ő az amerikai barátunk.

Megmondtam Hanhnek a nevemet, ő kissé meghajolt, és megfogta a kezem.

- Isten hozta - mondta. - Kérem, kerüljön beljebb.

Hanh elindult a ház felé; Yin a terepjáróból elővette a táskáját.

- Hozza a tarisznyáját - figyelmeztetett.

A szerényen berendezett ház falait élénk színekben pompázó tibeti festmények és szőnyegek díszítették. A kis, központi helyiségből, ahová beléptünk, a ház többi szobájának nagy része is látható volt. Balra egy kis konyha és a hálószoba nyílt, jobbra pedig egy másik szoba, ahol a jelek szerint valamiféle kezeléseket végezhetek. A szoba közepén masszázs- vagy vizsgálóasztal állott, az egyik fal mellett szekrénykéket és egy kis mosdókagylót láttam. Yin tibeti nyelven mondott valamit Hanhnek, az egészből csak a nevemet értettem, Hanh újonnan feltámadt kíváncsisággal hajolt felém, végigmért, és mély lélegzetet vett.

- Maga nagyon fél - mondta Hanh, miközben fürkésző pillantással méregetett.

- Nem is csoda - feleltem.

Hanh kuncogott.

- Ha folytatni akarja az utat, akkor tennünk kell valamit ez ellen.

Körüljárt, végigmustrálta testemet.

- Shambhala lakói - kezdte - máshogyan élnek, mint az emberek többsége. Ez mindig is így volt. Sőt, az évezredek során hatalmasra tágult a szakadék az átlagemberek és Shambhala lakóinak energiaszintje között. A legutóbbi időkben, ahogy egyre több ember fejlődik és tudatosodik, a távolság csökkent ugyan valamelyest, de még mindig óriási.

Hanh szavai közben Yinre pillantottam. Úgy láttam, ő ugyanannyira izgul, mint én. Házigazdánk is fölfigyelt erre.

- Yinben ugyanannyi a félelem, mint önben - jegyezte meg. - Ő azonban tudja, hogy a félelem kezelhető. Azt hiszem, maga még nem jött rá erre. El kell kezdenie úgy gondolkodni és úgy cselekedni, ahogyan Shambhala lakói. Energiáját előbb gyarapítania, majd stabilizálnia kell.

Hanh elhallgatott, figyelmét ismét testem vizsgálatára összpontosította, és elmosolyodott.

- Maga már sok mindent megtapasztalt - jelentette ki.

- Éppenséggel erősebb is lehetne.

- Talán még nem értek eléggé az energiához - kockáztattam meg.

- Dehogyan; nagyon jól érti - mosolygott Hanh. - Csak nem akar változtatni az életmódján. Eszmékért akar lelkesedni és tudattalanul élni, nagyjából ugyanúgy, ahogy azelőtt.

A beszélgetés nem olyan irányt vett, mint amit szerettem volna, félelmem helyébe enyhe ingerültség lépett. Álltam a szoba közepén, Hanh többször körüljárt, és közben figyelmesen szemlélte testemet.

- Mit néz rajtam? - tudakoltam.

- Amikor felmérem valakinek az energiaszintjét, legelőször a testtartását figyelem - közölte tárgyiasan. - A magáé ez idő szerint nem rossz, de ugye dolgoznia kellett rajta?

Kérdése jó megfigyelőképességről árulkodott. Gyerekkoromban egyetlen év alatt nagyon sokat nőttem, és ennek az lett az eredménye, hogy görbén tartottam magam. A hátam mindig fáradt volt és fájt, csak akkor kezdett javulni, amikor rászoktam, hogy reggelente néhány alapszintű jóga- gyakorlatot végezzek.

- Az energia még mindig nem áramlik elég szabadon a testében - tette hozzá Hanh.

- Ezt szabad szemmel meg tudja állapítani? - álmélkodtam.

- Nemcsak látom, érzem is. Energiájának mennyisége és ereje határozza meg jelenlétének erejét a szobában. Bizonyára ismeri, milyen az, ha olyan ember lép a szobába, akinek erős a karizmája.

- Hogyne, természetesen - feleltem, és a katmandui szállodában megismert fekete hajú férfi jutott eszembe.

- Minél több energiája van valakinek, a többi ember annál jobban érzi a jelenlétét. Ez az energia gyakran az egóban mutatkozik meg. Így előbb igen erősnek tűnik, de később gyorsan elszivárog. Mások esetében viszont valódi, tartós energia, amely megbízhatóan rendelkezésre áll.

Bólintottam.

- Úgy látom, van egy szerencsés tulajdonsága: a nyitottság - folytatta Hanh. - Ugye valamikor a múltban része volt misztikus élményben? Megtapasztalta az isteni energia kiáradását?

- Igen - feleltem. Eszembe jutott a perui hegycsúcson átélt élmény, amely még mindig eleven volt emlékezetemben. Belső tartalékaim kimerülőben voltak, biztosra vettem, hogy a perui katonák nemsokára legyilkolnak, amikor hirtelen szokatlan nyugalom szállt meg, könnyűséget, emelkedettséget, valóságos eufóriát éltem meg. Ez volt az első eset, hogy meggyőződhettem arról, mit neveznek a különböző vallások misztikusai belső átalakulásnak, „színeváltozásnak”.

- Hogyan töltötte el az energia? - kérdezte Hanh. - Pontosan hogy történt?

- Békesség áradt szét bennem, és a félelmem elszállt.

- Hogyan szállt el?

Olyan kérdés volt ez, amelyre sosem kerestem a választ, de azonnal fel tudtam idézni az érzést.

- Olyan volt, mintha a gerincem mentén haladt volna felfelé, és a fejem tetején távozott volna, kissé megemelve a testemet. Úgy éreztem, mintha lebegnék. Mintha egy zsinór húzna a magasba a fejem tetejénél fogva. Hanh egyetértően bólintott, aztán a szemembe nézett.

- És mennyi ideig tartott?

- Nem sokáig. De azóta megtanultam, hogy belélegezzem a környezet szépségét, és ezáltal fölelevenítsem azt az élményt.

- A maga gyakorlatának van egy hiányossága: miután belélegezte az energiát, tudatosan magasabb szinten kellene tartania. Ez az első kiterjesztés, amit be kell gyakorolnia. El kell érnie, hogy az energia teljesen szabadon áramoljon. Ezt igen precízen kell végrehajtani, ügyelve arra, hogy egyéb cselekedetei ne koptassák el az energiamezőt, ha már felépítette. - Kis szünetet tartott. - Érti? Élete minden mozzanatának a magasabb energiaszintet kell szolgálnia. Következésképpen. - Úgy nézett rám, mint egyik vásott gyerek a másokra. - Okosan kell élnie. Most pedig együnk valamit.

Eltűnt a konyhában, és egy tál zöldséggel tért vissza, meg valami mártással. Hellyel kínált bennünket az asztal mellett, és három kis tálkában kiporciózta a zöldséget. Hamar kiderült, hogy Hanh mondanivalójának szerves része az ennivaló. Evés közben folytatta a gondolatsort.

- A megemelt energiaszintet lehetetlen fenntartani, ha az ember holt anyagot vesz magához táplálék gyanánt.

Figyelmem kikapcsolt, elfordítottam a tekintetemet.

- Ha táplálkozástudományi kiselőadást akar tartani nekem, jobb, ha el sem kezdi.

Hanh felbőszült az érdektelenségemtől.

- Elment az esze? - förmedt rám. - Az élete függhet ettől az információtól, és még arra sem hajlandó, hogy erőt vegyen magán, amíg megtanulja? Mit képzelsz? Hogy úgy élhet, ahogy kedve tartja, és mégis képes lesz fontos dolgokat véghezvinni?

Elcsöndesedett, és oldalt nézett rám sandítva. Éreztem, hogy felháborodása valódi, de egyben része az előadásnak. Az a benyomásom támadt, hogy egyszerre több csatornán csöpögteti belém az információt. Ránéztem, és önkéntelenül elmosolyodtam. Bámulatosan szeretetreméltó embernek éreztem vendéglátónkat.

Megveregette a vállamat, és visszamosolygott.

- A legtöbb ember - folytatta - fiatal korban tele van energiával és lelkesedéssel, de középkorúvá válva átadja magát a lassú hanyatlásnak, és úgy tesz, mintha ezt nem is venné észre. Hiszen a barátai is lelassulnak, az aktivitás a gyerekeire marad, úgyhogy egyre több időt tölt üldögéléssel és jóízű ételek fogyasztásával. Csakhamar kínzó egészségi problémái támadnak, krónikus emésztési zavarok, bőrtünetek, amelyeket egyszerűen az öregedés számlájára ír, aztán egy napon utoléri egy olyan súlyos betegség, amely már nem múlik el. Ha szakemberhez fordul, az orvos általában nem hangsúlyozza a betegség megelőzésének fontosságát, hanem gyógyszereket ír fel, amelyek néha használnak, néha nem. Majd, ahogy múlnak az évek, egy olyan betegség üti fel a fejét, amely fokozatosan rosszabbodik, és az ember ráébred, hogy meg fog halni. Egyetlen vigasza az marad, hogy ami vele történik, az vár mindenkire - hogy ez a folyamat elkerülhetetlen. Az a szörnyű ebben az egészben, hogy az energiamező összeomlása bizonyos mértékig azokkal is megtörténik, akik amúgy spirituális beállítottságúnak tartják magukat. - Közelebb hajolt, és körülnézett a szobában, mintha azt lesné, nem hallgatódik-e valaki. - Ez még a legnagyobb tisztelettel övezett lámákra is vonatkozik.

Majdnem elnevettem magam ezen, de végül nem mertem megkockáztatni.

- Ha az energia gyarapításán szorgoskodunk, de közben olyan ennivalót fogyasztunk, amely elrabolja energiánkat - folytatta Hanh -, semmire sem jutunk. Számon kell tartanunk minden energiaforrást, amiből rutinszerűen építjük fel energiamezőnket - elsősorban az ennivalókat, és a legjobbak kivételével mindent kerülnünk kell, ha azt akarjuk, hogy energiamezőnk erős legyen. - Ismét közelebb hajolt. - Ez a legtöbb ember számára igen nehéz, mert mindannyian ragaszkodunk megszokott ételeinkhez, márpedig azok többsége rettenetesen mérgező.

Elfordítottam arcáról a tekintetemet.

- Tudom, hogy az ennivalóval kapcsolatban rengeteg ellentmondásos információ kering a világban - folytatta -, de ezek között ott van az igazság is. Mindenkinél végre kell hajtania a kutatást, meg kell ismernie a tágabb összefüggéseket. Spirituális lények vagyunk, azért jöttünk át ebbe a világba, hogy emeljük energiaszintünket. A világ dolgainak nagy része azonban pusztán az érzéki örömet, a szórakozást szolgálja, nagy részük lecsapolja az ember energiáját, és a fizikai megsemmisülés felé taszítja. Ha valóban hinnénk abban, hogy energiából álló lények vagyunk, a kísértések között vezető keskeny ösvényt követnénk. Ha visszatekintünk az evolúció történetére, azt látjuk: a kezdet kezdetétől próba szerencse alapon kísérleteztünk az ennivalóval, hogy megállapítsuk, melyik tápláló, melyik mérgező. Ha ezt a növényt eszed meg, életben maradsz, ha amaszt, akkor elpusztulsz. Mára eljutottunk odáig, hogy tudjuk, mi az, ami a vesztünket okozza, de még csak most kezdjük felismerni, milyen élelmiszerek segítenek hosszú élethez, magas energiaszinthez, és melyek azok, amelyek hosszú távon elkoptatják az embert. Elhallgatott, mintha azt próbálná megállapítani, hogy megértettem-e.

- Shambhala lakói ismerik a tágabb összefüggéseket - folytatta. - Tudják, hogy kik is vagyunk mi, emberek. Úgy látszik, mintha testünk anyagból állna, húsból és vérből, holott atomokból állunk - tiszta energiából! Ezt az önök tudománya is bebizonyította. Amikor alaposabban vizsgáljuk az atomokat, előbb részecskéket találunk, majd ezek a részecskék is eltűnnek, és különféle szinteken rezgő tiszta energiamentékké válnak. Ha ilyen szempontból vizsgáljuk meg, mi az, amit megesszünk, megállapíthatjuk, hogy minden, amit táplálékként beviszünk szervezetünkbe, befolyásolja rezgésállapotunkat. Bizonyos élelmiszerek növelik energiakészletünket, fokozzák rezgésállapotunkat, mások viszont csökkentik. A lényeg ilyen egyszerű. Minden betegség a rezgési energia csökkenésének eredménye; ha energiánk egy bizonyos szint alá süllyed, működésbe lépnek a világban érvényesülő természeti erők, amelyek azt a célt szolgálják, hogy testünket megsemmisítsék.

- Úgy érte: fizikailag? - kérdeztem.

- Persze. Tekintse újra a tágabb összefüggéseket. Ha valaki vagy valami meghal - egy kutyát elüt egy autó, vagy valaki hosszas betegség után jobblétre szenderül -, testének sejtszintjén rezgésükből, és erősen savas kémhatásúvá válnak. A savas állapot jelzi a mikrobák, a vírusok, baktériumok és gombák számára a lebontásra váró, halott szövet jelenlétét. A mikroorganizmusoknak ez a dolguk a fizikai világban: visszaadják a testet a földnek. Mondtam már - folytatta -, hogy amikor az elfogyasztott ennivaló miatt testünk veszít energiájából, fogékonyabbak leszünk a betegségekre. Elmondom, miért. Az elfogyasztott táplálékot a szervezet megemészt, csak az

emészthetetlen salakanyag marad vissza. Ez a salak kémhatását tekintve lehet savas és lúgos, attól függően, hogy milyen ételből maradt vissza. Ha lúgos, akkor csekély energiával, gyorsan eltávolítható. Ha viszont a salakanyag savas kémhatású, akkor a vér- és nyirokrendszer nagyon nehezen tudja eltávolítani: szilárd anyagként felhalmozódik a szervekben, a szövetekben - alacsony rezgésű kristályok formájában, amelyek megzavarják vagy akadályozzák a sejtek rezgését. Minél több ilyen savas melléktermék halmozódik fel, annál savasabbakká válnak a szövetek is, és akkor vajon mi történik? - Drámai hatásszünetet tartott, aztán folytatta. - Megjelenik valamilyen mikroba, megéri a savas közeget, és azt mondja: „Hoppá, ez a test megérett a felbomlásra.” Érti? Ha a szervezet elpusztul, a test hamar erősen savassá változik, és a mikrobák igen hamar lebontják. Ha az élő test kerül ilyen erősen savas állapotba, támadni kezdik a mikrobák. Minden betegség ilyen támadások következménye.

Amit Hanh mondott, nagyon is értelmesnek tűnt. Valamikor régen az interneten már találkoztam a test pH-értékével foglalkozó írásokkal. Ráadásul úgy éreztem, mintha mindezt ösztönösen eddig is tudtam volna.

- Azt állítja, hogy amit megeszünk, az közvetlenül hajlamossá tesz a betegségekre? - kérdeztem.

- Úgy van. A nem megfelelő táplálék addig a szintig is lecsökkentheti az ember rezgésszintjét, ahol a természet erői hozzálátnak, hogy visszaadják a testet a földnek.

- És mi a helyzet az olyan betegségekkel, amelyeket nem mikrobák okoznak?

- Minden betegség mikroorganizmusok működésének hatására lép fel. Ezt már a nyugati kutatások is kimutatták, találtak olyan mikrobákat, amelyeknek közük van a szívbetegségek kialakulásához, és olyanokat is, amelyek a rákos daganatok kifejlődésében játszanak szerepet. De ne feledje: a mikrobák csak azt teszik, ami a dolguk. A valódi ok az étrend következtében kialakuló savas környezet. - Kis szünet után még hozzátette: - Ezt teljesen meg kell értenie. Mi, emberek vagy lúgos, magas energiaszintű állapotban vagyunk, vagy savas állapotban, ami jelzi a bennünk és körülöttünk élő mikrobáknak, hogy bomlásra kész szervezettel van dolguk. A betegség voltaképpen a test bizonyos részeinek bomlása, mert a körülöttünk lévő mikrobák megkapják a jelzést, hogy halottak vagyunk.

Szemében megint megjelent az a vásott gyerekre emlékeztető tekintet.

- Elnézést, hogy ilyen szókimondó voltam - mondta -. de nincs sok időnk. Röviden: szinte kizárólag a táplálék határozza meg, hogy a két állapot közül melyikben leledzünk. Általánosságban azok az élelmiszerek, amelyek savas melléktermékeket hagynak a szervezetben, a nehéz, túlfőtt, feldolgozott és édes ételek, például a hús, a lisztek, a tészták, az alkohol, a kávé, az édesebb gyümölcsök. A lúgos ételek zöldebbek, elevenebbek, frissebbek, például a friss zöldségfélék és a belőlük nyert levek, a zöld főzelék-növények, a rügyek, valamint az olyan gyümölcsök, mint az avokádó, a paradicsom, a grépfrút vagy a citrom. Ennél egyszerűbb nem is lehetne. Spirituális lények vagyunk egy energiából álló, spirituális világban. Maguknál, nyugaton abban a hitben nőnek fel az emberek, hogy a főtt hús és a feldolgozott élelmiszer egészséges. Mi azonban tudjuk, hogy ezek az ételek lassú bomlási folyamatot idéznek elő, ami idővel megszedi a maga áldozatait. Az embereket gyötrő, képességeiket csorbitó betegségek - az érelmeszesedés, az agyvérzés, az ízületi gyulladások, az AIDS és főként a rák - azért léteznek, mert szennyezzük a testünket, ami olyan értelmű jelzést ad a mikrobáknak, hogy hamarosan elveszítjük energiánkat, és meghalunk. Mindig nagy talány volt, hogy egyes emberek, akik ugyanazoknak a kórokozóknak vannak kitéve, miért nem betegednek meg. A különbség a szervezet belsejének kémhatásában rejlik. Kedvező hír, hogy ha szervezetünk nagyon elsavasodott, és már a bomlás is megindult, a folyamat még mindig visszafordítható, ha változtatunk táplálkozásunkon, és átváltunk a lúgos, magasabb energiaszintű állapotba.

Mindkét kezével gesztikulált, tágra nyílt szeme csillogott.

- A magas szinten rezgő, energiával teli emberi test kialakulásának ma még csak a sötét kőzépkorában tartunk. Az embereknek százötven évnél is tovább kellene élniük. Az a mód azonban, ahogyan táplálkozunk, rögtön pusztítani kezdi a testünket. Mindenfelé azt tapasztaljuk, hogy az emberek a szemünk láttára leépülnek, lebomlanak. Ám ennek nem kell szükségszerűen így történnie. - Elhallgatott, mély lélegzetet vett. - Shambhalában másként van. - Hanh ismét körüljárt néhányszor, és alaposan szemügyre vett. - Tessék, erről van szó - fejezte be. - A legendák szerint az

embereknek először az ennivaló valódi mibenlétét kell elsajátítaniuk: meg kell tanulnunk, hogy mit együnk. Utána, mondják a legendák, teljesen megnyílhatunk a belső energiaforrás előtt, amely tovább növeli rezgésünket. - Ellökte székét az asztaltól, és rám nézett. - Igen jól viseli a nagy magasságot, de jó lenne, ha most pihenne.

- Nem ártana - mondtam. - Holtfáradt vagyok.

- Igaz - helyeselt Yin -, hosszú napunk volt.

- Ne felejtsem el elvárni egy álmot magának - tette hozzá Hanh, miközben az egyik vendégszoba felé kalauzolt.

- Elvárni egy álmot?

Hanh hátranézett.

- Úgy van. Nagyobb a hatalmunk, mint gondolja.

Nevettem.

Hirtelen ébredtem, és kinéztem az ablakon. A nap már jó magasan járt az égen. Nem álmodtam semmit. Cipőbe bújtam, és átmentem a másik szobába. Hanh és Yin az asztalnál ült. és beszélgetett.

- Hogy aludt? - kérdezte Hanh.

- Jól - feleltem, és lerogytam egy székre -, de nem emlékszem, hogy álmodtam volna.

- Mert nincs elég energiája - mondta Hanh, és figyelmesen végigmért. Rájöttem, hogy a testtartásomat figyeli.

- Mit néz rajtam?

- Általában így szokott felébredni? - kérdezte Hanh.

Felálltam.

- Mi a baj vele?

- Alvás után az embernek fel kell ébresztenie a testét, és mielőtt bármit csinálna, be kell fogadnia az energiát. - Széles terpeszbe állt, kezét csípőre tette, majd két lábát egymás mellé csúsztatta, és kezét a feje fölé emelte. Teste egyetlen, folyamatos mozdulattal fölemelkedett; a mozgás végén lábujjhegyen állt, és két tenyerét közvetlenül a feje fölött összeillesztette.

Csak pislogtam. Volt valami szokatlan a mozgásában, de nem tudtam pontosan megfigyelni, hogy mi. Olyan volt, mintha nem az izmai segítségével emelkedett volna föl, hanem lebegne. Csak annyit láttam tisztán, hogy arcáról széles mosoly sugárzik. Ugyanilyen fürgén és kecsesen elindult felém. Újra csak pislogni tudtam.

- A legtöbb ember lassanként ébred - mondta Hanh -, reggelenként csak görnyedten botorkálni tud, és kávéval vagy teával hozza mozgásba magát. Aztán bemegy munkahelyére, ahol továbbra is görnyed, vagy csupán néhány izomszortot használ. Ez idővel beidegződéssé válik, és testében megakad az energia áramlása. El kell érnie, hogy teste nyitottá váljon, hogy befogadja a mindenütt rendelkezésre álló energiát. Ezt úgy érheti el, hogy minden reggel a középpontból kiindulva megmozgatja minden izmát. - Kezét a hasára tette, néhány ujjnyival a köldöke fölött. - Ha arra összpontosít, hogy erről a területről indítsa a mozgást, akkor izmai a legmagasabb fokú összerendezettségben, a legnagyobb szabadsággal mozognak. Ez a harc- és táncművészetek alapelve. Kitálthat saját mozgásrendszerét is.

E szavak kíséretében sohasem látott mozdulatok sorozatát mutatta be. A folyamatos testsúly áthelyezés és a forgások a taj-csi művelőinek mozgására emlékeztettek, de nyilvánvaló volt, hogy a klasszikus mozgásrendszer elemeit újakkal kibővítve alkalmazza.

- A teste - tette hozzá - tudni fogja, milyen mozgásra van szüksége ahhoz, hogy feloldja az energiaáramlás útjában álló akadályokat.

Fél lábra állt, előrehajolt, és karját meglendítette, mintha labdát dobna vele; karja közben majdnem a padlóhoz ért. Aztán a másik lábán egy helyben megfordult. Olyan benyomást keltett, mintha lebegne, nem is vettem észre, mikor helyezte át a testsúlyát.

Megráztam a fejem, igyekeztem jobban megfigyelni, de egyszer csak mozdulatlanra merevedett, mint egy pillanatfelvétel - ez egyszerűen képtelenségnek tűnt. Azután ugyanolyan hirtelen ismét elindult felém.

- Hogy csinálja ezt? - kérdeztem.

- Lassan kezdtem - felelte -, és sohasem feledkeztem el az alapelvről. Ha az ember a közép-

pontból indítja a mozgást, és arra számít, hogy testébe beáramlik az energia, akkor a mozgása egyre könnyedebbé válik. Ahhoz, hogy ezt tökélyre fejlessze, természetesen meg kell nyílnia a belső, isteni energia számára. - Elhallgatott, rám pillantott. - Mennyire emlékszik a misztikus megnyílás élményére?

- Azt hiszem, elég jól.

- Helyes - mondta. - Jöjjön ki velem.

Yin mosolyogva állt fel az asztal mellől, és mindketten kimentünk Hanh nyomában az aprócska kertbe, majd ott néhány lépcsőn fellépdelve eljutottunk egy olyan területre, amelyet gyér, barnás fű borított, közte jókora, töredezett kődarabok heverték, felületükön tetszetős, vörös és barna erek húzódtak végig. Hanh irányításával tíz perc alatt végigcsináltam néhány olyan mozgást, amelyet az imént megmutatott, aztán intett, hogy üljek le a földre. Yin a hátunk mögött foglalt helyet. A kora reggeli napfény meleg, arany fénybe vonta a távoli hegyeket, megdöbbenően szép volt a látvány.

- A legendák szerint - kezdte Hanh - a magasabb energiaállapotra való megnyílás képességét végül minden ember elsajátítja. Kezdetben az az ismeret válik általánossá, hogy az ilyesfajta tudás lehetséges. Ezután az emberiség továbblép arra a szintre, ahol a magasabb energiaszint elérésének és fenntartásának minden tényezője ismertté válik. - Elhallgatott, és rám pillantott. - Az alapokat már tudja, az érzékeit még ki kell tágítani. A legendák szerint az embernek előbb le kell csendesítenie magát, és utána végig kell tekintenie a környezetén. A legtöbben nagyon ritkán nézik meg alaposabban környezetük tárgyait. A környezet pusztán díszlet, amely mindig háttérbe szorul ahhoz képest, ami éppen foglalkoztat, amit el akarunk intézni. De tudomásul kell vennünk, hogy a világegyetemben minden része Istennek, mindenben ott rezeg a spirituális energia. Tudatosan kérünk, kívánnunk kell a bennünk lévő isteni forrással való kapcsolatot.

Azt már tudja, hogy az energia forrásához fűződő kapcsolatunk mérőeszköze a szépség iránti érzék. Mindig tegye fel önmagának a kérdést: mennyire szépnek látom a dolgokat? Nem számít, hogy kezdetben milyennek tűnnek - ha megpróbáljuk, mindig képesek vagyunk több szépséget találni bennük, mint eleinte. Hogy mennyi szépséget érzékelünk az adott pillanatban, pontosan jelzi, mennyi isteni energiát fogadunk be éppen.

Hanh felszólított, hogy egy darabig nézzem, de úgy *igazán* nézzem a dolgokat, amelyek a környezetemben találhatók.

- Ha egyszer elkezdjük létrehozni a kapcsolatot - mondta -, és megtapasztaljuk a belső isteni energiát, minden dolgot fokozottabban érzékelünk. A tárgyak mintegy kiugranak környezetükből, felfigyelünk egyedi formájukra, színükre. Ha ez az érzékelés létrejön, még több energiát vagyunk képesek magunkba lélegezni. Ugye érti: az energia elsősorban nem kívülről érkezik hozzánk - jönlhet egyes növényekből vagy szent helyekből közvetlenül is magunkba szívhatjuk. A szent energia főként a bennünk lakó isteni forrással való kapcsolatból származik. Körülöttünk minden, a természetes és az emberkéz alkotta dolgok egyaránt - a virágok, a kövek, a fű, a hegyek, a műalkotások - magasztos szépséget hordoznak, és létezésük intenzívebb, mint amit a legtöbb ember egyáltalán érzékelni képes. Amikor megnyitjuk magunkat az isteni energia számára, csupán annyit teszünk, hogy felfokozzuk energiánk rezgését s ezáltal érzékelési képességünket is, hogy a világot olyannak lássuk, mint amilyen. Érti ezt? Az emberek máris bámulatos szépség, csodálatos formák és színek környezetében élnek. A mennyország itt van körülöttünk. Csak éppen nem érzékeljük, mert nem nyitottuk meg önmagunkat a belső energia számára. Érdeklődve hallgattam. Ez az egész érthetőbb lett, mint bármikor.

- Összpontosítson a szépségre - tanácsolta Hanh -, és lélegezze be az energiát.

Mély lélegzetet vettem.

- Most pedig, miközben lélegzik, figyelje, miként fokozódik a szépség - utasított Hanh.

Néztem a sziklákat, a hegyeket, és ámulva ismertem fel, hogy a távolban magasodó csúcsok legmagasabbika nem más, mint a Mount Everest. Mostanáig valami okból nem ismertem fel jellegzetes alakját.

- Helyes, nézze az Everestet - mondta Hanh.

A hegyet figyelve észrevettem, hogy a hófedte hegyoldal egyenetlenségei mintha lépcsőt képeznének, amely a korona alakú csúcs felé vezet. A látvány kizökkentette érzékelésemet, a világ legmagasabb hegycsúcsa egyszeriben közelinek tűnt, mintha a részemmé vált volna, mintha kinyúj-

tott kezemmel meg tudtam volna érinteni.

- Csak lélegezzem folyamatosan - tanácsolta Hanh. - Rezgése és érzékelése tovább fog fokozódni. Minden ragyogóvá válik, mintha belső fény világítaná ki.

Újabb mély lélegzet; egyre könnyebbnek éreztem magam, a hátam egészen csekély erőfeszítés árán kiegyenesedett. Félreismerhetetlenül ugyanolyan volt az érzés, mint annak idején a perui hegyekben.

Hanh bólintott.

- A szépség érzékelésére való képesség az isteni energia beáradásának legfontosabb próbája. Vannak azonban más visszajelzések is. Könnyebbnek fogja érezni magát - folytatta. - A felfelé áramló energia emelni kezdi - mintha a feje tetejéhez erősített zsinórral húznák, ahogy mondta. Mély bölcsességet érez, és pontosabban érzi, hogy kicsoda, és mi a dolga. Intuitív felismerések és álmok jelentkeznek majd, amelyek tudatják, mi a következő lépés élete ösvényén. - Elhallgatott, és végignézett rajtam. Egyenes háttal ültem, minden erőfeszítés nélkül. - Most érkezünk el a lényeghez - mondta Hanh. - Meg kell tanulnia, miként tegye tartóssá ezt az energiát, hogy folyamatosan áramoljon a testébe. Reményeinek, elvárásainak erejét kell használnia: az ima energiáját.

Már megint ez a szó: *elvárás*. Még sosem hallottam ilyen összefüggésben.

- Azt hogy kell csinálni? - kérdeztem zavartan; testem veszített energiájából, a formák és színek halványulni kezdtek.

Hanh tágra nyílt szemmel fölnevetett. Többször megpróbálta abbahagyni, de mindhiába, a végén már szinte a földön hempergett a leküzdhetetlen nevetéstől. Többször összeszedte magát, de valahányszor rám nézett, mindig újra kacagnia kellett. Hallottam, hogy Yin is kuncog a hátam mögött. Hanh végül néhány mély lélegzettel lecsillapodott.

- Bocsánat - mondta -, de az arckifejezése valami leírhatatlanul mulatságos volt. Ugye egyáltalán nem hisz a hatalmában?

- Nem erről van szó - tiltakoztam. - Csak azt nem tudom, mit ért azon, hogy elvárás.

Hanh még mindig mosolygott.

- Az ember bizonyos dolgokra eleve számít az életben, igaz? Számít arra, hogy reggel fölkel a nap. Elvárja, hogy a vére keringjen az ereiben.

- Hát persze.

- Nos, én csak annyit kérek, hogy igyekezzék tudatosítani ezeket az elválásokat. Ez az egyetlen módja annak, hogy fenntartsa és tágítsa a magas energiaszintet, amelyet az imént megtapasztalt. Meg kell tanulnia elvárni ezt az energiaszintet, mégpedig nagyon határozottan és tudatosan. Ez az egyetlen módja az imaenergia első kiterjesztésének. Akarja újra megpróbálni?

Elmosolyodtam; percekken át mély légzésekkel gyarapítottuk az energiát. Amikor a szépség érzése visszatért, egy bólintással jelt adtam Hanhnak.

- Most - mondta - remélje, kívánja, sőt *várja el*, számítson rá, hogy ez az energia továbbra is eltölti, és minden irányban kiárad, kisugárzik magából. Képzelje el, mintha valóban látná, hogy ez megtörténik.

Igyekeztem tartani az energiaszintet, miközben megkérdeztem:

- Konkrétan hogyan sugárzik ki?

- Meg fogja érezni. Egyelőre elég, ha elképzelem, vizualizálja. Újabb mély lélegzetet vettem, és elképzeltem, ahogy az energia a testembe áramlik, majd onnan kiárad szerte a külvilágba.

- Még mindig nem tudom, hogy ez valóban megtörténik-e - böktém ki.

Hanh kissé türelmetlenül válaszolt.

- Az energia beáramlik: ezt onnan tudhatja, hogy a színek és a formák szépsége változatlan marad, és azt is érzi, ahogy feltölti magát, és kisugárzik.

- Milyen érzés? - kérdeztem.

Hitetlenkedve nézett rám.

- Maga is tudja a választ.

Néztem a csúcsokat, és magam elé képzeltem az energiafolyamot, amely kiárad belőlem a hegyek felé. A havasok gyönyörűek voltak, de mérhetetlen vonzást kezdtem érezni a hegykoszorú felől. Aztán egyetlen hullámmal elborított valami hasonlíthatatlanul mély érzés, és eszembe jutott, amit Peruban éltem át.

Hanh bólintott.

- Hát persze - mondtam. - Az energia kiadásának próbája a szeretet érzése. Hanh szélesen mosolygott.

- Igen, a szeretet az a háttérben munkáló érzés, amely állandóan velünk van, ameddig energiánk kisugárzik a világba. A szeretet állapotában kell maradnunk.

- Az átlagember számára ez túlságosan idealistának tűnik - jegyeztem meg. Hanh kuncogott.

- Nem azt magyarázom magának, hogy miként lehet átlagember. Azt magyarázom, miként lehet az evolúció élharcosainak egyike. Azt magyarázom, miként lehet hős. Csak mindig számítson az isteni energia magas szintű beözönlésére és arra, hogy ki is árad magából, mint egy túlsorduló kehelyből. Ha elveszítené a kapcsolatot, emlékeztesse önmagát erre az érzésre: a szeretetre. Tudatosan élessze újra ezt az állapotot. - A szeme megcsillant. - A maga kívánságai, sőt elvárásai jelentik a kulcsot ahhoz, hogy sikerül-e tartóssá tenni ezt az élményt. Vizualizálnia kell, hogy megtörténik, hinnie kell abban, hogy minden élethelyzetben rendelkezésére áll. Ezt az elvárást, meggyőződést ápolni kell: mindennap meg kell erősíteni.

Bólintottam.

- Érti az összes eljárást és folyamatot, amit elmondtam? - kérdezte Hanh. Még mielőtt felelhettem volna, így szólt: - Minden ott fordul meg, hogy miként kel föl reggelenként. Azért is javasoltam, hogy menjen aludni: látni akartam, hogyan ébred. Ebben is fegyelemmel kell eljárnia. Úgy ébressze fel testét, úgy készítse fel az energia beáradására, ahogy mutattam. A középpontból mozdulva, azonnal érezze az energiát. *Számítson rá.* Csak eleven ennivalót fogyasszon, és egy idő után könnyebb lesz belélegeznie az isteni energiát. Mindennap szenteljen időt az energiával való feltöltődésnek, és mozgással ébredjen. Vizualizálja, hogy ez az energia beáramlik, és kisugárzik a világba. Ha így tesz, teljesíti az Első Kiterjesztést. Az energia nemcsak szórványosan átélhető tapasztalat lesz: állandó jelleggel magas szinten marad, és gyarapodni fog.

Mélyen meghajolt, és minden további nélkül elindult a ház felé. Odabent Hanh ennivalót kezdett válogatni, és egy nagy kosárba pakolta.

- És mi van a kapuval? - szögeztem neki a kérdést. A keze megállt, pillantását arcomra emelte.

- Több kapu létezik.

- Úgy értem: tudja, hol találhatjuk a Shambhalába vezető átjárót?

Szigorú lett a tekintete.

- Egyelőre csak az első lépésnél tart az imaenergia kiterjesztésében. Most azt kell megtanulnia, mit kezdjen a testéből kiáradó energiával. Márpedig maga eléggé önfejű, hajlamos a félelemre és a haragra. Le kell küzdenie ezeket a hajlamokat, mielőtt Shambhala közelébe juthat.

Hanh e szavakkal Yin felé intett a fejével, átadta neki a kosarat, és átment a másik szobába.

4. TUDATOS FIGYELEM

Kimentem a Jeephez, hihetetlenül jól éreztem magam. A levegő hűvös volt, a hegyek a látóhatár körül mintha világítottak volna. Beszálltunk a terepjáróba, és Yin indított.

- Tudja, hová megyünk? - kérdeztem.

- Annyit tudok, hogy Tibet északnyugati vidékei felé kell tartanunk. A legendák szerint, az ottani kapu esik hozzánk a legközelebb. De végül is, ahogy Rigden láma mondta, majd megmutatkozik nekünk. - Yin rám pillantott. - ideje, hogy elmondjam az álmomat.

- Amelyikről Rigden láma beszélt? - kérdeztem. - Amelyikben én is szerepeltem?

- Igen. Az álomban együtt utaztunk Tibeten át, az átjárót kerestük, és nem találtuk. Nagyon messzire jutottunk, és folyton körbejártunk, a végén el is tévedtünk. Aztán, a legmélyebb kétségbeesésben egyszer csak találkoztunk valakivel, aki tudta, merre kell mennünk.

- És utána mi történt?

- Az álom véget ért.

- Kivel találkoztunk? Wil volt az illető?

- Nem., azt nem hinném.

- Maga szerint mit jelent ez az álom?

- Azt, hogy nagyon ébernek kell lennünk.

Perceken át hallgattunk, aztán újabb kérdést tettem fel.

- Északnyugat-Tibetben sok katona állomásozik?

- Általában nem - felelte Yin -, kivéve a határt és a katonai támaszpontokat. A következő ötszáz kilométer lesz a legnehezebb: át kell jutnunk a Kailásza és a Manaszarovár tó körzetén. Arafelé több katonai ellenőrzőpont működik.

Négy órán át minden gond nélkül autóztunk, többnyire kavicsos utakon, olykor fölálltakra kanyarodva. Simán elértük Szaka városát, és, ahogy Yin mondta, a Nyugat-Tibetbe vezető déli úton haladtunk tovább. Megelőztünk néhány nagy teherautót meg öreg személygépkocsikat és szekereket, melyekben tibetiek utaztak. A teherautó-pihenőkben néhol külföldi autóstopposokat is láttunk. Egy óra múlva Yin lekanyarodott a Jeppel egy keskeny ösvényre, amelyet mintha lovasok tapostak volna ki. A terepjáró csak úgy táncolt a kátyúkban.

- Az utat rendszerint ellenőrzik - magyarázta Yin. - Elkerüljük azt a helyet.

Meredek lejtőn kapaszkodtunk fel, majd, amikor a hegygerince értünk, Yin megállította a kocsit, és egy szikla fedezékéből megmutatta, hogy mélyen alattunk két kínai jelzésű katonai teherautó áll az út mentén. Körülöttük vagy egy tucat katona állt.

- Ez rossz jel - mondta Yin. - Ezt a pontot általában csak kevesen őrzik. Lehet, hogy még mindig bennünket keresnek.

Igyekeztem elhessenteni a szorongást, hogy energiaszintem le ne csökkenjen. Úgy láttam, mintha a katonák közül többen is felénk néznének, hamar lekaptam a fejem.

- Valami történik odalenn - suttozta Yin.

Lenéztem az útra; a katonák épp egy mikrobuszt kutattak át. Az út szélén egy szőke, középkorú férfi állt, éppen kihallgatták. Valaki ült a mikrobuszban is. Alig hallható beszédfoszlányok jutottak el fülünkbe; valamilyen európai nyelven beszélt valaki, talán hollandul.

- Miért tartóztatták fel őket? - kérdeztem Yint.

- Nem tudom - felelte. - Lehet, hogy nincs megfelelő úti okmányuk, vagy talán csak föltettek egy rossz kérdést.

Tehetetlenül néztem a jelenetet, és azt kívántam, bárcsak segíthetnék.

- Kérem - szólt rám Yin. - Indulnunk kell.

Beszálltunk a Jeepbe, Yin lassan felkaptatott a gerince, majd a túloldali lejtőn leereszkedett. A hegy lábánál keskeny földút kanyarodott jobbra, északnyugat felé, el az útellenőrző ponttól. Úgy nyolc kilométeren át haladtunk rajta, ott az ösvény az országúthoz csatlakozott. Egy Csungpa nevű kisvárosba érkeztünk, ahol több szálloda és néhány üzlet is működött. Az utcán jakokat és más lábasjószágot hajtottak, és több terepjáró is elhaladt.

- Mostantól a Kailásza felé tartó zarándokok vagyunk - jelentette ki Yin. - Így kevésbé vagyunk feltűnőek.

Nem nyugtatott meg. Egy kilométerrel később egy kínai katonai teherautó fordult ki az útra közvetlenül mögöttünk, és engem ismét elfogott a félelem. Yin bekanyarodott egy mellékutcába, a teherautó továbbment, és eltűnt a szemünk elől.

- Erősnek kell maradnia - figyelmeztetett Yin. - Ideje, hogy megtanulja a Második Kiterjesztést.

Újra végigvezetett az Első Kiterjesztésen, míg ismét magam előtt láttam az energiát, amint kisugárzik belőlem, és széthömpölyög a messzeségben.

- Most, hogy megint kiárad az energiája, úgy kell beállítania az energiamezőt, hogy egy meghatározott célt érjen el vele.

- Beállítani az energiamezőt?

- Igen. Imamezőnket irányítani tudjuk, és különféle hatásokat vagyunk képesek kifejtetni általa a világra. Ezt egyszer már megtette, emlékszik? Hanh megtanította, hogy *számítson* az energia áramlására. Most más elvárásokra kell állítania a mezőt, még hozzá nagyon fegyelmezetten. Különböző minden energiája félelemben és haragban omlik össze.

Szomorú arccal nézett rám, ilyennek még sohasem láttam.

- Mi a baj? - kérdeztem.

- Fiatakoromban végignéztem, ahogy egy kínai katona megölte az apámat. Félttem a kínaiaktól, és gyűlöltem őket. És be kell vallanom, részben én magam is kínai vagyok. Ez volt a legrosszabb az egészben. Ez az emlék és a bűntudat rabolja el az energiámat, úgyhogy hajlamos vagyok

mindig a legrosszabbra számítani. Ön is megtanulja majd, hogy ezen a magas energiaszinten ima-mezőink igen gyorsan megvalósítják azt, amire számítunk. Ha fél az ember a mező egykettőre teremti a félelem tárgyát. Ha gyűlöl valamit, akkor a mező a gyűlölet tárgyát hozza létre. Szerencsére amikor e negatív elvárások csapdájába esünk, energiamezőnk hamar összeroskad, mert elveszítjük az isteni kapcsolatot, és nem sugározzuk ki a szeretetet. A félelem elvárása ennek ellenére komoly hatóerő lehet. Ezért kell folyamatosan ellenőrzés alatt tartani a kívánságait és reményeit, és ezért kell tudatosan beállítania a mezőt. - Elmosolyodott, és így folytatta: - Mivel Ön nem gyűlölí úgy a kínai katonákat, mint ahogy én, előnye van velem szemben. Másfelől viszont önben is sok a félelem, és úgy nézem, erős haragra is képes... akárcsak én. Lehet, hogy ezért vagyunk most együtt.

Az utat néztem a kocsni előtt, és Yin szavain gondolkodtam. Nem akaródzott elhinnem, hogy gondolatainknak ekkora ereje lehet. Merengésemből arra riadtam, hogy Yin lelassítja a Jeepet, majd leparkol egy poros házszor előtt.

- Miért állt meg? - kérdeztem. - Nem leszünk így feltűnőbbek a kelleténél?

- De igen - felelte -, de ezt a kockázatot vállalnunk kell. A katonáknak mindenütt vannak kémeik, de nincs más választásunk. Nem tanácsos úgy elindulni Nyugat-Tibetbe, hogy csak egyetlen járművünk van. Ott ugyanis nincs lehetőség megjavíttatni, ha elromlik. Találnunk kell valakit, aki elkísér.

- És mi van, ha följelentenek?

Yin rémülten kapta rám a tekintetét.

- Az nem történhet meg, ha megtaláljuk a megfelelő embereket. Vigyázzon a gondolataival. Mondtam, hogy pozitív mezőt kell teremtenünk önmagunk körül. Ez nagyon fontos. - Fél lábbal kiszállt az autóból, de még visszafordult. - Ebből a szempontból jobban kell működnie, mint amire én képes vagyok, különben semmi esélyünk. Amikor a mezőt beállítja, a *rten brel* lebegjen a szeme előtt.

Elállt a szavam.

- *Rten brel*? Az meg micsoda?

- A szinkronicitás tibeti nyelven. Úgy állítsa be a mezőt, hogy benne maradjon a szinkronisztikus események folyamatában, és olyan intuíciót, olyan véletleneket teremjen, amelyek segítségünkre vannak.

Yin még egy pillantást vetett az épületre, aztán kiszállt a terepjáróból, egy intéssel jelezve, hogy azt akarja, maradjak a kocsiban.

Majdnem egy órán át vártam, figyeltem a kocsni mellett elhaladó tibetieket. Olykor egy-egy indiai vagy európai arc is felbukkant. Egyszer talán még azt a hollandot is megpillantottam, akit a magasból láttunk az út menti igazoltatáskor. Legalábbis gyanítottam, hogy ő az, de ebben nem voltam biztos. Törtem a fejem: hol lehet Yin? A legkevésbé sem hiányzott, hogy megint elszakadjunk egymástól. Elképzelttem, hogy egy szál magamban autózom át ezen a városon, és fogalmam sincs, merre menjek. Mit tehetnék akkor?

Yin végre előbújt az épületből. Egy pillanatig mintha habozott volna, jobbra-balra tekingetett, mielőtt odajött volna a terepjáróhoz.

- Találtam két ismerőst - újságolta, és beült a volán mögé. - Azt hiszem, ők megteszik. - Igyekezett meggyőzőnek hangzani, de a hangja kételyről árulkodott.

Indított, mentünk tovább. Öt perc múlva egy teljes egészében horganyzott bádogból épült vendéglőhöz értünk. Yin vagy ötven méterrel távolabb állította le a kocsit, néhány olajoshordó fedezékében. A város peremvidékén voltunk, az utcán szinte senki sem járt. Az épület egyetlen helyiségből állt, hat rozoga asztal fért el benne. A helyiséget alacsony, fehérre meszelt fal választotta el a konyhától, ahol több nő dolgozott. Egyikük észrevett, és odajött hozzánk.

Yin valamit mondott neki tibeti nyelven, a „leves” jelentésű szót felismertem. A nő bólintott, és rám nézett.

- Ugyanazt - mondtam Yinnek, közben levettem anorákomat, és a szék támlájára terítettem. - És vizet. - Yin tolmácsolt, a nő elmosolyodott, és visszament a konyhába.

Yin komoly hangon szólalt meg.

- Emlékszik arra, amit az imént mondtam? Most olyan mezőt kell beállítania, amely több szinkronisztikus eseményt teremt.

Bólintottam.

- Hogyan lehet olyan mezőt beállítani?

- Mindenekelőtt az Első Kiterjesztésre kell alapoznia. Érzékelje, hogy az energia zúdul befelé, és kiáramlik a külvilágba. Figyeljen a folyamat visszajelzéseire. Számítson arra, hogy az energiaáramlás folyamatos lesz. Várja el, hogy az imamező éppen azokat a gondolatokat és eseményeket teremti meg, amelyek a számunkra legkedvezőbb végkifejlet felé segítenek. Ahhoz, hogy a mezőt beállíthassa, állandó éberség állapotában kell maradnia, tudatosan figyelnie kell.

- Figyelni? Mire?

- A szinkronicitásra. Olyan állapotban kell tartania önmagát, hogy szüntelenül a következő hasznos információdarabkát keresse, amely rejtelmes módon a sors beteljesítése felé segít bennünket. Az ilyen szinkronicitás mindenképpen bekövetkezik, akármit csinál az ember, de előfordulásának gyakoriságát növelheti, ha szüntelenül számít az ilyesmire, és az imamezőt ekként állítja be.

A farzsebemhez nyúltam, hogy elővegyem jegyzetfüzetemet. Mostanáig nemigen használtam, de most az az intuitív gondolatom támadt, hogy felírom, amit Yin mondott. Ekkor jutott eszembe, hogy a füzet a Jeepben maradt.

- Bezártam a kocsit - mondta Yin, és átnyújtotta a kulcsot. - Ne kószáljon el.

Egyenest a terepjáróhoz mentem, magamhoz vettem a noteszt, és már éppen indultam volna vissza, amikor meghallottam, hogy a vendéglő előtt járművek fékeznek. A hordók mögé rejtőztem és kilestem. Kínai gyártmányú teherautók álltak a ház előtt, öt-hat civil ruhás férfi szállt ki, és beléptek a vendéglőbe. Rejtekhelyemről az ablakon át jól láttam, mi zajlik odabent. A férfiak mindenkit felsorakoztattak a fal mellett, és megmotozták őket. Tekintetemmel Yint kerestem, de sehol sem láttam. Megszökött volna?

Egy újabb terepjáró húzott az épület mellé. Egy magas, szikár kínai szállt ki tiszti egyenruhában, és az ajtóhoz lépett. Látni való volt, hogy itt ő a főnök. Az ajtóból egy pillanat alatt szemügyre vette a bent tartózkodókat, majd megfordult, és tekintete mindkét irányban végigkémlelte az utcát, mintha keresne valamit vagy valakit.

Amikor felém fordult lebuktam a hordók mögé, és a szívem hevesen dübörgött. Egy pillanat múlva megkockáztattam még egy pillantást. A kínaiak kiterelték az embereket az épületből, és felrakták őket a teherautókra. Yin nem volt közöttük.

Az egyik jármű elhajtott, a parancsnok eligazítást tartott az ott maradt embereknek. Mozdulataiból kikövetkeztettem, hogy arra utasítja őket: kutassák át a környéket. Lehúztam a fejem, és mély lélegzetet vettem. Tudtam: ha ott maradok, percek kérdése, és rám találnak. Egérutat keresve fölfedeztem egy keskeny, útburkolat nélküli sikátort, amely a szomszéd utcához vezetett.

Beugrottam a kocsiba, üresbe tettem a sebességváltót, és az enyhén lejtős úton begurultam vele a sikátorba, majd a túlsó sarkon jobbra kanyarodtam. Itt már a motort is beindítottam, de sejtelmem sem volt arról, merre tartok. Csak az járt a fejemben, hogy minél távolabb kerüljek a katonáktól. Néhány sarokkal odább balra fordultam egy keskeny utcába, amelyben alig néhány ház állott. Még száz méter, és az volt a benyomásom, hogy kiértem a városból. Egy-két kilométerrel távolabb lehúzódtam az útról, és egy dombos területen, néhány ház nagyságú szikla mögött leállítottam a kocsit.

És most? Teljesen tanácstalan voltam, a leghalványabb elképzelésem sem volt arról, merre menjek tovább. Düh és elkeseredés vágtatott át rajtam. Yin igazán felkészíthetett volna erre az eshetőségre. Lehet, hogy neki vannak ismerősei a városban, de így már semmi módon nem találhatom meg őket.

Jobb kéz felé varjúcsapat szállt le a domboldalra, majd megint felröppenve a madarak hangosan káromgva körözni kezdtek a terepjáró fölött. Minden irányban körülnéztem, arra gondolva, hogy valami riogathatja a varjakat, de senkit sem láttam. Percek múlva a madarak többsége elrepült nyugat felé, és közben veszettül káromgalt. Egyikük azonban ott maradt a domb tetején, és engem nézett némán. Ez remek - gondoltam -, a varjú remekül beválik őrszemnek. Nyugodtan itt maradhatok, amíg eldöntöm, mitévő legyek.

A kocsis hátsó részében aszalt gyümölcsöt és diót találtam, meg némi kekszet. Félig öntudatlanul rácsáltam el őket, időnként idegesen meghúztam a vizeskulacsot. Tudtam, hogy valami tervet kell kieszelnem. Arra gondoltam: továbbmegyek az úton nyugat felé, de elvettem az ötletet. Mostanra már teljesen elhatalmasodott rajtam a félelem, már csak egy dolgot szerettem volna: elfelejteni ezt az egész kalandot, visszajutni Lhászába és onnan a repülőtérré. Az út néhány részletére emlé-

keztem, de többnyire csak találomra hajthattam volna. El sem akartam hinni, hogy sem Rigden láma kolostorában, sem később, Hanh házában nem próbáltam meg felkészülni a vészhelyzetekre.

Törtem a fejemet, és egyszer csak a szívverésem is elállt. Meghallottam, hogy az úton jön egy autó. Be akartam indítani a Jeepet, hogy elmeneküljek, de a másik kocsi túl gyorsan közeledett. Felkaptam a kulacsot meg az élelmiszeres tarisznyát, a legközelebbi szikla mögé futottam, és úgy rejtőztem el, hogy szemmel követhessem az eseményeket, de engem ne vegyenek észre. A kocsi lassított. Ahogy egy vonalba ért velem, felismertem: az a mikrobusz volt, amelyet nemrég az útellenőrző pontnál láttunk. Az a szőke férfi vezette, akit a kínai katonák kihallgattak, az utasulésen pedig egy asszony ült.

A kocsi megállt, a benne ülők beszélgetni kezdtek. Arra gondoltam, hogy odamegyek, és megszólítom őket, de abban a pillanatban belém hasított a félelem. Mi lesz, ha a katonák beszéltek nekik rólunk, és megparancsolták nekik, hogy azonnal jelentsék, ha találkoznak velünk? Vajon képesek lennének följelenteni? A nő kinyitotta az ajtót, mintha ki akarna szállni, és közben tovább beszélgetett társával. Észrevették vajon a Jeepet? Agyamban vadul vágtattak a gondolatok. Elhatároztam, hogy ha a nő kiszáll, és közeledni kezd, egyszerűen futásnak eredek. Úgy csak a terepjáróra tehetik rá a kezüket, én meg némi egérutat nyerhetek, mielőtt a hatóság ideér. Ez a gondolat járt a fejemben, amikor újból a mikrobuszra pillantottam. Azok ketten aggodalmas arccal a hegyeket bámulták. Aztán egymásra néztek, a nő becsapta az ajtót, és a kocsi folytatta útját nyugatnak. Néztam utána, ahogy felkapaszkodott egy dombhajlatra, és eltűnt a szemem elől.

Valahol mélyen csalódottságot éreztem. Lehet, hogy segíthettek volna nekem, gondoltam. Megfordult a fejemben, hogy beugrom a Jeepbe, és a nyomukba eredek, de aztán elvettem a gondolatot. Jobb, ha nem kísértjük a sorsot, határoztam el. Inkább ismét az előző tervet fontolgattam tovább: megpróbálok visszajutni Lhászába, onnan pedig haza.

Jó félóra múlva mentem vissza a Jeephez, és beindítottam a motort. A varjú káromgott, és elrepült az út felett arrafelé, amerre a hollandok mikrobusza ment. Én az ellenkező irányba kanyarodtam, Csungpa felé vettem az irányt. Igyekeztem mellékutakon haladni, hogy elkerüljem a főutcat és a vendéglőt. Jó néhány kilométerrel távolabb, egy domb tetején állítottam le a kocsit, mert onnan jókora távolságban beláthattam az országot.

Megdöböntő látvány tárult elém. Nemcsak hogy egy kilométernyire tőlem új útellenőrzési pontot állítottak fel, amelyet tucatnyi katona őrzött, de ráadásul négy nagy teherautó és két katonai terepjáró robogott felém, mindegyik tele emberekkel.

Szélesebben rohantam vissza a Jeephez, és száguldottam vissza arra, amerről jöttem, reménykedve, hogy nem vesznek észre. Tudtam: nagy szerencse kell ahhoz, hogy előnyt szerezzek velük szemben. Úgy okoskodtam, hogy nyugat felé kell tartanom, ameddig csak lehet, aztán majd délnek fordulok, és később veszek keleti irányt. Talán arrafelé is vannak kisebb utak, amelyeken visszajuthatok Lhászába.

Lendületesen átvágtam a város főutcáján, be a mellékutak útvesztőjébe, ismét csak dél felé. Egy kanyar után rájöttem, hogy elhibáztam: véletlenül ismét a főutca tévedtem. Megállni sem volt alkalmam, mert alig harminc méterre tőlem egy kínai ellenőrző pont működött. Mindenfelé katonák nyüzsgtek. Az út szélén megálltam, behúztam a kéziféket, és lecsúsztam az ülésben. „Mi lesz ebből? - gondoltam. - Börtön? Mit csinálhatnak velem? Vajon azt hiszik, kémkedni jöttem?”

Pár perc múlva felfigyeltem rá, hogy a kínaiak nem vettek észre, pedig ott parkoltam az orruk előtt. Öreg tragacsok, kordék, gyalogosok, kerékpárosok haladtak el mellettem, a katonák mindenkit megállítottak és igazoltattak, volt, akit meg is motoztak. Rám azonban ügyet sem vetett senki.

Jobbra pillantottam, és rájöttem, hogy épp egy kocsifelhajtó előtt parkolok, amely egy, mintegy száz méterre álló, alacsony, kőből épült házhoz vezet. A ház mellett balra elvadult, nyíratlan fűvel benőtt területet láttam, azon túl pedig egy utcát. Ugyanebben a pillanatban egy nagy teherautó húzott el mellettem, és közvetlenül előtem megállt, eltakarva előlem az ellenőrző pontot. Pillanatok múlva egy kék Toyota Land Cruiser érkezett, ezt is egy szőke férfi vezette, és megkerülte a teherautót. Kínai nyelvű szóváltás, kiabálás hangzott fel, a kék kocsi tolatni kezdett, mintha vissza akarna fordulni, de a katonák körülfogták. A teherautó eltakarta a kilátást, de dühös kiáltozást hallottam kínai nyelven, amibe időnként angol szó vegyült: holland akcentussal beszélt valaki, rémült, könyörgő hangon.

- De kérem, szó sincs róla - mondta a hang. - Sajnálom. Turista vagyok. Nézze, itt az engedélyem, hogy végighajthatok ezen az úton.

Újabb kocsi futott be. A szívem majd kiugrott helyéből: azt a kínai katonatisztet láttam viszont, aki korábban a vendéglőnél intézkedett. Míg elment mellettem, még lejjebb csúsztam az ülésen, hogy észre ne vegyen.

- Kérem az iratait! - szólította meg a hollandot kifogástalan angolsággal.

Miközben füleltem, mintha valami megmozdult volna a Jeep jobb oldalánál. Kinéztem. A ház felé vezető kocsifelhajtó olyan volt, mintha meleg fénnel lenne kivilágítva: ugyanezt a ragyogást láttam akkor is, amikor Yinnel Lhásza közelében megszőktünk. A dakinik. A Jeep motorját alapjáraton hagytam: csak annyit kellett tennem, hogy lassan jobbra tekerem a kormányt, és simán végiggurulhattam a felhajtón. A lélegzetem is visszafojtottam, míg a füves területen áthajtva a szomszédos utcába érkeztem, és ott balra fordultam.

Egy-két kilométerrel arrább újabb bal kanyart tettem, és a városból észak felé kivezető utat céloztam meg, ugyanazon a mellékutcán haladtam, min az előbb. Tíz perc múlva megint ott voltam a domboknál; törhettem a fejem, hogy most mit tegyek. Nyugat felé, az út fölött varjú károgott. Egy pillanat alatt elhatároztam, hogy arra indulok - ahogy már jóval hamarabb is megtehettem volna.

Az út meredeken emelkedett, átbukott egy hágón, és egy sziklás fennsíkon hosszú, nyílegyenes szakaszban folytatódott. Órákon át hajtottam, amíg a délután szürkületbe nem hajlott. Sem autót, sem embert nem láttam egész idő alatt, házakat is csak alig. Félóra alatt teljesen besötétedett; arra gondoltam, hogy félreállok az út mellé, és a kocsiban töltöm az éjszakát, amikor egy keskeny, kavicsos út ágazott le jobb felé. Lelassítottam, hogy jobban megnézzem. Valami hevert az út mellett. Mintha egy ruhadarab lett volna.

Megállítottam a kocsit, és az elemlámpa fényét odairányítottam az ablakon át. Egy anorák hevert ott. Az én anorákom. Az, amelyiket a vendéglőben hagytam, mielőtt a kínai katonák megérkeztek volna.

Mosolyogva eltettem az elemlámpát. Csak Yin helyezhette ide ezt a kabátot. Kiszálltam a kocsiból, fölvettem, és lekapcsolt fényszóróval elindultam a keskeny úton.

Az út majdnem egy kilométer hosszan kaptatott fölfelé egy enyhe emelkedőn, egy kis házikóhoz, amely mellett karám állt. Kecskék bámultak rám a kerítésen át. A ház tornácán ült valaki. Amikor odaértem a Jeppel, felállt. Már a körvonalairól megismertem: Yin volt. Kiszálltam a kocsiból, és odarohantam. Szorosan magához ölelt, mosolygott.

- Örülök, hogy látom - köszöntött. - Látja, én megmondtam, hogy segítik magát.

- Kis híján elkaptak - feleltem. - Hogy menekült meg?

Zavart arckifejezéssel válaszolt.

- Az asszonyok ott a vendéglőben nagyon ravaszok. Észrevették a kínaiakat, és elbújtattak a kemencében. Senki sem nézett be oda.

- Mit gondol, mi lesz most azokkal a nőkkel?

Yin egy hosszú pillanatig a szemembe nézett és nem is felelt.

- Nem tudom - felelte. - Sokan nagyon magas árat fizetnek azért, hogy bennünket segítenek.

- Elfordult, a Jeppre mutatott. - Segítsen, hozzunk be ennivalót, együnk valamit.

Yin tüzet rakott, és közben elmesélte, hogy miután a katonák elmentek, visszament a barátai házába, ők hozták el ebbe az öreg házba, hogy itt várja meg, amíg kerítenek másik járművet.

- Tudtam, hogy ön esetleg pánikba esik, és megpróbál visszamenni Lhászába - tette hozzá Yin. - De azt is tudtam: ha úgy dönt, hogy folytatja az utat, végül mindenképpen északnyugat felé fog továbbhaladni. Ez az egyetlen út. Ezért tettem le ott a kabátot, remélve, hogy maga találja meg, nem a katonák.

- Ez elég kockázatos lépés volt - jegyeztem meg.

Bólintott. Egy vastag falú kondérba többujnyi vizet öntött, zöldségeket dobált bele, és egy fémkampó segítségével az égő jaktrágya lángjai fölé akasztotta.

Most, hogy újra együtt voltam Yinnel, félelmem nagy része eloszlott, és ahogy leültünk a tűz mellé húzott poros, öreg székekre, így szóltam:

- Be kell vallanom, megpróbáltam elmenekülni. Úgy éreztem, ez az egyetlen esélyem az életben maradásra.

Sorra elmondtam mindent, ami történt - mindent, kivéve a ház körül tapasztalt fényjelensé-

get. Annál a résznél, amikor a dombok között megjelent a mikrobusz, Yin felkapta a fejét.

- Biztos, hogy az a kocsis volt, amelyiket az útellenőrzésnél láttunk? - kérdezte nyomatékkal.

- Igen, ugyanazokat az embereket láttam.

Yin szinte kikelt magából szavaim hallatán.

- Másodszor látta őket, és mégsem állt szóba velük? - Arcán már-már a düh kifejezése jelent meg. - Elfelejtette, mit meséltem az álomról: hogy találkoztunk valakivel, aki segített megtalálni az átjárót?

- Nem akartam kockáztatni, hogy följelentsenek - védekeztem.

- Micsoda? - Rám meredt, aztán kezébe temette arcát.

- Pánikban voltam - magyaráztam -, alig hittem, hogy ilyen helyzetbe kerültem. El akartam tűnni. Csak a túlélés járt a fejemben.

- Jól figyeljen - szólalt meg Yin. - Annak, hogy simán kijusson Tibetből, ez idő szerint nagyon kicsi az esélye. A túlélésre most már csak akkor van lehetőség, ha továbbmegy, és ennek érdekében ki kell használnia a szinkronicitást.

Lesütöttem a szemem. Tudtam, hogy valószínűleg igaza van.

- Mondja el részletesen, mi történt, amikor megjelent a mikrobusz - mondta Yin. - Minden gondolatát. Minden részletet.

Elmondtam, hogy a mikrobusz megállt, és ezzel pontosan egyidejűleg hatalmasodott el rajtam a félelem. Hogy a nő először mintha ki akart volna szállni, de aztán meggondolta magát, és a kocsis továbbhajtott.

Yin a fejét csóválta.

- Helytelenül használta az imamezőt, és ezzel megölte a szinkronicitást. Elvárásait félelemmel szennyezte be, ami mindent leállított.

Elfordítottam tekintetem.

- Gondolja végig, mi történt - folytatta Yin -, amikor meghallotta az autót közeledni. Két lehetőség közül választhatott: vagy fenyegetésnek értékeli a kocsis felbukkanását, vagy lehetséges segítségnek. Természetesen mindkettőt fontolóra kellett vennie. Amikor azonban felismerte a mikrobuszt, arról eszébe kellett volna jutnia valaminek. Annak, hogy a kocsit már korábban is láttuk, jelentősége van. Különösen akkor, ha hozzávesszük, hogy ezek az emberek terelték el a katonák figyelmét, az ő jóvoltukból mehettünk tovább észrevétlenül. Ha innen nézzük, egyszer már segítettek önnek, tehát nagyon is könnyen meglehet, hogy ismét azért jelentek meg, mert segítséget nyújthattak volna.

Bólintottam. Yinnek vitán felül igaza volt. Ezt bizony elhibáztam. Yin elnézett mellettem, gondolataiba merült, aztán folytatta:

- Teljesen elveszítette az energiáját, a pozitív várakozásait. Emlékszik, mit mondtam a vendéglőben? Ahhoz, hogy beállítsa a mezőt a szinkronicitáshoz, különleges tudatállapotba kell kerülnie. Intellektuális megközelítéssel könnyen elintézhető a szinkronicitás: ha nem helyezi magát ebbe a tudatállapotba, amelyben az imamező segítségét is igénybe veszi, nem lesz többre képes, mint hogy olykor-olykor egy pillantással nyugtázza a véletlen bekövetkezését. Bizonyos helyzetekben ez is elég, egy darabig így is előrejuthat, de végül okvetlenül irányt fog téveszteni. A szinkronicitás áramlásának folyamatosságát csak úgy biztosíthatja, ha olyan tudati állapotban marad, amelyben az imamező állandósítja az ön felé áramló szinkronisztikus események folyamatosságát. Ez az állapot a tudatos figyelem: az éberség.

- Nem biztos, hogy tudom, hogyan juthatok ebbe az állapotba.

- Az embernek percenként emlékeztetnie kell önmagát, hogy tartsa magát éberen. El kell képzelnie, hogy energiája kiárad, és a kellő megsejtéseket, a szükséges eseményeket teremti elő. Ezek bekövetkezésére minden pillanatban számítani kell. A mezőt úgy állítjuk be a szinkronicitások előidézésére, hogy állandó éberséggel figyelünk, mindig várjuk a következő jelentőségteljes véletlent. Valahányszor kizökken ebből az állandóan várakozó állapotból, össze kell szednie magát. Minél tovább őrzi ezt a lelkiállapotot, annál inkább erősödik a szinkronisztikus események folyamata. Míg végül, ha energiaszintje elég magas, ez a tudatosan várakozó szemlélet lesz jellemző egész életfelfogására. A legendák szerint az ima kiterjesztése végül az ember természetévé válik. Reggelente ugyanolyan rutinszerűen fogjuk beállítani a mezőt, ahogy felöltözködünk: Önnek is ide kell eljutnia: abba a tudatállapotba, amikor állandóan figyel és várakozik.

Elhallgatott, egy pillanatra a szemembe nézett.

- Amikor meghallotta, hogy jármű közeledik, azonnal félelemmel reagált. Abból, amit elmesélt, úgy gondolom az autóban ülőknek az az intuitív érzésük támadt, hogy álljanak meg a domboknál, bár valószínűleg fogalmuk sem volt arról, hogy miért. Amikor azonban önben feltámadt a félelem, hogy ezek az emberek ellenségek is lehetnek, a feléjük áradó energiamező hatást gyakorolt az ő energiájukra: talán az az érzésük támadt, hogy valami nincs rendben, valami helytelen dolgot cselekszenek, ezért sürgősen továbbmentek.

Fantasztikusnak hangzott, de valahogy mégis azt éreztem, hogy igaz.

- Beszéljen még arról, hogyan hat a mezőnk a többi emberre - kértem.

Yin a fejét, ingatta.

- Ne akarjon előreszaladni. A mezőnek a többi emberre gyakorolt hatása már a Harmadik Kiterjesztés. Egyelőre csak koncentráljon arra, hogy a mezőt a szinkronicitás fogadására állítsa be, ne a félelemből fakadó gondolatokra. Magának megvan a hajlama arra, hogy mindig a legrosszabbra számítson. Jusson eszébe, amikor Rigden láma kolostorába tartottunk, menekülőkkal találkozott, akik elvezethették volna a kolostorba, ha szóba áll velük. Maga azonban attól tartott, hogy fel akarják jelenteni, és elszalasztotta a szinkronicitást. Ez a negatív gondolkodás jellemző önre.

Csak néztem, és nagyon fáradtnak éreztem magam. Yin mosolygott, és felhagyott hibáim föl emlegetésével. Tibetről beszélgettünk, közben egyszer kimentünk a ház elé, bámulni az eget. A mennybolt tiszta volt, a levegő dermesztően hideg. Fejünk fölött olyan fényesen ragyogtak a csillagok, amilyenek még sohasem láttam őket.

- Persze hogy nagyonak látjuk őket - mondta Yin. - Hiszen a világ tetején állunk.

Másnap reggel sokáig aludtam, majd Yin társaságában végigcsináltam néhány taj-csi gyakorlatot. Sokáig vártuk Yin barátait, de nem érkeztek meg. Úgy döntöttünk, mégiscsak vállaljuk a kockázatot, és egyetlen járművel megyünk tovább. Bepakoltunk a terepjáróba, és pontban délben útnak indultunk.

- Valami történhetett - nézett rám Yin. Igyekezett erősnek mutatkozni, de láttam rajta, hogy aggódik.

Az országútra kanyarodtunk; a szél sűrű port kavart, olyan volt, mint a köd. Az egész tájat ellepte, a hegyeket sem lehetett látni.

- Így nem vesznek észre a kínaiak - jegyezte meg Yin.

- Szerencsére - tettem hozzá.

Az jutott eszembe: vajon hogy találtak ránk a kínaiak a csungpai vendéglőben? Megkérdeztem Yintől mi erről a véleménye.

- Biztos, hogy az én hibám volt - felelte. - Mondtam már, mennyi düh és félelem él bennem irántuk. Nem vitás, az imamezőm megteremtette azt, amit kértem.

Ez azért mégis sok, gondoltam.

- Azt akarja mondani - hitetlenkedtem -, hogy a magában élő félelem miatt a kiáramló energia hozta nyakunkra a kínaiakat?

- Nem, nemcsak a félelem. Bizonyos általános szorongás mindannyiunkban jelen van. Én arról beszélek, hogy gondolatban félelmetes képeket festettem arról, mi történhet velünk, mit művelhetnek a kínaiak. Régóta ügyelem a tibeti működésüket. Ismerem a módszereiket. Tudom, hogyan képesek megfélemlítéssel szétfúzni az embert. Megengedtem magamnak, hogy gondolatban, afféle pillanatnyi látomásban elképzeljem, amint értünk jönnek, és nem tettem semmit e kép megsemmisítése érdekében. Tetten érhettem volna önmagam, elképzelhettem volna, hogy enyhül köztünk az ellenségeskedés. Nem az általános félelem vonzotta őket a közelünkbe. Öntudatlanul képet festettem a tudatomban, amelyben ránk törnek. Ez volt a baj. Ha túlságosan sokáig őrizget egy negatív képet, az végül valóra válik.

Nagyszerűnek és hátborzongatónak éreztem ezt a gondolatot. Lehetséges, hogy ez igaz? Régi megfigyelésem, hogy ha valaki egy bizonyos esemény bekövetkezésétől fél - hogy például betörnek a házába, elhagyja a kedvese, vagy megkap valamilyen meghatározott betegséget -, akkor gyakran épp azt az eseményt tapasztalja meg a való életben. Vajon ez az, amiről Yin beszél?

Eszembe jutott az a félelem szülte kép, amely Csungpában merült fel előttem, amikor Yin magamra hagyott, hogy keressen valakit, aki elkísér. Elképzeltem, hogy magamra maradok, elve-

szetten ülök a Jeepben, és céltalanul kóválygok a városban - és végül pontosan ez a helyzet állt elő. Végigfutott a hideg a hátamon. Ugyanazt a hibát követtem el, amit Yin.

- Azt állítja, hogy minden, ami történik velünk, a saját gondolataink negatív következménye? - kérdeztem.

Összevonta szemöldökét.

- Szó sincs róla. Sok minden egyszerűen csak azért történik velünk, mert ez az emberek között való élet természetes rendje. Az ő reményeik, elvárásaik, cselekedeteik is szerepet játszanak. Ennek ellenére meghatározó befolyásunk van a dolgok menetére, akár hisszük, akár nem. Föl kell ébrednünk, és meg kell értenünk, hogy az imaenergia szempontjából minden elvárás egyenértékű - mindegy, hogy a félelem szülte, vagy a hit. Ebben az esetben nem figyeltem önmagamra eléggé. Mondtam, hogy a kínaiak iránt érzett gyűlöletem okozta a bajt.

Felém fordult, tekintetünk találkozott.

- Azt se felejtse el - tette hozzá -, hogy magas energiaszinten az imamező rendkívül gyorsan kifejti hatását. A hétköznapi életben az emberekben keverednek a félelem és a siker képei, így nagyjában-egészében kioltják egymást, és a hatás aránylag gyenge. Ezen a szinten azonban, ahol vagyunk, az eredmény nagyon gyorsan bekövetkezik, bár a félelem szülte képeket mezőnk ereje végül megsemmisíti. A lényeg, hogy tudata mindig pozitív életutat rajzoljon, ne félelemből fakadó elvárásokat. Ezért olyan fontos a Második Kiegészítés. Ha tudatos figyelemmel, éberén várjuk a szinkronisztikus eseményeket, tudatunk a pozitívumokra fog összpontosítani, nem a félelemre vagy a kételyre. Érti ezt?

Bólintottam, hallgattam. Yin az utat figyelte.

- Most, ebben a pillanatban is használnunk kell ezt a képességünket. Legyen nagyon éber. Ebben a porféléhőben nagyon könnyen elmehetünk a mikrobusz mellett, márpedig azt nem akarjuk. Biztos, hogy ebbe az irányba haladtak?

- Igen - feleltem.

- Ha megálltak éjszakára, ahogy mi is, akkor nem lehetnek nagyon messze.

Egész délelőtt utaztunk, tartva az északnyugati irányt. Bármennyire igyekeztem, képtelen voltam a tudatos éberség állapotában maradni, ahogy Yin kérte. Valami nem volt rendjén. Yin fel is figyelhetett erre, mert gyakran rám pislantott. Végül felém fordult, és nekem szögezte a kérdést:

- Biztos, hogy a szinkronisztikus folyamat egészére összpontosít?

- Igen - feleltem. - Azt hiszem.

Összevonta szemöldökét, és időnként továbbra is felém sandított. Tudtam, mire gondol. Annak idején, Peruban, majd később, az Appalache-hegységben is, ahol a Tizedik Felismerés kapcsán jártam, megtapasztaltam a szinkronicitást felvezető eseménysorozatot. Minden ember életének bármely szakaszában meg lehet jelölni egy fontos kérdést, amely pillanatnyilag foglalkoztatja, amelyet éppen most kell megoldania - ez az úgynevezett életkérdés. Számunkra az látszott a legfontosabbnak, hogy megtaláljuk a hollandok mikrobuszát, azután pedig Wilt és az átjárót. Ideális esetben, ha már felismertük életünk legfontosabb kérdését, támad egy vezérgondolatunk vagy intuitív sejtésünk arról, hogy miként oldjuk meg. Lelki szemeinkkel látunk egy képet, amely azt mutatja, hogy elme- gyünk valahová, teszünk valamit, vagy szóba elegyedünk egy ismeretlennel. Ismét csak az ideális esetet véve alapul, ha követjük ezt az intuíciót, sorozatos véletlenek hoznak számunkra a kérdést illető információt. Ezek a véletlenek segítenek továbbhaladni életünk útján, tehát a következő életkérdés felé.

- Mit mondanak erről a legendák? - kérdeztem.

- Azt - felelte Yin -, hogy az emberek végül megtanulják: imáik hatalma nagymértékben befolyásolja életüket. Reményeink, kívánságaink erejét kihasználva gyakoribbá tehetjük a szinkronisztikus események előfordulását. De egész idő alatt éberén figyelünk kell a következő intuitív sejtélem bekövetkezésére. Most például tudatosan elvárja az intuíciót?

- Még semmi sem jutott eszembe - mondtam.

- De számít arra, hogy jelentkezik majd az intuíció? - faggatott.

- Nem tudom. Intuícióra igazából nem is gondoltam.

Yin bólintott.

- Észben kell tartania, hogy ez része a mező beállításának, a szinkronicitásra való felkészülésnek. Tudatos figyelemre van szükség: várnia kell, hogy lezajlik a teljes folyamat: a kérdés meg-

fogalmazása, az intuíció, az intuíció követése és közben a véletlenek figyelemmel kísérése. Emlékeztesse magát, hogy minderre számítania kell, az egészre nyitottnak kell maradnia, és ha eszerint jár el, kisugárzó energiája ön előtt járva megteremti a folyamatot.

Rám mosolygott, hogy némi derűt sugározzon rám. Vettem néhány mély lélegzetet, és éreztem, hogy kezd visszatérni az energiám. Yin hangulata rám is átragadt. Figyelmem kiélesedett. Visszamosolyogtam. Csak most kezdtem felmérni, ki is Yin valójában. Időnként ugyanannyi félelem volt benne, mint bennem, és gyakran érzéketlennek mutatkozott, de szívét-lelkét beleadta ebbe az utazásba, és mindennél jobban kívánta, hogy sikerrel járjunk. Miközben ezen gondolkodtam, megjelent előttem egy kép, amelyben Yint és magamat láttam, amint éjszaka gyalogolunk egy folyó homokkal, kavicsal borított partján. A távolban fénypont világolt, talán tábortűz lehetett; oda akartunk eljutni. Yin mutatta az utat, én pedig örömmel követtem.

Oldalt pillantottam: Yin feszülten figyelte az arcomat. Ekkor jöttem rá, mi történt.

- Azt hiszem, épp most kaptam valamit - mondtam. - Azt láttam, hogy együtt gyalogolunk egy tábortűz felé. Gondolja, hogy ennek lehet jelentősége?

- Azt csak ön tudhatja.

- De hát én nem tudom. Honnan is tudnám?

- Ha a kép útmutatóul szolgáló intuíció volt, akkor okvetlenül köze van hozzánk meg ahhoz, hogy a mikrobuszt keressük. Ki volt ott a tábortűznél? Milyen volt az érzés?

- Nem tudom, ki volt ott. De nagyon elszántan haladtunk a tűz felé. Van a közelben homokos terület?

Yin az út szélére kormányozta a Jeepet, és megállt. A porfelhő lassan kezdett eloszlani.

- Kétszáz kilométeres körzetben mindent homok és kő borít - mondta Yin.

Vállat vontam.

- És folyó? Van valahol folyó a közelben?

Yin szeme felcsillant.

- Igen. Épp a következő város. Parjang után, vagy kétszázötven kilométerre innen. - Széles mosoly ült az arcára. - Nagyon ébernek kell lennünk - mondta -, mert most ez az egyetlen nyom, amelyen elindulhatunk.

Jól haladtunk, napszállta körül érkeztünk Parjangba. Egyenesen átvágtunk a városkán, és még vagy huszonöt kilométert haladtunk, amikor Yin lekanyarodott az országútról. Már majdnem teljesen besötétedett, de néhány száz méternyire tőlünk ott csillogott a folyó.

- Ellenőrző pont van előttünk - magyarázta Yin. - Ki kell kerülnünk.

A folyóhoz közeledve az út egyre keskenyebb lett, és szaporodtak a kátyúk.

- Mi az ott? - szólalt meg Yin, miközben leállította a Jeepet, és tolatni kezdett.

Jobbra tőlünk, egy kövekkel borított platón parkolt egy autó. Lehúztam az oldalablakot, hogy jobban lássuk.

- Ez nem mikrobusz - mondta Yin. - Egy kék Land Cruiser.

Meresztettem a szemem.

- Egy pillanat - mondtam. - Amikor elszakadtunk egymástól, ezt a kocsit láttam egy útelzárásnál.

Yin eloltotta a reflektort, a sötétség mintha elnyelt volna bennünket.

- Menjünk kicsit közelebb - mondta Yin, és előregergült a Jeppel a gödrökön át.

- Nézze csak! - mutattam. Balra tőlünk, két hatalmas szikla között ott parkolt a mikrobusz. Senkit sem láttunk a környékén.

Kiszálltam volna, de Yin gázt adott, és egy jól eldugott helyen, több száz méterrel távolabb állította le a kocsit.

- Jobb, ha elrejtjük a járművet - jegyezte meg, és kiszállás után be is zárta az ajtókat.

Visszamentünk a mikrobuszhoz. Körülnéztünk.

- A lábnyomok erre vezetnek - mondta Yin, és dél felé mutatott. - Jöjjen.

A nyomában lépkedtem, bukdácsolva haladtunk a homokban, a jókora kődarabok között. A harmadik negyedben járó hold világította meg utunkat. Tíz perc múlva Yin megtorpant, rám nézet, és a levegőbe szimatolt. Én is éreztem: tábortűz füstjét hozta a szél. Még ötven métert mentünk a sötétségben, és megpillantottuk a tábortűzet. Egy férfi és egy nő ült mellette összeölelkezve. Az a holland pár volt, akiket a mikrobuszban láttam. Mellettük ott zúgott a folyó.

- Mi legyen? - suttogtam.

- Meg kell ismerkednünk - felelte Yin. - Inkább maga menjen előre, úgy kevésbé ijednek meg.

- Azt sem tudjuk, kik ezek - húzódoztam.

- Menjen csak, hadd tudják, hogy itt vagyunk.

Jobban megnéztem az idegeneket. Strapabíró öltözék, vastag flaneling volt rajtuk. Tibetben kalandozó, valódi turistának néztek ki.

- Hello! - szólaltam meg hangosan. - Örülök, hogy összefutottunk.

Yin sandán rám pillantott.

A két idegen felpattant helyéről, és riadtan rám meredt, ahogy előléptem a sötétből. Széles mosollyal így folytattam:

- Elkelve a segítségük.

Yin is megjelent, kissé meghajolt, és átvette a szót.

- Elnézést a zavarásért, de a barátunkat keressük, Wilson Jamest. Talán tudnak segíteni.

A hollandok döbrent állapotban voltak, alig akarták elhinni, hogy csak így beállítottunk a táborukba. Az asszony aztán lassanként rájött, hogy ártalmatlanok vagyunk, és hellyel kínált a tűz mellett.

- Nem ismerjük Wilson Jamest - mondta -, de az az ember, akivel ma este itt van találkozónk, ő ismeri. Emlékszem, említette ezt a nevet.

A férfi bólintott, és láthatólag nagyon riadt volt.

- Remélem, Jacob idetalál. Órák óta itt kellene lennie.

Szólni akartam, hogy a közelben láttuk a Land Cruisert, amikor a férfi arcát eltorzította a rémület. Szinté kövé dermedt, és valahová a hátam mögé nézett. Megfordultam. Arrafelé, ahol a kocsit hagytuk, megelevenedett a táj; járművek közeledtek vakító reflektorokkal, többtucatnyi ember beszélt kínai nyelven, és felénk tartottak. A férfi talpra ugrott, és kioltotta a tüzet. Felkapkodott néhány csomagot, és a nővel együtt elrohant.

- Gyerünk! - kiáltotta Yin, és a nyomukba eredt. A hollandok percek alatt eltűntek a sötétben. Yin végül feladta.

Mögöttünk közeledtek a fényszórók, így lekuporodtunk a folyóparton.

- Azt hiszem, vissza tudok jutni a terepjáróhoz - mondta Yin. - Ha szerencsénk van, nem bukkantak rá. Maga csak tartson észnak, fölfelé a folyó mentén egy-két kilométert, és igyekezzen lerázni őket. Ott van egy másik út, amelyik lemegy a folyópartra. Füleljen az autóra, én is odamegyek.

- Miért nem mehetek magával?

- Mert az túl veszélyes. Egy ember talán átjuthat, de kettőt már észrevesznek.

Vonakodva beleegyeztem, botladozva elindultam a kő- és kavicsdombok között a holdfényben; az elemlámpát csak végszükség esetén kapcsoltam fel. Úgy éreztem, hogy Yin terve örülség, de ez az egyetlen esélyünk. Közben törtem a fejemet, hogy vajon mit tudhattunk volna meg, ha hosszabban elbeszélgetünk a hollandokkal, vagy sikerül a másik férfival is találkozoznunk. Úgy tíz perc elteltével megálltam pihenni egy kicsit. Fáztam és kimerült voltam. Valami neszt hallottam a közelben. Hegyeztem a fülem. Lépések zaja, semmi kétség. Csak a holland pár lehet, gondoltam. Lassan elindultam előre, és utolértem a hang forrását. Alig kétnégyre előttem megláttam valakinek a körvonalát - egy férfi volt az. Tudtam, hogy mondanom kell. valamit, különben elmenekül.

- Ön holland? - kérdeztem, mert arra gondoltam, hogy ő lehet, akire azok ketten vártak.

Megdermedt, egy hang sem jött ki a torkán, úgyhogy megismételtem a kérdést. Ostobán hangzott, de bíztam benne, hogy valamiféle választ azért ki tudok csikarni vele.

- Ki van ott? - szólalt meg az idegen.

- Amerikai vagyok - feleltem. - Találkoztam a barátaival.

Megfordult, és rám nézett, ahogy a köveken át botorkálva közeledtem felé. Fiatal ember volt. alig huszonöt éves, és az arcán ott ült a pánik.

- Hol látta a barátaimat? - kérdezte remegő hangon. Erőltette a szemét, hogy jobban lásson, és én megéreztem, mennyire meg van rettenve. Rajtam is átsapott a félelem hulláma, de iparkodtam, hogy fenntartsam energiaszintemet.

- Lejjebb a folyó mellett - feleltem. - Említették, hogy magára várnak.

- Voltak ott kínaiak is? - kérdezte.
 - Igen, de azt hiszem, a barátainak sikerült elszökniük. Ettől még rémültebb lett. - Azt mondták - tettem hozzá sietve -, hogy ismeri azt az embert, akit keresek. Wilson James a neve.
 Hátrálni kezdett.
 - El kell tűnnöm innen - mondta, és hátat fordított.
 - Már láttam magát valahol - mondtam. - Csungpa főutóján megállították egy ellenőrzőpontnál.
 - Így igaz - felelte. - Maga is ott volt?
 - Maga mögött álltam a sorban. Egy kínai tiszt kikérdezte.
 - Úgy történt - felelte, és tekintete idegesen járt ide-oda.
 - Mit tud Wilről? - kérdeztem, és igyekeztem megőrizni higgadságomat. - Wilson James. Ismeri? Mondott magának valamit az átjáróról?

A fiatalember nem felelt. Tekintetét üveggé tette a félelem. Megfordult, és rohanni kezdett a kövek között fölfelé a part mentén. A nyomába eredtem, és követtem egy darabig, de a sötétben hamar eltűnt a szemem elől.

Végül megálltam, és visszanéztem arrafelé, ahol a mikrobusz és a Jeep parkolt. Reflektorokat láttam, fojtott hangok jutottak a fülembe. Megfordultam, és ismét észak felé vettem az irányt. Tisztában voltam vele, hogy elpuskáztam a lehetőséget. Semmilyen információt nem tudtam meg a fiatalembertől. Igyekeztem túltenni magam a kudarcon. Fontosabb volt, hogy megtaláljam Yint, és magam is kijussak innen. Végül rábukkantam az országútra, és néhány perc múlva a távolban felhangzott a Jeep motorjának zúgása.

5. A TUDATOSSÁG RAGÁLYOS

Igyekeztem kinyújtózni a telepakolt kocsiban, amennyire csak tudtam. Teljesen kimerült voltam, csak azon csodálkoztam, hogy Yinnek még mindig van ereje vezetni. Úgy volt, ahogy előre sejtette: a kínai katonák szervezetlenül és hanyagul végezték a kutatást. Csak egyetlen őrt állítottak a holland házaspár mikrobusza mellé, a többiek pedig ímmel-ámmal hozzáálltak a terep átfésüléséhez, a mi Jeepünket észre sem vették. Yinnek sikerült nesztelenül elindulnia, és a katonákat kikerülve simán eljutott oda, ahol vártam rá. Yin még mindig leoltott fényszórókkal vezetett, és feszült figyelemmel nézte a sötét országutat.

Egyszer azért rám pillantott.

- Az a holland fiatalember ugye nem mondott semmit?

- Nem - feleltem. - Túlságosan rémült volt. Egyszerűen elszaladt.

Yin a fejét ingatta.

- Ez az én hibám. Bárcsak beszéltem volna az ima következő kiteljesítéséről, a Harmadikról. Akkor biztosan sikerült volna megszereznie az információt.

Meg akartam kérdezni, mit jelent ez, de egy intéssel elhallgattatott.

- Ismételjük át, hogy hol tart most - javasolta. - Megtapasztalta az Első Kiterjesztést, vagyis összekapcsolódott az energiával, és átbocsátotta önmagán; vizualizálta a kiáradó energiamezőt, amely ön előtt hömpölyög, akármerre jár. A Második Kiterjesztés, ezt is elmagyaráztam, úgy állítja be az energiamezőt, hogy az felfokozza az életfolyamatot. Ezt úgy lehet elérni, hogy az ember éber és várakozó lelkiállapotban tartja önmagát. A Harmadik Kiterjesztés lényege; úgy állítjuk be az imamezőt, hogy mások energia- és rezgésszintjét fokozza. Ha az így beállított imamező eléri a többi embert, azok spirituális energiahullámot kapnak, megvilágosodhatnak, intuitív felismeréseik támadhatnak, és sokkal könnyebben átadják az általuk birtokolt információt.

Pontosan tudtam, mire akar kilyukadni. Peruban Wil és Sanchez atya útmutatásával megtanultam, miként küldhetek energiát másoknak: ez az emberek közötti közlekedés új etikai alapja. Yin most azt magyarázza, hogyan valósítható meg ez az eddiginél hatékonyabban.

- Tudom, mire gondol - mondtam. - Megtanultam, hogy a felsőbb én kifejeződése minden ember arcán fellelhető. Ha szavainkat ehhez az énhez, ehhez a kifejezéshez intézzük, energiánk segít a többi embernek tudatosítani saját felsőbb énjét.

- Úgy van - felelte Yin -, de ez a hatás még fokozható, ha az ember a legendák útmutatása szerint kiterjeszti az imamezőt. Arra kell alapoznunk a másokhoz való közeledést, hogy imamezőnk

előttünk járva már messziről felemeli a másik ember rezgését, még mielőtt meglátnánk az arcát.

Kérdő pillantást vetettem rá.

- Próbálja meg a következőképpen felfogni: ha valóban gyakorolja az Első Kiterjesztést, az energia beáramlik a testébe, és olyannak látja a világot, amilyen az a valóságban: színesnek, vibrálóan izgalmasnak és gyönyörűnek - olyannak, mint egy elvarázsolt erdő. A Harmadik Kiterjesztés gyakorlásához folyamatosan el kell képzelnie, hogy energiája összeolvad a többi ember energiájával, és felemeli az ő rezgésüket is, hogy ők is a valósághoz híven lássák a világot. Ha ez bekövetkezik, képesek lesznek lelassítani, és érzékelni a szinkronicitást. Ha a mezőt erre a hatásra állítjuk be, könnyebb észrevenni a felsőbb én kifejeződését a többiek arcán.

Elhallgatott, és úgy pillantott rám, mintha épp most jutott volna eszébe valami.

- Arról se feledkezzék meg - folytatta -, hogy vannak kelepcek, amelyeket el kell kerülnie, miközben mások felemelését akarja megvalósítani. Mindenkinek az arca jellemző vonások összessége. Olyan, mint... mint, mondjuk, egy tinta-folt: sok minden beleképzelhető, felfedezhető benne esetleg egy rabiátus apa dühe, egy önző anya nemtörődömsége vagy olyasvalakinek az arca, aki egykor fenyegetést jelenített. Rávetíthetők múltbeli érzések, emlékek, egykori traumák, amelyek közrejátszottak abban, hogy ma milyen viselkedésre számít a többi ember részéről. Ha olyasvalakivel találkozik, aki, akár csak halványan is, de emlékeztet valakire, aki bántotta önt, megeshet, hogy ettől az embertől is hasonlót vár el. Nagyon fontos, hogy megértse, milyen nehézséget jelent ez, és éberén figyelnie kell rá. Túl kell lépnünk a múltbeli tapasztalatok diktálta elvárásokon. Érti ezt?

Bólintottam; alig vártam, hogy folytassa.

- Gondoljon csak arra, ami Katmanduban, a szállodában történt. Vizsgáljuk meg a dolgot alaposabban. Ugye azt mesélte, hogy bejött egy férfi, és amikor megjelent, mindenkinek megváltozott a hangulata?

Ismét csak bólintottam, és felidéztem, hogy mi történt. Yin pontosan fogalmazott. Az az ember új hangulatot csempésztett a medence körül üldögélők közé, még mielőtt a száját kinyitotta volna.

- Ez azért lehetett így, meri a férfi úgy állította be energiáját, hogy összeolvadjon a többi embert körülvevő energiamezővel, és pozitív lökést adjon nekik. Idézzé csak fel, hogy pontosan mit érzett.

A kinti sötétségbe bámultam, és igyekeztem újra átélni azt, ami akkor történt. Végül ezt mondtam:

- Kezdetben minden jelenlévő ingerült és elégedetlen volt, de egyszer csak nyitottá és beszédessé váltak. Nehéz elmondani.

- Az ő energiája megnyitotta önöket, hogy valami újat éljenek át - folytatta Yin -, ahelyett, hogy megrekedtek volna a csüggedésben, a kétségbeesésben, ki mit érzett éppen.

Yin egy pillanatra elhallgatott, tekintete az arcomat kémlelte.

- Természetesen - folytatta - másként is történhetett volna. Ha annak az embernek az energiája nem lett volna elég erős, amikor belépett, a többiek alacsony energiaállapota őt is lenyomhatta volna az önök szintjére. Ez történt Önnel, amikor a holland fiatalemberrel találkozott. Ő rémült volt, és az állapota hatást gyakorolt önre. Ön pedig hagyta, hogy az ő lelkiállapota váljék uralkodóvá. Ugye érti: a külvilágban minden emberi energiamező összeolvad, és a legerősebbik lesz a meghatározó. Ez a tudattalan dinamika határozza meg az emberek világát. Energiaállapotunk, uralkodó hiteink, elvárásaink a tartalmukra való tekintet nélkül befolyásolják mindenki más hangulatát, szemléletét. A tudatosság szintje és mind a velejáró elvárások úgy terjednek az emberek között, mint a fertőzés. Ez magyarázza a tömegviselkedés nagy rejtélyét: miért fordulhat elő az, hogy rendes emberek a hatása alá kerülnek olyanoknak, akik félnek vagy dühösek, és lincselésekben, zavargásokban és egyéb, méltatlan cselekedetekben vesznek részt. Ez a magyarázat a hipnózis működésére is, valamint arra, hogy a filmek és a tévé miért gyakorolhat akkora hatást azokra, akiknek tudata gyenge. A földön élő minden ember imamezője összeolvad mindenki máséval. Így jönnek létre a világban tapasztalható különféle közösségi normák, csoportszövetségek, nemzeti tudatok. - Yin elmosolyodott. - A kultúra ragályos. Ha külföldre utazik, tapasztalhatja, hogy az emberek nemcsak másként gondolkodnak, hanem hangulat és világlátás tekintetében másként is érznek. Mindenkinek tisztában kell lennie a valóságnak ezzel a részével, és tudnia kell bánni vele. Arra van szükség, hogy tudatosan alkalmazzuk a Harmadik Kiterjesztést. Ha olyan emberekkel kerülünk kapcsolatba, akiknek a

közelében azt érezzük, hogy hangulatuk, negatív elvárásaik ragályosak, akkor, kissé eltávolodva tőlük, újra fel kell töltekeznünk energiával, egészen addig, míg ki nem árad belőlünk, hogy végül teljes tudatossággal megváltoztassuk a hangulatot. Ha ezt alkalmazta volna a holland fiatalember esetében, talán megtudott volna valamit Wilről.

Lenyűgözött az okfejtése. Láthatólag a témával kapcsolatos tudnivaló a kisujjában volt.

- Yin - mondtam -, maga igazi bölcs.

Arcáról lehervadt a mosoly.

- Tudni, miként működnek a dolgok, és képesnek lenni a működtetésükre - felelte -, a kettő nem ugyanaz.

Valószínűleg több órát átaludtam, mert amikor felébredtem, már fenn volt a nap, és a Jeep az út fölött, egy lapos területen állt. Nyújtóztam egyet, és visszaroskadtam az ülésbe. Perceken át bámultam a sziklák alatt húzódó, kavicsos országutat. Egy lófogatú kordéval közlekedő nomád bandukolt el, és utána üres volt az út. Az ég kristálytiszt volt, valahol a hátunk mögött egy madár rikoltott. Mélyet lélegeztem. A tegnapi feszültség mostanra enyhült valamelyest. Yin lassan megmozdult, kihúzta magát a vezetőülésben, és mosolyogva rám nézett. Kiszállt a kocsiból, nyújtózott, aztán hátulról elővett egy tábori tűzhelyet, és vizet tett fel forrni a teához meg a zabkásához. Én is kiszálltam, és igyekeztem utána csinálni a bonyolult taj-csi gyakorlatokat.

A hátunk mögött egyszer csak motorzúgás hangzott fel. Egy szikla mögé bújtunk; a Land Cruiser húzott el alattunk. Egyszerre ismertük fel mind a ketten.

- Ez a fiatal holland! - mondta Yin, és a terepjáróhoz rohant. Én felkaptam a tűzhelyet, a koci hátuljába dobtam, és a helyemre huppantam, miközben Yin már indított is.

- Nagy szerencse kell, hogy ennél a sebességnél utolérjük - jegyezte meg Yin a hajsza kezdetén.

Egy alacsony domb tetején átbukkanva szűk völgybe jutottunk, és egy idő után megpillantottuk a kék autót, több száz méterrel előttünk robogott.

- Az imaenergiával kell utolérnünk - mondta Yin.

Mély lélegzetet vettem, vizualizáltam, hogy energiám kiárad az útra, utoléri a Land Cruisert, és hatást gyakorol a fiatalemberre. Elképzeltem, hogy lelassít és megáll. Amint kiküldtem ezt a képet, a másik koci azon nyomban gyorsítani kezdett, és elhúzott előlünk. Nem értettem.

- Mit művel? - kiáltott rám Yin.

- Az energiamezőmet használtam, hogy megállítsam.

- Ne így használja a mezőt - mondta Yin gyorsan. - Ellenkező hatást ér el vele.

Értetlenül néztem rá.

- Ön mit tesz - kérdezte Yin -, ha valaki manipulációval akarja elérni, hogy megtegyen valamit?

- Ellenállok - feleltem.

- Ez az - folytatta Yin. - A holland tudattalan szinten megérezte, hogy ön rá akarja venni valamire. Úgy érezte, hogy manipulálják, ebből azt szűrte le, hogy aki követi, az rosszat akar neki, ebből még több félelem fakadt, és csak fokozta a menekülési ösztönt. Csak annyit tehetünk, hogy elképzeljük: kiáradó energiánk emeli az ő általános rezgésszintjét. Ez segít neki teljesen leküzdeni a félelmet, és kapcsolatba kerülni a felsőbb énjétől származó intuícióval, ami remélhetőleg csökkenti a tőlünk való félelmét, és így talán megkockáztatja, hogy szóba álljon velünk. Imaenergiáinkkal ennyit tudunk elérni. Ha ennél többre törekednénk, azzal azt fejeznénk ki, hogy jobban tudjuk, mi lenne részéről a helyes lépés, márpedig ezt csak ő tudhatja. Lehet, hogy felsőbb intuíciója - ha már elég energiát küldtünk neki -, azt tanácsolja majd, hogy hagyjon bennünket, és utazzék el az országból. Erre is föl kell készülnünk. Mi csak egyet tehetünk; segítünk neki, hogy döntését a lehető legmagasabb energiaszinten hozza meg.

Amikor kiértünk a következő útkanyarulatból, a kék Land Cruisernek már nyoma sem volt. Yin lelassított. Jobb kéz felé egy kis mellékút torkollott az országútba, és a kereszteződés mintha világított volna.

- Arra! - mutattam Yinnek az irányt.

Száz méterrel arrább, egy kis domb lábánál széles, sekély vízgyűjtő húzódott. A holland terepjárója ennek közepén állt, a motorja bögött, kerekei fölverték az iszapot, de a koci nem mo-

dult. Elakadt. A fiatalember felénk pillantott, kicsapta a kocsi ajtaját, és futáshoz készülődött. Amikor felismert, mégis inkább leállította a motort, és kiszállt a térdig érő vízbe. A közelben álltunk meg a Jeppel, Yin figyelmesen nézte az arcomat; láttam rajta, hogy arra akar emlékeztetni: használjam az energiámat. Bólintottam.

- Segíthetünk magának - szólítottam meg a fiatalembert. Pár pillanatig gyanakodva méregetett bennünket, de fokozatosan fölengedett, mert Yin meg én kiszálltunk, és nekifeszültünk a Land Cruiser lökhárítójának, miközben ő beindította a motort. A kerekek egy ideig egy helyben pörögtek, nadrágszáramat beverték sárral, aztán a kocsi kirántotta magát a gödörből, és kikapaszkodott a meder túlsajtjára. Mi is követtük a Jeppel. A fiatalember ezalatt úgy méregetett bennünket, mintha azt fontolgatná, hogy elmeneküljön-e, de aztán kiszállt és odajött.

Bemutatkoztunk. Megtudtuk, hogy Jacob a neve. Miközben beszélgettünk, igyekeztem megkeresni a legbölcsebb vonásokat az arcán. Jacob feje reszketett, még mindig a rémület hatása alatt állt; perceként faggatózott, hogy kik vagyunk, és mit tudunk elveszett barátairól.

- Nem tudom, miért jöttem Tibetbe - bökte ki végül. - Mindig is túlságosan veszélyes helynek tartottam. A barátaim ragaszkodtak hozzá, hogy tartsak velük. Sejtelmem sincs, hogy miért egyeztem bele. Édes istenem, itt mindenfelé kínai katonák hemzsegnak. Honnan tudhatnak róla, hogy itt vagyunk?

- Megkérdezte az útirányt olyasvalakitől, akit nem ismer? - vetette föl Yin.

Jacob felkapta a fejét.

- Igen. Gondolja, hogy ő adott fel a katonáknak?

Yin bólintott, mire a fiatalember ismét elhatalmasodott a pánik, izgatottan pislogott a szélrózsa minden irányába.

- Jacob - kérdeztem -, tudnom kell valamit. Láta valahol Wilson Jamest?

Jacob képtelen volt összpontosítani.

- És ha a kínaiak itt is a nyomunkban vannak?

Igyekeztem elkapni a tekintetét, és végre sikerült is elérnem, hogy rám nézzen.

- Ez nagyon fontos, Jacob. Találkozott valahol Willel? Peruinak néz ki, de amerikai kiejtéssel beszél.

Jacob még mindig szétszórt volt.

- Mit számít ez? Ki kell jutnunk innen!

Több ötletet is elővezetett arra nézve, hogy hol húzhatnánk meg magunkat, amíg a kínaiak elvonulnak a környékről, sőt azt is fölvetette, hogy esetleg egyetlen örült rohammal átkelhetnénk a Himaláján, egyenest Indiába.

Elképzeltem, hogy energiám átáramlik belé, közben az arcát fürkésztem, a higgadtság, a bölcsesség jeleit kutattam a vonásaiban, elsősorban a szemében. Végül elértem, hogy rám figyelt.

- Miért akarja megtalálni azt az embert? - kérdezte.

- Úgy gondoljuk, szüksége van a segítségünkre. Engem ő kért meg, hogy jöjsek Tibetbe.

Jacob rám pillantott, látszott, hogy igyekszik összeszedni magát.

- Igen - felelte végül. - találkoztam a barátjával. Lhászában, a szálloda halljában. Szemben ültünk egymással, és a kínai megszállásról kezdtünk beszélgetni. Már régóta dühös voltam a kínaiakra, és azt hiszem, azért jöttem ide, mert tenni akartam valamit, mindegy, hogy mit. Wil elmondta, hogy aznap már három különböző helyen látott engem a szállodában, és hogy ez jelent valamit. Nem értettem, mit akar ezzel mondani.

- Említett egy Shambhala nevű helyet? - faggattam tovább.

Ez a kérdés fölkelte kíváncsiságát.

- Nem pontosan így. Már távozóban mondott valami olyasmit, hogy Tibet nem szabadulhat fel addig, amíg az emberek Shambhalát meg nem értik. Vagy valami hasonlót.

- Átjáróról nem beszélt?

- Nem hiszem. Nem sokra emlékszem a beszélgetésünkből. Különben is elég rövid volt.

- És mi volt az úti célja? - szólt közbe Yin. - Mondta, hogy merre megy tovább?

Jacob elgondolkodott, majd így felelt:

- Mintha említett volna egy helyet... Mintha Dormar lett volna... Meg egy régi kolostor romjairól beszélt.

Yinre néztem.

- Ismerem azt a helyet - mondta. - Messze fent van északnyugaton, négy-öt napi járóföldre innen. Nehéz út lesz... és hideg.

A gondolattól, hogy mélyen be kell hatolnom Tibet legvadabb vidékeire, energiaszintem erősen lepadt.

- Akar velünk tartani? - kérdezte Yin Jacobot.

- Á, dehogy - felelte. - Nekem ki kell jutnom innen.

- Biztos benne? - unszolta Yin. - A kínaiak most nagyon sokat nyüzsögnek.

- Nem tehetem - erősködött Jacob, és félrenézett. - Már csak én maradtam, hogy fölvegyem a kapcsolatot a kormányunkkal. És ha sikerül segítséget szereznem, meg kell találnom a barátaimat is. Yin firkantott valamit egy cédulára, és átnyújtotta Jacobnak.

- Keressen egy telefont, és hívja fel ezt a számot - mondta. - Hivatkozzon rám, és adja meg, hol tudják visszahívni. Ha leellenőrizték, jelentkezni fognak, és megmondják, mit tegyen. - Yin ezután elmagyarázta Jacobnak, hogyan juthat vissza legkönyebben Szakába, azután elkísértük a fiatalembert a Land Cruiserhez. Beszállt a kocsiba, és így búcsúzott:

- Sok szerencsét... Remélem, megtalálják a barátjukat. - Bólintottam. - És ha így lesz, talán az is kiderül, hogy nekem meg ezért kellett Tibetbe jönnöm, igaz? Hogy segíthessek.

Megfordult, beindította a kocsit, még egyszer ránk nézett, azután elhajtott. Yin meg én sietve visszamentünk a Jeephez, és visszahajtottunk az országútra. Yin mosolygott.

- Érti már a Harmadik Kiterjesztést? - kérdezte. - Gondolja csak végig, mi mindent von maga után.

Meghánytam-vetettem magamban a kérdést. Úgy láttam, ennek a kiterjesztésnek az a lényege, hogy energiamezőnk felerősítheti másokét, magasabb tudatállapotba juttathatja az embereket, hogy meríthessenek útmutató intuíciójuk forrásából. Ez a gondolat annyiban lépett túl mindazokon, amit Peruban tanultam, amennyiben kimondta, hogy imamezőnk előttünk halad, és beállíthatjuk úgy, hogy környezetünkben mindenkit fölemeljen - még akkor is, ha épp nem szólunk hozzájuk, sőt akár az arcukat sem látjuk. Ezt a hatást úgy érhetjük el, ha teljes részletességgel elképzeljük, vizualizáljuk, hogy megtörténik - és számítunk rá, hogy megtörténik. Természetesen ezt az energiát nem szabad mások manipulálására használni, mert akkor visszafelé sül el - mint amikor azt akartam elérni, hogy Jacob megállítsa a kocsit. A fentieket elismételtem Yinnek is.

- Kezdi megérteni, hogy az emberi tudatállapot ragályos - magyarázta Yin. - Bizonyos értelemben közös a tudatunk. Természetesen képesek vagyunk rá, hogy befolyást gyakoroljunk önmagunkra, sőt vissza is vonulhatunk, hogy elszigetelődve, függetlenül gondolkodjunk. Csakhogy, mint mondtam, az uralkodó világnézet mindig hitek és elvárások óriási halmazából tevődik össze. Az emberi fejlődés kulcsa, hogy legyen elég olyan ember, aki több szeretet iránti igényt tesz hozzá ehhez az emberi mezőhöz. Ez teszi lehetővé a többi ember számára, hogy még magasabb energiaszintet építsen fel, és így mindenki közelebb kerülhet lehetőségeinek teljes megvalósításához.

Yin egy percre elhallgatott és mosolygott.

- Shambhala kultúrája - tette hozzá - arra épül, hogy a mezőt így állítjuk be.

Önkéntelenül visszamosolyogtam. Kezdem úgy érezni: mégiscsak van értelme ennek az utazásnak, bár egyelőre nem tudtam pontosan megfogalmazni, hogy mi az.

A következő két nap zavartalanul telt el, kínai katonáknak nyomát sem láttuk. Még mindig az északnyugat felé tartó déli úton jártunk; a Mayun-La csúcsa közelében átkeltünk egy magas hágón meg egy folyón. Az út mindkét oldalán havas hegyormok magasodtak, lenyűgöző látványt nyújtott a táj. Az első éjszakát Hor Qu városában töltöttük, egy titkos vendégházban, amelyről Yin hallott valahol, és a rákövetkező napon továbbmentünk a Manaszarovár tó felé. A tóhoz közeledve Yin megszólalt.

- Itt megint nagyon óvatosnak kell lennünk. A tó és a Kailásza hegy rengeteg zarándok úti célja, ide nemcsak Tibetből, hanem Indiából. Nepálból, Kínából is járnak az emberek. Ez minden szent hely közül a legszentebb. Sokan vannak errefelé, és sok a kínai ellenőrző pont is.

Néhány kilométer megtétele után Yin lekanyarodott egy földútra, megkerültünk egy ellenőrző pontot, és kisvártatva megpillantottuk a tavat. Yinre néztem, aki mosolygott.

Hihetetlenül szép volt a látvány: a gyöngyházás csillogású, óriási türkiz felület a barnás olajzöld, sziklás tájban, s az egészet a havasok keretezték. A hegyek egyike, mutatta Yin, a Kailásza. A tó mentén zarándokcsoportok álltak hosszú póznák körül, melyeken tenyérnyi zászlócskák csapkod-

tak a szélben.

- Mik azok? - kérdeztem.

- Imazászlók - felelte Yin. - Sok évszázados tibeti hagyomány, hogy imáinkat zászlókkal jelképezzük. Az imazászlókat meglobogtatja a szél, és a bennük foglalt imát elviszi Istenhez Embereknek is küldenek így imákat.

- Milyen imákat tartalmaznak ezek a zászlók?

- Az imák arra vonatkoznak, hogy a szeretet uralkodjék az egész emberiségen.

Hallgattam.

- Fonák helyzet - tette hozzá Yin. - Tibet kultúrája teljes egészében a spirituális életre épül. Feltehetőleg a tibeti a legvallásosabb nép az egész világon. És a legateistább hatalom igazott le bennünket: Kína. Erre az ellentmondásra az egész világnak fel kell figyelnie. A két világnézet közül vagy az egyik, vagy a másik lesz az uralkodó.

Nem is beszélünk többet; átvágtunk egy újabb kisvároson, majd megérkeztünk Darchenbe, a Kailásza hegyhez legközelebb fekvő településre, Yin felbérelt két ismerős autószerelőt, hogy vizsgálják át alaposan a Jeepet. A zarándokok között, a hegy közvetlen közelében ütöttünk táborot, hogy ne keltsünk gyanút. Alig tudtam levenni a szemem a havas hegycsúcsokról.

- Innen egészen olyan a Kailásza, mint egy piramis - jegyeztem meg. Yin bólintott.

- És ez vajon mit jelent? Azt, hogy erő lakozik benne.

A nap lebukott a láthatár alá, és ekkor lélegzetelállító látványban volt részünk. A varázsos napnyugta rózsaszínűre festette a nyugati égbolt felhőit, és beragyogta a Kailásza oldalát: a havas lejtők káprázatos sárga és narancsszínben tündököltek.

- Amióta Tibet történetét ismerjük - mondta Yin - a nagy császárok sok ezer mérföldet utaztak lóháton vagy gyaloghintón, hogy ennek a látványnak szemtanúi legyenek. Úgy tartották, hogy a nap első és utolsó sugarai fiatalító hatásúak, és látnoki képességet adnak az embernek.

Bólintottam, de szemem nem tudtam elfordítani a fenséges fényekről. Valóban megifjodottnak, szinte már nyugodtnak éreztem magam. Előttünk a Kailásza lábáig elterülő alacsony völgyek és dombok árnyékba merültek, a visszaverődő fény világosbarnára festette őket, ami hátborzongató kontrasztot képezett a heglánc napfényben fürdő magas csúcaival, amelyek mintha belülről izzottak volna. Valószínűleg volt a látvány - csak most éreztem meg igazán, miért fordultak a tibetiek a spiritualitás felé. Ennek az országnak a fényei már önmagukban képesek voltak magasabb tudatállapotba juttatni az embert.

Másnap korán reggel ismét útra keltünk, és öt óra múlva elértük Ali peremvidékét. Az égborús volt, a hőmérséklet sebesen zuhant. Yin szinte járhatatlan utcákon vezette a Jeepet, hogy kikerüljük a városka közepét.

- Ez ma már javarészt kínai körzet - mondta Yin -, a katonák kedvéért működtetett italmérésekkel és szextanyákkal. Észrevétlenül kell átjutnunk.

Amikor észak felé tartva ismét elviselhető minőségű útra jutottunk, a város már elmaradt mögöttünk. Egy helyütt felfigyeltem egy újonnan emelt irodaépületre, amely mellett több, újnak látó teherautó parkolt. A környékén semmi sem mozdult.

Yin ugyanakkor vette észre, amikor én; lekanyarodott az útról egy szinte járatlan mellékútra, és megállt.

- Ez egy új kínai létesítmény - mondta. - Nem tudtam róla, hogy itt van. Figyeljük egy darabig; nem ártana tudni, hogy észrevesznek-e, ha elmegyünk mellette.

Ebben a percben feltámadt a szél, és sűrű havazás kezdődött - az épületből képtelenség lett volna megállapítani a kilétünket. Továbbhaladtunk; jól megnéztem az ablakokat; legtöbbjük el volt függönyözve.

- Mi lehet ez az épület? - kérdeztem.

- Azt hiszem, olajkutató állomás. De ki tudja.

- Furcsa ez a hirtelen időjárás-változás.

- Úgy látszik, vihar lesz. Ez még a hasznunkra lehet.

- Azt hiszi, még itt is kereshetnek bennünket, igaz? - kérdeztem.

Mély szomorúsággal nézett rám, de csakhamar ádáz düh ült az arcára.

- Ez az a város, ahol apámat megölték - mondta.

Lehajtottam a fejem.

- Szörnyű, hogy végig kellett néznie.

- Sok ezer tibeti ugyanúgy keresztülment ezen, mint én - mondta Yin, és mereven előreszegezte tekintetét. Éreztem, milyen erős benne a gyűlölet. Megrázta a fejét. - Fontos, hogy ne gondoljunk erre. Kerülnünk kell az ilyen képeket - különösen önnek kell kerülnie. Már említettem: előfordulhat, hogy nem vagyok képes kordában tartani a haragomat. Önnek jobban kell teljesítenie ebből a szempontból, hogy szükség esetén egyedül is továbbmehessen.

- Micsoda?

- Jól figyeljen - mondta. - Pontosan meg kell értenie, hogy hol tart. Most tanulta meg az első három kiterjesztést. Sikertelenül már tartósan megemelnie energiaszintjét, és erős mezőt létrehozni, de ön is hajlamos a félelemre és a haragra, akárcsak én. Beszélmem kell önnek a kiáradó energia rögzítéséről.

- Hogy értsem azt, hogy rögzítés? - kérdeztem.

- Stabilizálnia kell az áramlást, hogy az energia a körülményektől, a helyzettől függetlenül áradjon ki a külvilágba. Ha így jár el, az eddig megtanult három kiterjesztés a gondolkodása meghatározójává, életformává válik.

- Ez a Negyedik Kiterjesztés? - kérdeztem.

- Így kezdődik a Negyedik. Amit most elmondok, az az Utolsó morzsája mindannak, amit a kiterjesztésekről tudunk. A Negyedik Kiterjesztés többi részét is csak Shambhalában ismerik. Ha minden jól megy, akkor a kiterjesztések remekül összeműködnek. A belső, isteni forráshoz fűződő kapcsolatból imaenergia fakad, ez kiáradva az ember előtt jár, kiváltja a remélt szinkronisztikus eseményeket, és fölemel mindenkit, hogy közel kerüljön felsőbb énjéhez. Ilyesformán az elérhető maximumig fokozza életünk rejtelmes evolúcióját, földi küldetésünk tudatosítását és beteljesítését.

Utunkat sajnos olykor kátyúk nehezítik: olyan helyzetek, amelyek, mint már beszéltünk róla, a félelem állapotát gerjesztik, kételyeket támasztanak, amitől a mezőnk összeroskad. Sőt az is előfordulhat, hogy a félelem negatív képeket, negatív elvárásokat hoz magával, és így magunk idézzük elő mindazt, amitől félünk. Meg kell tanulnia, hogy a magas energiaszinten horgonyozza le magát, hogy többet tartózkodjon a pozitív áramlatban.

- A félelemmel az a baj - folytatta Yin -, hogy igen finoman, szinte észrevétlenül és nagyon gyorsan tud elhatalmasodni az emberen. A félelem által felrajzolt kép mindig olyasvalamit mutat, aminek bekövetkezését nem akarjuk. Félünk a kudarcotól, félünk a megszégyenüléstől, félünk a szabadságunk, szeretteink vagy életünk elvesztésétől. A baj ott kezdődik, hogy amikor ilyen félelmeket kezdünk érezni, az érzés gyakran haraggá változik, a haragot pedig arra használjuk, hogy ellene forduljunk annak, akiről azt gondoljuk, fenyegetést jelent számunkra. Akár a félelem, akár a düh munkál bennünk, tudomásul kell vennünk, hogy ezek az érzések egyetlen forrásból származnak: életünknek azokból a vonatkozásaiból, amelyekhez ragaszkodunk. A legendák szerint a félelem és a düh ugyanarról a töről fakad: a szorongásból, hogy elveszíthetünk valamit; ezeket az érzéseket úgy lehet leküzdeni, ha eltekintünk a következményektől.

Jócskán kint jártunk már a városból, és egyre sűrűbben esett a hó. Yin az útra figyelt, csak időnként pillantott rám beszélgetés közben.

- Vegyük például a mi esetünket - folytatta. - Wilt és a Shambhalai átjárót keressük. A legendák azt mondják: amikor beállítjuk a mezőt, és arra számítunk, hogy a megfelelő intuíciók, események megadják majd a követendő irányt, ezzel egyidejűleg teljesen el kell tekintenünk attól, hogy valamilyen konkrét következményt várjunk el. Ezért figyelmeztettem önt: ne ragaszkodjék ahhoz, hogy Jacob megálljon a kocsival. A konkrét körülményektől való függetlenedés Buddha legfontosabb tanításainak egyike, a keleti vallások nagy ajándéka az emberiség számára.

Ismertem ezt a gondolatot, de nemigen láttam be, hogy az adott helyzetben milyen előnyt jelenthet.

- Yin - tiltakoztam -. hogyan tudnánk, tökéletesen függetlenedni? Ez a felfogás gyakran olyannak tűnik számomra, mint egy elefántsonttorony. Talán élet-halál kérdése, hogy tudunk-e segíteni Wilnek. Hogy tudnánk ettől eltekinteni?

Yin lehúzódt az útról, és megállította a kocsit. Mostanra már gyakorlatilag semmit sem lehetett látni a havazástól.

- Nem azt mondtam, hogy ne törődjön semmivel - folytatta. - Csak azt, hogy ne ragaszkod-

jék egy bizonyos végkifejlethez. Az életben úgyis minden kicsit másképp történik, mint ahogy várjuk. A függetlenedés azt jelenti, hogy az ember felismeri: mindig létezik egy magasabb cél, amely minden eseményben felfedezhető. Az örömben mindig ott az öröm, a pozitívum, amire építenünk kell.

Bólintottam. Ezzel a nézettel már Peru óta tisztában voltam.

- Megértem - szoltam közbe -, hogy általánosságban érdemes így tekinteni a dolgokat, de hát az ilyen felfogásnak megvannak a határai, nem? Mi van, ha megölnék vagy megkínóznak bennünket? Attól már nehéz lenne eltekinteni vagy meglelni benne az Örömet.

Yin szúrósan rám nézett.

- És mi van akkor, ha a megkínztatás mindig annak a következménye, hogy nem tudunk eléggé függetlenedni a válsághelyzethez vezető eseményektől? Legendáink úgy tartják: ha megtanuljuk a függetlenedést, energiaszintünk eléggé magas lesz ahhoz, hogy mindig el tudjuk kerülni ezeket a végletesen negatív eseményeket. Ha erősek maradunk, ha mindig a pozitív kifejlésre számítunk, függetlenül attól, hogy pontosan az következik-e be, amit előre elképzeltünk, akkor kezdenek megtörténni a csodák.

Ezt nem tudtam elhinni.

- Azt állítja, hogy minden rossz, ami történik velünk, azért történik meg, mert elszalasztottunk egy szinkronisztikus lehetőséget arra, hogy elkerüljük?

Mosolyogva válaszolt.

- Úgy van. Pontosán ezt állítom.

- De hát ez rettenetes. Hiszen ezek szerint, ha valakinek halálos betegsége van, arról csak ő maga tehet, mert elszalasztotta a gyógyulás lehetőségét? Csak magát hibáztathatja?

- Nem, hibáztatásról nincs szó. Mindannyian a tőlünk telhető legjobbat cselekedjük. Ennek ellenére, amit mondtam, az az igazság, és el kell fogadnunk, ha az imaenergia legmagasabb szintjét el akarjuk érni. Mezőnk erejét a lehető legmagasabb szinten kell tartanunk, és ennek érdekében erős hittel hinnünk kell, hogy az ilyen nehézségek elkerülnek bennünket. Időnként hiányérzetünk támad - folytatta. - Az emberi tudás tökéletlen; lehet, hogy azért kell kínzást vagy a halált elszenvednünk, mert nem rendelkezünk elég információval. Az az igazság azonban, hogy ha birtokunkban volna mindaz a tudás, ami egykor az emberek rendelkezésére áll majd, akkor mindig megkapnánk az útmutatást, ami segít kijutnunk a veszélyes helyzetekből. Akkor vagyunk a legerősebbek, ha meggyőződéssel valljuk, hogy már ma is ez a helyzet, így tudunk függetlenedni, így leszünk rugalmasak, így építhetünk erős imamezőt.

Kezdett összeállni a kép. Yin azt magyarázza: számítanunk kell arra, hogy a szinkronicitás folyamata mindig elhárítja utunkból a bajt: hogy mindig előre tudjuk, milyen lépést tegyünk, hiszen ez a képesség a sorsunk része. Ha hiszünk ebben, akkor előbb-utóbb minden ember számára valóssá válik.

- A legnagyobb misztikus tanítók szerint - folytatta Yin - az a fontos, hogy cselekedeteinket a tökéletes hit vezérelje. Az önök nyugati Bibliájában János apostol példája mutatja a hit erejét. Őt egy forró olajjal teli üstbe tették, és nem esett baja. Másokat kiéheztetett oroszlánok közé zártak, és a hajuk szála sem görbült meg. Ezek vajon mind csak kitalált történetek?

- Vajon milyen erősnek kell lennie az ember hitének, hogy ennyire sebezhetetlen legyen? - kérdeztem.

- Annak a szintnek a közelébe kell eljutnunk, ahol Shambhala lakói tartanak - felelte Yin. - Látja már, milyen szépen összeáll a kép? Ha mindkettőnk esetében folyamatosan eléggé erős az imamező, akkor mindketten bizvást számíthatunk szinkronisztikus eseményekre, és küldhetünk energiát másoknak, hogy ők is számíthassanak a szinkronicitás működésére. Az energiaszint tehát egyre emelkedik. És közben persze ott vannak a dakinik is...

Gyorsan körülnézett, mintha megijedt volna attól, hogy ezeknek a lényeknek a neve kicsúszott a száján.

- Mi van a dakinikkal? - kérdeztem. Yin hallgatott. - Yin - faggattam -, árulja el, mire gondolt. Hogy kerülnek a képbe a dakinik?

Végre mély lélegzetet vett, és azt mondta:

- Csak azt mondhatom el, amit én magam tudok. A legendák szerint a dakinikat csak Shambhalában értik, és hogy nekünk nagyon vigyáznunk kell. Többet nem mondhatok.

Felfortyantam.

- Ezek szerint később, ha eljutottunk Shambhalába, mindent megtudhatunk?

Mély szomorúsággal nézett rám.

- Mondtam már, hogy túl sok tapasztalatot szereztem a kínai katonákkal kapcsolatban. A gyűlölet, a harag elkoptatja az energiámat. Ha bármikor úgy látom, hogy hátráltatom önt, hogy te-herré válok, akkor távoznom kell, és önnek egyedül kell folytatnia.

Csak bámultam rá, gondolni sem akartam erre az eshetőségre.

- Ne felejtse el - tette hozzá -, mit mondtam a függetlenedésről. Bíznia kell abban, hogy mindig megkapja az útmutatást, ami segít elkerülni a veszélyt.

Egy pillanatra elhallgatott, beindította a motort, és gurulni kezdett a Jeppel a hófűvésben.

- Akármibe lefogadhatja - mondta végül -, hogy a hite próbára lesz téve.

6. AZ ÁTJÁRÓ

Negyven percen át autóztunk észak felé; Yin ekkor egy, teherautók által alaposan kikoptatott útra kanyarodott, és egy negyven-ötven kilométer távolságban magasodó hegylánc felé vette az irányt. A hó egyre sűrűbben esett. A motor és a szél zaja mellett dübörgés hangzott fel, előbb hal-kan, majd egyre erősödve. Összenéztünk. A hang egyértelműen felismerhető volt.

- Helikopterek! - kiáltott fel Yin, letért a kocsival az útról, és egy nyiladékon át behajtott a sziklák közé. A Jeep vadul bukdácsolt. - Tudtam előre! Van valami módszerük, amivel ilyen időben is tudnak repülni.

- Hogyhogy tudta előre?

A hangok egyre erősödtek: mintha két helikoptert hallottam volna. Az egyik közvetlenül a fejünk fölött lebegett.

- Az én hibám! - Yin igyekezett túloldítani a gépek zaját. - Szálljon ki! Most, azonnal!

- Micsoda? - ordítottam vissza. - Elment az esze? Hova mehetnék itt?

A fülemből kiáltotta a választ.

- Ne feledkezzen meg az éberségről! Hallja? Tartson északnyugat felé, menjen el Dormarba! El kell jutnia a Kunlun hegységbe!

Egyetlen fürgé mozdulattal kinyitotta a jobb oldali ajtót, és kilökött. Talpammal értem földet, utána több bukfenc következett egy hóbuckában. Felültem, és tekintetemmel a Jeepet kerestem, de az már messze járt, a hófűvés elhomályosította látásomat. Iszonyú pánik fogott el.

Ebben a pillanatban jobb oldalamon észrevettem valamit. Egy magas férfialak rajzolódott ki a hóesésben, fekete jakbőr nadrág, bárányszerű mellény és sapka volt rajta. Nyugodtan állt, és engem figyelt, arcának nagy részét egy gyapjúsál takarta el. A szeme azonban ismerősnek tetszett. Vajon honnan? Pár másodperc múlva felnézett a helikopterre, amely újra elhúzott a fejünk felett, és továbbment.

Váratlanul három vagy négy borzalmas robbanás hangzott fel abból az irányból, amerre a Jeep eltűnt, kődarabok és hó záporozott rám, és a levegőt fojtogató füst töltötte be. Feltápáskodtam, és tántorogva mentem néhány lépést, miközben több kisebb robbanás hangzott fel körülöttem. A sebesen száguldó szél megtelt valami kábító gáz szagával. Kóvályogni kezdett a fejem.

Még mielőtt teljesen magamhoz tértem volna, már hallottam a zenét. Egy klasszikus kínai zeneszerző műve volt, találkoztam vele korábban is. Egy rándulással felébredtem, és megállapítottam, hogy egy díszes, kínai stílusú hálószobában vagyok. Felültem a faragott ágyban, és ledobtam magamról a takarót. Csak egy kórházi köntös volt rajtam, valaki meg is fürdetett. A szoba legalább hatszor hat méteres volt, és minden falat falfestmény ékesített. A résnyire nyitott ajtón egy kínai asszony kandikált be. Nyílt az ajtó, és egy szálegyenes tartású kínai lépett be tiszti egyenruhában. Ugyanaz az ember volt, akit már többször is láttam korábban. Szívem a torkomban kezdett dobogni. Megpróbáltam felemelni energiaszintemet, de a tiszt láttán minden erőm odalett.

- Jó reggelt - mondta. - Hogy érzi magát?

- Egész jól - feleltem -, ahhoz képest, hogy elgázosítottak.

Elmosolyodott.

- Biztosíthatom, hogy nincs maradandó hatása.

- Hol vagyok?

- Aliban. Az orvosok megvizsgálták, ön teljesen egészséges. De fel kell tennem néhány kérdést. Miért utazott Yin Doloe társaságában, és hová tartottak?

- Meg akartunk nézni néhány régi kolostort.

- Miért?

Úgy döntöttem, hogy ennél többet nem mondok.

- Turista vagyok. Van vízumom. Miért támadtak rám? Az amerikai nagykövetség tudja vajon, hogy engem fogva tartanak?

Elmosolyodott, és baljós tekintettel a szemembe nézett.

- Csang ezredes vagyok. Senki sem tudja, hogy itt van. Tehát ha megszegte a törvényeinket, senki sem segíthet magán. Doloe úr bűnöző, tagja egy illegális vallási szervezetnek, amely Tibetben szélhámoskodik.

Légrémesebb félelmeim kezdtek valóra válni.

- Erről semmit sem tudok - mondtam. - Szeretnék telefonálni.

- Miért keresi Yin Doloe meg a többi szélhámos ezt a Shambhalát?

- Fogalmam sincs, hogy miről beszél.

Közelebb lépett.

- Ki az a Wilson James?

- Ő a barátom - mondtam.

- Tibetben tartózkodik?

- Azt hiszem. De nem találkoztam vele.

Csang enyhe undorral mért végig, aztán szó nélkül hátat fordított és otthagyott.

Bajban vagyok, gondoltam, nagy bajban. Fel akartam kelni az ágyból, amikor visszatért az ápolónő, nyomában fél tucat katonával. Egyikük különös szerkezetet tolt maga előtt; olyan volt, mint egy vastüdő, csak nagyobb annál; hosszú, széles terpesztésű lábakon állt, nyilván azért, hogy ágyon fekvő ember fölé lehessen gurítani. Mielőtt, egy szót is szólhattam volna, a katonák lefogtak, és fölem állították a műszert. A nővér bekapcsolta, amitől halkán zümmögni kezdett, és erős fény gyulladt ki közvetlenül az arcom előtt. Lehunytt szemmel is láttam, hogy a fény balról jobbra végigpásztázza a fejemet, mint egy fénymásoló.

Amikor a gép leállt, a katonák kigurították a szobából. A nővér még maradt, végignézett rajtam.

- Mi volt ez? - dadogtam.

- Csak egy encefalográf - felelte bizonytalan angolsággal, miközben egy szekrényből elővette a ruháimat. Mindegyiket kitisztították, és gondosan összehajtogatták.

- Mi szükség volt rá? - faggattam tovább.

- Hogy lássuk, teljesen rendben van-e.

Ebben a pillanatban nyílt az ajtó, Csang ezredes jött vissza. Felkapott egy széket a fal mellől, és az ágyam mellé állította.

- Talán jobb, ha elmondom, mibe keveredett - mondta, és leült a székre. Fáradtnak látszott. - Tibetben sok vallási szekta működik, és a híveik közül sokan előszeretettel keltik azt a benyomást a világban, hogy a kínaiak által elnyomott vallásos emberek. Be kell ismernem, az ötvenes években és a kulturális forradalom alatt követett politikánk nagyon kemény volt. Az utóbbi években azonban megváltozott ez a politika. Igyekezzünk a lehető legnagyobb toleranciát tanúsítani, fenntartva természetesen azt az alapelvet, hogy a kínai kormányzat hivatalos világnézete az ateizmus. A szektáknak tudomásul kell venniük, hogy Tibet is megváltozott. Ma már sok kínai is él itt, akik mindig is itt éltek, és sokan közülük nem buddhisták. Mindannyiunknak együtt kell élnünk. Nincs többé lehetőség arra, hogy Tibetet ismét a lámák irányítsák. Érti, amit mondok? Megváltozott a világ. Ha vissza akarnánk adni Tibet szabadságát, az nem lenne tisztességes az itt élő kínaiakkal szemben.

Várta, hogy mondjak valamit; arra gondoltam, hogy szembesítem a hivatalos politika gyakorlatával, amely azzal az elhatározott céllal telepített kínaiakat Tibetbe, hogy felhígítsa az itteni kultúrát.

- Azt hiszem, ők csak annyit szeretnének, hogy békében gyakorolhassák a vallásukat.

- Ebben is tettünk engedményeket, de ők folyton variálnak. Amikor azt hisszük, hogy tudjuk, ki a vezetőjük, változik a helyzet. Azt hiszem, hogy az itteni buddhisták hivatalos vezetőivel

elég jó kapcsolatot sikerült kiépítenünk, de ott vannak az Indiában élő emigránsok meg ez a másik csoport, amelynek Doloe úr is a tagja; amelyik valami zavaros szájhagyomány szerint jár el, és abban lépten-nyomon szóba kerül ez a Shambhala. Ez megzavarja a népet. Nagyon sok fontos tennivaló van még Tibetben. Az emberek nagyon szegények. Emelni kell az életszínvonalat.

Rám nézett, elvigyorodott.

- Vajon miért veszik olyan komolyan ezt a Shambhala-legendát? Olyan gyermekesen szédnek tűnik.

- A tibetiek hite szerint - vetettem közbe - az érzékelhető fizikai világon túl létezik egy másik, spirituális valóság, és Shambhala, bár ezen a földgolyón található, valójában a spirituális birodalom része. - El sem akartam hinni, hogy vitába bocsátkozom vele.

- De hát hogyan lehetnek abban, hogy az a hely létezik? - folytatta az ezredes. - A levegőből és műholdakról végigkutatunk minden tenyérnyi helyet egész Tibet területén, és semmit sem találunk.

Hallgattam.

- Tudja, hogy hol található az a hely? - faggatott Csang ezredes. - Ezért jött ide?

- Szeretném tudni, hogy hol az a hely - feleltem -. vagy akár csak annyit, hogy mi az a hely. De sajnos nem tudom. És nem akarok ujjat húzni a kínai hatóságokkal.

Figyelmesen hallgatott; folytattam.

- Ami azt illeti, már épp eléggé meg vagyok rémülve, az igazat megvallva a legszívesebben hazamennék innen.

- Ugyan már - mondta -, mi csak azt akarjuk, hogy mondja el, mit tud a dologról. Ha létezik ez a hely, ha létezik egy titkos kultúra, akkor ismernünk kell ezt az információt. Ossza meg velünk, amit tud, és mi segítünk. Lehet, hogy megállapodhatunk egymással.

Egy pillanatig hallgattam, aztán így szóltam:

- Szeretném felvenni a kapcsolatot az amerikai nagykövetséggel, ha lehetséges.

Csang igyekezett palástolni türelmetlenségét, de a tekintete elárulta. Némán nézett rám, aztán felállt, hogy kimenjen. Az ajtóból még visszafordult.

- Arra semmi szükség - mondta. - Ön szabadon távozhat.

Néhány perc elteltével már Ali utcáit róttam, jól felhúзва anorákom cipzárját. A havazás elállt, de nagyon hideg volt a levegő.

Az ápolónő jelenlétében kellett felöltöznöm, és utána kísérettel hagytam el a házat. Mentem, és közben végignéztam zsebeim tartalmát. Meglepetésemre minden megvolt: egy zsebkész, a tárcám meg egy kis csomag mandula.

Szédelegtem, és fáradtság telepedett rám. Vajon a szorongás okozza? Vagy a gáz hatása? A magasság? Mindenesetre igyekeztem lerázni magamról.

Ali modern város volt, az utcákon kínai és tibeti emberek, járművek jöttek-mentek. Különös érzés volt látni a jól karbantartott épületeket, üzleteket, tekintetbe véve, milyen cudar körülmények között, milyen rémes utakon jutottunk ide. Körülnéztem, de senkit sem láttam, akiről feltételeztem volna, hogy beszél angolul; néhány saroknyi gyaloglás után szédülésem erősödött. Le kellett ülnöm az út szélén egy otthagyt betonkockára. Egyre növekvő félelmem szinte pánikká fokozódott. Mitévő legyek most? Mi történhetett Yinnel? Miért engedett el az ezredes? Ennek az egésznek semmi értelme. Ez járt a fejemben, amikor Yin arca bukkant fel lelki szemeim előtt, és ez hathatós emlékeztetőnek bizonyult. Hagytam, hogy lecsökkenjen az energiaszintem. Elhatalmasodott rajtam a félelem, és megfeledkeztem arról, hogy tegyek valamit ellene. Mély lélegzetet vettem, és hozzáfogtam, hogy emeljem a szintemet.

Alig néhány perc múlva már jobban éreztem magam, és tekintetem megakadt egy néhány saroknyira álló, magas épületen. Az oldalán kínai nyelvű felirat állt, nem tudtam elolvasni, de ahogy az alakjára koncentráltam, egyre erősödött az a meggyőződés, hogy ez valamiféle panzió vagy szálloda lehet. Ott alighanem van telefon, sőt talán még külföldi turisták is, akikhez csatlakozhatok. Felálltam, elindultam az épület felé, de közben szemmel tartottam az utcákat is. Közel jártam a Sing Sui vendégfogadó bejáratához, amikor elbizonytalanodtam, és újra alaposan körülnéztem. Úgy láttam, senki sem követ. Már majdnem az ajtó előtt álltam, amikor furcsa zaj ért a fülembe. Valami leesett a hóba. Az utca túloldalán, éppen velem átellenben, öt-hat méterre tőlem, egy szűk sikátor sarkán néhány öregember bandukolt. Megint hallottam azt a neszt. Egészen közelről. Lenéztem; a

sikátorból egy apró kavics röpült ki, és pontosan a lábam elé pottyant a hóba.

Elindultam a túloldal felé, és a sikátor sötétjét kémleltem. Még néhány lépés, szemem kezdett hozzászokni a homályhoz.

- Én vagyok - szólalt meg egy hang. Azonnal megismertem: Yin volt. Futva érkeztem a sikátorba; Yin egy téglafalnak támaszkodott.

- Honnan tudta, hogy hol vagyok? - kérdeztem.

- Nem tudtam - hangzott a válasz. - Csak kikövetkeztettem.

Lecsúszott a fal mellett; láttam, hogy anorákjának háta megpörkölődött. Ahogy a karját megmozdította, azt is észrevettem, hogy a válla vérzik.

- Maga megsebesült! - kiáltottam fel. - Mi történt?

- Nem súlyos. Repeszgránátot lőttek rám, kirepültem a Jeepből, és sziklára estem. Mire leszálltak, sikerült elrejtőznöm. Láttam, ahogy felemelték önt, teherautóra rakták, és elindultak visszafelé. Arra számítottam, hogy ha visszanyeri a szabadságát, a legnagyobb turistaszállást fogja felkeresni. Önnel mi történt?

Elmeséltem, hogy egy kínai házban ébredtem, hogy Csang ezredes kihallgatott, aztán elengedett.

- Miért lökött ki a Jeepből? - kérdeztem.

- Már megmondtam - felelte Yin. - Nem vagyok képes úrrá lenni a félelemből fakadó várakozásaimon. Túlságosan gyűlölöm a kínaiakat. Ezért képesek követni engem. - Elhallgatott. - Önt miért engedték el?

- Nem tudom - feleltem.

Yin megmozdult, és arca eltorzult a fájdalomtól.

- Lehet, hogy azért, mert Csang érzi, hogy önt is követheti.

A fejemet csóváltam. Lehetséges ez?

- Ő természetesen semmiképpen sem tudja, hogyan működik ez - folytatta Yin -, de amikor az ember arra számít, hogy üldözői utolérlik, ez az elvárás megüzeni az üldöző egójának, hogy merre induljon el. Csang talán azt gondolja, hogy különleges képessége van az üldözéshez. - A szemembe nézett. - Tanulnia kell a hibámból. Uralnia kell a gondolatait.

Egy pillanatig még rajtam volt a tekintete, aztán másik kezével a karját fogva elindult előttem a sikátorban, a két épület közötti szűk nyiladékban, majd ott beléptünk egy elhagyatottnak látszó házba.

- Orvoshoz kell kerülnie - mondtam.

- Nem! - Yin hangja határozottan csattant. - Hallgasson rám, velem minden rendben. Vannak itt olyanok, akik segítenek. De nem tarthatok önnel a régi kolostor romjaihoz; oda egyedül kell elmennie.

Elfordultam, feltornyosult bennem a félelem.

- Nem hinném, hogy képes vagyok rá.

Yin ettől mintha megriadt volna.

- Úrrá kell lennie a félelmén. A függetlenség alapjára kell helyezkednie. Szükség van önre Shambhala megtalálásához. Folytatnia kell.

Nehézkesen, nagy erőfeszítéssel felült, hogy közelebbről mondhasssa:

- Hát nem érti, mennyit szenvedtek a tibetiek? Mégis arra vártak, hogy Shambhalát egyszer az egész világ megismeri. - Hunyorgott, ahogy tekintete találkozott az enyémmel. - Gondolja meg, hányan segítettek abban, hogy idáig eljussunk. Sokan mindenüket kockára tették. Lehet közöttük olyan is, aki börtönbe került, sőt talán olyan is, akit agyonlőttek.

Fölemeltem a kezem, hogy lássa, mennyire remeg.

- Nézzen rám. Mozdulni is alig tudok.

Yin pillantása szinte felnyársalt.

- Nem gondolja, hogy az apja is halálra volt rémulve, amikor a második világháborúban Franciaországban kiszállt a hajóból, és rohanni kezdett a parton? Ugyanúgy, ahogy a többiek? De megtette! Mi lett volna, ha nem teszi? Mi lett volna, ha senki sem teszi meg? Elvesztették volna a háborút. Mindenki számára elveszett volna a szabadság lehetősége. Mi, tibetiek elvesztettük szabadságunkat, de ami mostanában történik, az már nemcsak Tibetről szól. Nemcsak önről meg énrólam. Arról szól, aminek meg kell történnie, hogy az előttünk járt sok-sok nemzedék áldozata ne le-

gyen hiábavaló. A történelemnek ebben a szakaszában az emberiség evolúciójának következő lépéscsöfoka Shambhala megértése, az imamező használatának megtanulása. Ez a mi nemzedékünk nagy feladata. Ha kudarcot vallunk, azzal cserbenhagyjuk elődeinket.

Yin elfintorodott a fájdalomtól, és elfordította tekintetét. Szemében könnyek gyűltek.

- Ha tehetném, én magam mennék oda - tette hozzá. - De most már, azt hiszem, ön az egyetlen esélyünk.

Nagy motorok dübörgése hangzott fel; csapatszállító járművek húztak el az úton.

- Azt sem tudom, merre menjek - mondtam.

- A régi kolostor nincs messze innen - felelte Yin. - Egy nap alatt oda lehet érni. Keríték valakit, aki elviszi önt.

- És ha ott leszek, mi a teendőm? Azt mondta a múltkor, hogy próbára tesznek. Hogy értette ezt?

- Ahhoz, hogy átjusson a kapun, maradéktalanul keresztül kell áramoltatnia önmagán az isteni energiát, és be kell állítania a mezőt, ahogy tanulta. Tudnia kell, hogy ez a mező kiárad, és hatást gyakorol mindenre, ami történik. Ami a legfontosabb: ellenőrzés alatt kell tartania a félelemből fakadó képeket, és függetlenednie kell. Ön még mindig fél bizonyos következményektől. Nem akarja elveszíteni az életét.

- Persze hogy nem akarom elveszíteni az életemet! - mondtam szinte kiáltva. - Sok minden van, amiért élnem kell.

- Igen, tudom - felelte szelíden. - De ezek nagyon veszélyes gondolatok. El kell felejtenie minden, a kudarcra vonatkozó gondolatot. Én nem vagyok erre képes, de azt hiszem, Ön igen. Biztosnak kell lennie benne, minden hitével arra kell támaszkodnia, hogy megmenekül, és sikerrel jár.

Elhallgatott, hogy megbizonyosodjék, megértettem, amit mondott.

- Van még valami? - kérdeztem.

- Igen - felelte. - Ha minden kötél szakad, arra a tényre kell támaszkodnia, hogy Shambhala segítséget nyújt. Keresse a...

Nem mondta ki, de én jól tudtam, kikre gondol.

Másnap reggel egy öreg, négykerék-meghajtású teherautó vezetőfülkéjében ültem, egy pásztor és négyéves kislánya közé préselődve. Yin pontosan tudta a dolgát. Fájdalmait hőiesen viselve elvezetett egy több sarokra álló régi téglalapülethez, ahol meleg ételt és éjszakai szállást kaptunk. Yin sokáig fennmaradt, és több férfival beszélgetett. Csak sejtettem, hogy ezek az emberek Yin titkos csoportjának tagjai, de nem kérdezősködtem. Korán keltünk, percek múlva befutott a gazda teherautója, és én beszálltam. Hőlepte földúton haladtunk, és egyre magasabbra kapaszkodtunk a hegyekben. Az egyik útkanyarulatban a döcögő kocsiból megpillantottam a helyet, ahol Yin meg én elbúcsúztunk egymástól. Megkértem a vezetőt, hogy lassítson. Rémületemre odalént nyüzsögtek a katonai teherautók és a katonák.

- Várjon! - mondtam a sofőrnek. - Yin segítségre szorul. Forduljunk vissza!

Az öregember a fejét rázta.

- Kell menni! Kell menni!

Izgatottan váltott néhány szót tibeti nyelven a fiával: néha rám pillantottak, mintha tudnának valamit, amit én nem tudok. A kocsit gyorsított, majd egy hágón átkelve lefelé kezdett ereszkedni a hegy túloldalán. Gyomromban éreztem a felgyülemelő félelmet. Tépelődtem, hogy mitévő legyek. Mi van, ha Yinnek sikerült megszöknie, és szüksége van rám? Másrészt viszont tudtam, hogy Yin mit kívánna tőlem. Ragaszkodna hozzá, hogy menjek tovább. Igyekeztem tartani a magas energiaszintet, de közben azon járt az eszem: mi lesz, ha kiderül, hogy a Shambhaláról meg az átjáróról való szóbeszéd csupán mítosz? És ha netán igaz is, miért épp engem engednének belépni, nem mást, például Dzsampát vagy Rigden lámát. Ennek így semmi értelme.

Elhessentettem ezeket a gondolatokat, igyekeztem emelni az energiaszintet, miközben a hófödte csúcsokat bámultam. Feszültem figyeltem, miközben áthaladtunk több kisebb településen, köztük Dormaron is. Végül egy hideg levestől és szárított paradicsomból álló ebéd után hosszú álomba merültem. Amikor felébredtem, késő délutánra járt az idő, és megint nagy pelyhekben hullott a hó: hamarosan friss fehér lepellel vont be az utat. Mentünk tovább, mind magasabbra kapaszkodtunk a hegyek között; éreztem, hogy a levegő egyre ritkább. A távolban feltűnt egy újabb,

magas hegylánc. Az már a Kunlun hegység lesz, gondoltam, amiről Yin beszélt. Egy részem még mindig nem akarta elhinni, hogy ez valóban megtörténik velem, de egy másik részem tudta, hogy ez a valóság: hogy valóban egyedül vagyok, szemben a kínai elnyomó hatalommal, annak katonáival, ateista hitetlenségével.

A hátunk mögött helikopter motorja dübörgött. A szívem hevesebben kezdett verni, de megőriztem éberségemet. A pásztor mintha észre sem vette volna a közeledő veszélyt; vagy harminc percen át egyenletes tempóban vezetett, aztán elmosolyodott és előremutatott. A hóesésben alig tudtam kivenni az egyik közeli gerincen álló, nagy kőépítmény sötét körvonalait. A bal oldalán több fala ledőlt már. A kolostor mögött hófödte sziklabércek magasodtak, mint megannyi torony. A kolostor maga három-négy emelet magas lehetett, bár a teteje már régen elporladt. Egy percig emberek vagy mozgás után kutattam szememmel, de semmit sem láttam. Nyilvánvaló volt, hogy a hely már régóta elhagyatott. A teherautó megállt a hegy lábánál, százötven méterrel a kolostor alatt, és a vezető a kolostor romjaira mutatott. Tétováztam, nem akaródzott kiszállnom a hófúvásba. Újra inett, immár sürgetően, hogy induljak.

A kocsí hátuljából magamhoz vettem a Yin által összeállított csomagot, és kapaszkodni kezdtem fölfelé a hegyoldalra. A levegő hidegebb lett, de reméltem, hogy a sátorban és a hálósáokban azért nem fogok megfagyni. De mi lesz a katonákkal? A teherautó elment, és akárhogy füleltem, nem hallottam semmit, csak a szél süvítését. Körülnéztem, és észrevettem egy lépcsősort, amely fölfelé vezetett a hegyoldalra. Körülbelül hatvanméteres magasságban megálltam és visszaneéztem. Sehol semmi, csak fehér hegyek, ameddig a szem ellát.

Ahogy közelebb értem a kolostorhoz, kiderült, hogy nem egy különálló domb tetejére építettek, hanem a mögötte tornyosuló hegy egyik párkányára. A gyalogút jobb oldalon egy tágas nyíláshoz vezetett, ahol egykor hatalmas kapu volt. Hatalmas, színes kődarabok heverték szanaszét a porban; előttem hosszú folyosó húzódott, amely végigfutott az épület teljes hosszában.

Elindultam a folyosón; mindkét oldalon romos cellák nyíltak. Végül egy tágasabb helyiségbe értem, amelyből a kolostor hátsó kijárata nyílt. A hátsó fal nagy része már összedőlt, az épület alapján kívül óriási kőtömbök feküdtek, némelyik akkora volt, mint egy asztal. Ahogy nézelődtem, a szemem sarkából mintha mozgást észleltem volna a leomlott fal mellett. Megdermedtem. Mi volt ez? Óvatosan a nyíláshoz léptem, és körülnéztem odakint. Vagy harminc méter távolságban a csupasz sziklafal meredezett. Életnek semmi nyoma. Ebben a pillanatban megint megmozdult valami, de ismét csak a szemem sarkából láttam. Ezúttal távolabb volt, közelebb a sziklafal lábához. Végigfutott a hátamon a hideg. Mi az, amit láttam? Az jutott eszembe, hogy szedem a cókómat, és lerohanok a völgybe, de elvettem az ötletet. Határozottan megrettentem, de energiaszintem magas maradt.

Összeszedtem magam, és a hóesésben odamentem, ahol a mozgást észleltem. Semmit sem találtam ott. A sziklát függőleges hasadékok szabdalják; a legszélesebbik olyan volt, mint egy keskeny barlang bejárata. Jobban megnézve kiderült, hogy alig néhány méter mély, senki sem rejtőzhetett volna el benne, ráadásul az alja tele volt hóval. Lábnymokat kerestem, de csak a sajátjaimat találtam. A hóesés nagyon felerősödött, úgyhogy visszamentem a kolostorba, és kerestem egy olyan sarkot, ahol még megvolt a földem egy darabja, itt védelmet találtam a hó és a szél elől. Gyomromba belemart az éhség; kiraktam a kis gáztűzhelyet, és megmelegítettem egy adag fagyasztva szárított zöldséglevest, amelyet Yin pakolt a hátizsákomba, közben elropogtattam néhány répát.

A tűzhely sustorgása mellett végiggondoltam, mire is jutottam. Egy óra múlva besötétedik, és fogalmam sincs róla, mit keresek idelent. Végigkutattam a hátizsákot, de elemlámpát nem találtam. Vajon Yin miért nem rakott be egyet? A gázpalack tartalma biztosan nem lesz elég éjszakára; muszáj lesz tűzifát vagy jaktrágyát találnom valahol. A képzeletem máris tréfát űz velem, gondoltam. Mi lenne, ha az egész éjszakát itt kellene eltöltenem a vaksötétben? És ha ezeket az ódon falakat ledönti a szél?

Alig gondoltam erre, az épület tulsó sarkából robajt hallottam. Kiléptem a folyosóra, és egy hatalmas kőtömb épp a szemem láttára zuhant a földre.

- Jézusom - mondtam hangosan -, el kell tűnnöm innen!

Elzártam a tűzhelyet, összeszedtem a többi holmit, és a hátsó oldalon kirohantam a hófúvásba. Hamar rájöttem, hogy menedéket kell találnom, így visszafutottam a sziklához, abban reménykedve, hogy találok egy mélyedést vagy kiszögellést, amely alatt táborot verhetek. Hiába kerestem

üreget a sziklafalon. Egyik nyiladék sem volt eléggé mély. Üvöltött a szél. Az egyik szikla tetejéről hatalmas hótömeg zuhant le, és épp a lábam elé puffant. Felnéztem a hegyoldalon tonnaszám gyülemelő hóra. Mi lesz, ha megindul egy lavina? Lelki szemeimmel már láttam is a lezúduló hógörgeteget. És újra, alig ütött szöget fejembe ez a gondolat, máris dübörgést hallottam a magasból a jobb oldalamon. Felkaptam csomagomat, a földről, és rohanni kezdtem vissza a kolostorba, mert a következő pillanatban mennydörgő robaj töltötte be a levegőt, és alig tizenöt méterre tőlem leomlott a hó a hegyoldalon. Futottam, ahogy a lábam bírta, de félúton a romok felé, halálos rémületben elvágódtam a hóban. Miért történik ez velem?

Ez a kérdés felidézte Yin szavainak emlékét. Azt mondta az autóban: „Ezen a magas energiaszinten imamezőink igen gyorsan megvalósítják azt, amire számítunk. A hite próbára lesz téve.” Felültem. Hát persze! Ez volt a próba! Nem uraltam a képeket, amelyeket a félelem vetített elem. Sietve visszamentem a kolostorba, és behúzódtam egy védett sarokba. A hőmérséklet sebesen zuhant; tudtam, hogy bármilyen kockázatos, odabent kell maradnom. Letettem a csomagot, és percek alatt vizualizáltam, hogy a falak kövei szilárdan tartanak. Borzongás futott végig rajtam. Tennem kell valamit a hideg ellen, gondoltam. Elképzeltem, amint kellemesen lobogó tűz mellett ülök. Tüzelő. Tüzelőt kell találnom.

Elindultam, hogy átkutassam a romokat. Alig léptem ki a folyosóra, földbe gyökerezett a lábam. Füstszagot éreztem, égő fa füstjét. Lehetséges ez?

Lassan végigóvakodtam a folyosón, benéztem minden cellába, de semmit sem láttam. A folyosó végén az ajtónyílásból bekukucskáltam az utolsóba is. A sarokban táboritűz lobogott, mellette tűzifa állt halomban.

Beléptem, körülnéztem. Senkit sem láttam. Ennek a helyiségnek a szabadba is nyílt egy kijárata, és a földemből is jókora darab megmaradt. Sokkal melegebb volt odabent. De ki rakta a tüzet? A másik ajtónyíláshoz mentem, kinéztem. Lábnymok sehol. Megfordultam, és a folyosó felé indultam, amikor a félhomályban a fal mellett egy magas alakra lettem figyelmes. Hiába próbáltam meg jobban megnézni, csak a látómezőm peremén tűnt fel. Ráismertem: egyszer már láttam ezt a férfit a hóban, miután Yin kilökött a Jeepből. Amint megpróbáltam a szemem élességét ráállítani, nyomtalanul eltűnt. Éreztem, hogy karomon feláll a szőr, végigfutott rajtam a hideg. Nem voltam képes elhinni, hogy mi történik itt.

Nagy elővigyázattal kiléptem a folyosóra, és mindkét irányban végignéztem, de semmit sem láttam. Megint az jutott eszembe, hogy elmenekülök a kolostorból, lerohanok a hegyről, de tudtam: a lehülés egyre erősödik, és valószínűleg a haláloamat lelném odakint. Egy lehetőségem maradt: idehozom a holmimat, és a tűz mellett maradok. Idegesen benézegetve minden sarokba, elmentem a hátizsákért. Amikor leültem, egy szélroham elfojtotta a tüzet, és hamut szórt szerteszét. Néztam, ahogy a lángok lassanként újra fellobbannak. Elképzeltem a tüzet, és íme, megvalósult. Nem voltam képes elhinni, hogy a mezőm ekkora erővel rendelkezhet. Csak egy magyarázat maradt: valaki segített. Az alak, akit láttam, dakini volt.

Kísérteties gondolat, de mégis megnyugtató, jól megraktam a tüzet, megettem a levest, majd kigöngyöltem a hálózsákat. Egy perc múlva már feküdtem, és csakhamar mély álomba merültem. Felébredtem, vad riadalommal néztem körül. A tűz már kialudt, odakint megjelentek a hajnal első sugarai. A hó ugyanúgy szakadt, mint az este.

Valami felébresztett. De mi?

Közeledő helikopterek tompa dübörgését hallottam. Talpra ugrottam, összeszedtem a holmimat. A helikopterek másodpercek alatt a fejem fölé értek, a rotorjuk keltette légáramlat felerősítette a tomboló szelet. A kolostor falai egyszerre inogni kezdtek, az épület fele ledőlt, átláthatatlan porvihar kavardott fel. Tapogatózva jutottam el a hátsó kijáratig, és hátizsákomat hátrahagyva kirohantam a szabadba. Az orkán vízszintesen sodorta a havat, alig pár méternyire láttam, de tudtam, hogy ha ebbe az irányba futok tovább, elérem a sziklafalat. A széllel küszködve eljutottam odáig, ahol már látszott a hegy lába, úgy tizenöt méterre lehetett, és ekkor megéreztem, hogy ebben a gyér hajnali fényben ebből a távolságból nem láthatnám ilyen tisztán. Olyan volt, mintha a szikla felülete lágy, borostyánsárga fényben fürdene, különösen az egyik széles hasadék környékén. A jelenség magára vonta tekintetemet, azonnal tudtam, mit jelent. A fény felé rohantam, miközben hátam mögött a kolostor romos falai halomra dőltek. Amikor a sziklafalhoz értem, a helikopterek pontosan a fejem fölött dübörögtek. A régi kolostor legutolsó maradványai hatalmas robajjal összeroskadtak,

hogy a föld is beleremegett, az előttem tátongó sziklarepedésben megroggyant a szél által feltornyzott hőtömeg, és mögötte szűk nyílást vettem észre. Mégis egy barlang bejárata volt.

Botladozva bebújtam a nyíláson, és teljes sötétségbe jutottam, csak tapogatózva haladhattam előre. Kijutottam az üreg hátsó falához, és ott egy újabb, alig másfél méter magas nyílást találtam. A mögötte lévő folyosó jobb felé kanyarodott, és a végén halvány fénypont csillant. Botorkálva elindultam.

Egyszer elbotlottam egy nagyobb kődarabban, és arccal előre a földre zuhantam, az ott heverő köveken karom és könyököm csúnyán le is horzsolódott, de a helikopterek zaja egyre halkabban ért fülembe, ez hajtott előre.

Leküzdöttem a fájdalmat, és mentem tovább a fény felé. Már vagy száz métert tettem meg, az apró nyílást jól láttam magam előtt, de szemernyivel sem volt közelebb, mint amikor először megpillantottam.

Majdnem egy órán át tapogatóztam a barlangban a parányi fénysugár felé. A nyílás végre közeledni látszott; amikor már csak ötlépésnyire voltam tőle, meleg légáramlat csapott meg, és az a varázsos illat, amit már a kolostorban is éreztem. Valahonnan a távolból hangos, dallamos emberi kiáltás hangzott fel, és ahogy végigrezgett egész testemen, belső melegség és túlradó boldogság érzése, valóságos eufória uralkodott el rajtam. Erről beszélt Rigden láma? Ilyen az, amikor Shambhala szólít?

Átlépkedtem az utamban heverő kődarabokon, és fejemet kidugtam a nyíláson. Hihetetlen látvány tárult elém. Tágas, idilli völgy terült el alattam, fölötte kéken ragyogott az ég. A völgy túlsó peremén hatalmas, hósapkás hegyek tornyosultak. A ragyogó napsütésben lélegzetelállítóan gyönyörű volt minden. A levegő mérsékeltén hűvös volt, és mindenütt dús növényzet zöldellt. Előttem a hegyoldal lankásan ereszkedett a völgybe.

Kiléptem a nyíláson, és elindultam lefelé, de közben, mintha megártott volna a völgy mérhetetlen energiája, a tárgyak összemosódtak a szemem előtt. Színek és fények kavargtak, térdre rogytam, és tehetetlenül gurulni kezdtem a lejtőn. Gurultam, gurultam, szinte félálomban, és időérzésem teljesen cserbenhagyott.

7. ISMERKEDÉS SHAMBHALÁVAL

Éreztem, hogy valaki megérint, emberi kezek betakargattak, fölemeltek, és vittek valahova. Biztonságérzet, sőt mámoros öröm volt bennem. Csakhamar újra megéreztem azt az édes illatot, de most már mindent átjárt, teljesen betöltötte tudatomat.

- Próbálja meg kinyitni a szemét - szólt egy női hang.

Hunyorogva igyekeztem körülnézni; egy hatalmas termetű női alakot pillantottam meg. Talán két méternél is magasabb volt. Egy csészét nyújtott felém.

- Tessék - mondta -, igya meg ezt.

Megkóstoltam; meleg, ízletes leves volt, paradicsomból, hagymából és valami különleges, édes brokkoliból főzték. Kortyoltam a levest, és közben rájöttem, hogy ízlelésem kiélesedett. Minden ízt külön éreztem és felismertem. A csésze tartalmának nagy részét elfogyasztottam, a fejem csakhamar kitisztult, és végre körül tudtam nézni, hogy lássam, hová kerültem.

Egy házban voltam, bizonyos jelek legalábbis erre utaltak. Meleg volt, egy kékeszöld textillel leterített heverőn feküdtem. A talajt sima, barna kőlapok borították, a fekhely közelében több cserepes szobanövény állt. Csakhogy fejem fölött a kék eget és hatalmas fák kinyúló ágait láttam. Mintha a háznak nem lett volna teteje, sőt falai sem.

- Most már jobban érzi magát, de lélegezzen mélyeket - mondta a nő folyékony angolsággal.

Csak bámultam rá megbabonázva. Arcvonásai keletiek voltak, szertartásokhoz való, színes, hímzett tibeti köntöst viselt, a lábán pedig egyszerű, puha papucsot. Mély tekintete és a hangjából kicsendülő bölcsesség alapján negyven körülinek gondoltam, teste mozgása azonban sokkal fiatalabb ember benyomását keltette. Alakja tökéletesen arányos és szép formájú, de minden ízében szokatlanul nagy volt.

- Lélegezzen - ismételte. - Tudom, hogy ismeri a módját, különben nem lenne itt.

Végre rájöttem, mire gondol; belélegeztem a környezet szépségét, éreztem, hogy árad belém az energia.

- Hol vagyok? - kérdeztem. - Ez itt Shambhala?

Elmosolyodott. Hihetetlenül szép volt az arca, szinte világított.

- Hozzá tartozik - felelte. - Úgy hívjuk: Shambhala gyűrűje. Innen északra vannak a szent templomok.

Elárulta, hogy Ani a neve, és én is bemutatkoztam.

- Mondja el, hogyan került ide - kérte. Átabotában elmeséltem neki a történetet; a Natalie-val és Willel folytatott beszélgetéssel kezdve; elmondtam a Felismeréseket, tibeti utazásomat, találkozásomat Yinnel és Rigden lámával, a legendákkal való megismerkedésemet, végül azt, ahogy rátaláltam az átjáróra. A fényjelenségeket is megemlítettem, hozzátéve, hogy azokat a dakinik segítségének vélem.

- Tudja, miért van itt? - kérdezte.

Tanácstalanul néztem rá.

- Csak annyit tudok, hogy Wil kérte: jöjjenek ide, és fontos, hogy megtaláljam Shambhalát. Azt is mondták, hogy szükség van az itteni tudásra.

Bólintott, elgondolkodva maga elé nézett.

- Hol tanult meg ilyen jól angolul? - kérdeztem, és ismét kezdett elszállni az erőm. Mosolygott.

- Sok nyelven beszélünk itt.

- Találkozott egy Wilson James nevű férfival?

- Nem - felelte. - De az átjáróból több helyen is be lehet lépni a gyűrűbe. Ez a Wilson James is itt lehet valahol. - A cserepes növényekhez lépett, és közelebb húzta az egyiket. - Azt hiszem, most egy darabig pihennie kell. Igyekezzék energiát meríteni ezekből a növényekből. Állítsa be úgy a szándékmezőt, hogy befogadja az energiájukat, és aludjon egyet.

Lehunytam a szemem, követtem az útmutatást, és percek alatt elnyomott az álom.

Később szokatlan, suhogó hangra ébredtem. A nő megint ott állt előttem. Leült a fekhely szélére.

- Mi volt ez a zaj? - kérdeztem.

- Odakintről jöttem.

- Az üvegen keresztül?

- Nem valódi üveg. Energiamező, amely szemre olyan, mint az üveg, de nem törik. A kinti kultúrákban még nem találták fel.

- Hogyan hozzák létre? Elektronikus úton?

- Részben, de a folyamat aktiválásához tudati tevékenységre is szükség van.

Kinéztem a falakon túli tájra. A szelíden hullámozó dombok és rétek között házak álltak, egészen a völgy aljáig. Némelyiknek a fala átlátszó volt, mint Ani házáé. Voltak fából épült, a hagyományos tibeti stílust követő épületek is, de mindegyik szervesen belesimult a tájba.

- Azok a házak miért másfélék? - kérdeztem.

- Azokat is erőter által hozták létre - felelte. - Fát vagy fémet már nem használunk. A mezők által teremtik meg, amire szükségünk van.

Ettől egészen izgatott lettem.

- És mi a helyzet a hálózatokkal, a vízzel meg a villanyárammal?

- Vizünk van, de közvetlenül a levegőben található vízpárából nyerjük, és minden energiát a mezők szolgáltatnak.

Hitetlenkedve néztem ki a tájra.

- Meséljen erről a helyről. Hányan élnek itt?

- Sok ezren. Shambhala nagyon nagy.

Feltámadt érdeklődéssel felültem a heverőn, lábam letettem a földre, de azonnal komoly szédülés fogott el. Látásom elhomályosult.

Ani felállt, és újból levessel kínált.

- Igya meg ezt, és lélegezze be a növények szépségét - javasolta.

Követtem tanácsát, és energiám végül visszatért. Minden belélegzésnél fényesebb és szebb lett a világ, mint azelőtt, Anit is beleértve. Arca szinte világított a belső ragyogástól, ugyanolyan volt, mint amilyenek azelőtt Wilt láttam.

- Istenem - mondtam és körülnéztem.

- Itt sokkal könnyebb fölemelni az energiaszintet, mint a külvilágban - jegyezte meg Ani -, mert itt mindenki energiát ad mindenki másnak, ezért magasabb a kulturális szint. - A „magasabb a kulturális szint” szavakat különös nyomatékkal ejtette ki, mintha tágabb értelmet akarna adni neki.

Nem tudtam levenni szemem a környezetről. Amit csak láttam, a dísznövények formája, a padló kőlapjainak színe, a dús lombú, zöld fák odakint, minden fénylett belülről.

- Hihetetlen ez az egész - dadogtam. - Úgy érzem magam, mint egy tudományos-fantasztikus filmben.

Ani komolyan nézett rám.

- A tudományos-fantasztikus művek nagy része valójában jóslat. Amit itt lát, az pusztán csak fejlődés. Mi is emberek vagyunk, akárcsak ön, ugyanúgy fejlődünk, ahogy önök a külvilági kultúrákban - ha ugyan el nem szabotálják.

Ebben a pillanatban egy tizennégy év körüli fiú szaladt be a szobába, udvariasan bólintott felém, és azt mondta:

- Pema megint hívott.

Ani a fiú felé fordult.

- Igen, hallottam. Idehoznád a kabátjainkat meg egyet a vendégünknek?

Alig tudtam a szemem levenni a fiúról. Viselkedése alapján sokkal idősebbnek véltem volna, mint a külseje alapján, és ráadásul ismerősnek tetszett. Emlékeztetett valakire, de nem jutott eszembe, hogy kire.

- Velünk tud jönni? - kérdezte Ani, fölrezzentve az ámulatból. - Fontos lehet, hogy lássa ezt.

- Hová megyünk? - kérdeztem.

- Az egyik szomszédasszonyhoz. Meg kell vizsgálnom valamit. Úgy gondolja, hogy néhány nappal ezelőtt teherbe esett, és azt akarja, hogy én is ellenőrizzem.

- Ön orvos?

- Nálunk nincsenek orvosok, mert nincsenek meg a betegségek sem, amelyeket maguk ismernek. Megtanultuk a módját, hogy energiánk szintje mindig magasabban legyen, mint ahol a betegségek keletkeznek. Én segítek az embereknek az önmegfigyelésben meg abban, hogy energiájukat tartósan kiterjeszthessék.

- És miért gondolja, hogy fontos lehet látnom?

- Mert épp ebben a percben van itt. - Úgy nézett rám, mintha csökevényes értelműnek tartana. - A szinkronicitás folyamatáról bizonyára hallott már.

A fiú visszajött, bemutatkoztunk egymásnak, Tasi volt a neve. Egy élénkkék anorákot nyomott a kezembe. Teljesen olyan volt, mint egy közönséges anorák, kivéve a varrását. Ugyanis egyáltalán nem volt rajta varrás. Mintha a textildarabokat egyszerűen csak egymáshoz nyomták volna. Meglepődtem, mert a tapintását épp olyannak éreztem, mint a pamutot, de szinte egyáltalán nem volt súlya.

- Hogy készül az ilyen? - kérdeztem.

- Ez is energiamező - felelte Ani, és Tasival együtt egy suttyanással átment a falon. Követni akartam őket, de úgy visszapattantam, mintha egy plexilapnak mentem volna neki. A fiú odakint elnevette magát.

Ani visszajött mellém, ő is mosolygott.

- Szólnom kellett volna, hogy mi a módja - mondta. - Bocsásson meg. El kell képzelnie, hogy az energiamező megnyílik. Csak akarnia kell.

Kétkedő pillantást vetettem rá.

- Egyszerűen képzelje el, hogy megnyílik, és sétáljon keresztül rajta.

Úgy tettem, ahogy mondta, és előreléptem. Valóban azt tapasztaltam, hogy megnyílik a mező. Olyan volt, mintha a tér görbületét látnám, vagy mint amikor a levegő vibrál a napsütötte országút fölött. Egy suttyanás, és kint álltam a ház előtti gyalogjárdán. Ani is kilépett utánam. Megráztam a fejem. Hová kerültem?

Végigmentünk a völgybe vezető, kanyargós gyalogúton, Tasi lépkedett elől. Visszanéztem; Ani házat szinte teljesen elrejtették a fák, de valami mégis megragadta figyelmemet. A ház mellett egy négyszögletes, fekete fémtárgy állt, körülbelül akkora, mint egy nagyobbfajta bőrönd.

- Az micsoda? - kérdeztem Anitól.

- Az az erőművünk - felelte. - Segít fűteni-hűteni a házat és beállítani az energiamezőket.

Zavarba jöttem.

- Hogy érti azt, hogy „segít”?

Ani előttem haladt az úton, de lelassított, hogy utolérjem.

- A ház energiaforrása önmagában nem állít elő semmit. Csupán annyi a szerepe, hogy az ön által is ismert imamezőt magasabb szintre erősíti, így képesek vagyunk megjeleníteni mindent, amire azonnal szükségünk van.

Lapos pillantást vetettem rá.

- Miért tartja ezt annyira fantasztikusnak? - kérdezte Ani mosolyogva. - Mondtam, hogy ez csupán fejlődés.

- Nem is tudom - feleltem. - Egész idő alatt, amíg Shambhala felé igyekeztem, talán egyszer sem gondoltam arra, hogy milyen lehet itt az élet. Talán úgy képzeltem, hogy olyan hely, ahol rendkívül emelkedett szellemiségű lámák meditálnak. Pedig ez itt technikai kultúra. Egyszerűen fantasztikus...

- Nem a technika a lényeg. Csak az számít, hogy miként használjuk a technikát szellemi erőnk fejlesztésére.

- Hogy érti ezt?

- Nem olyan elvárásolt, elképzelhetetlen dolog ez, mint gondolja. Egyszerűen csak hasznosítottuk a történelem tanulságait. Ha alaposan megnézi az emberiség történelmét, megfigyelheti, hogy a technika fejlődése mindig csak előfutára volt valaminek, amit végül pusztán tudati úton is meg lehetett valósítani. Gondolja végig. Az emberek a történelem egész folyamán arra használták a technikát, hogy a világban való életre való képességüket fokozzák, saját helyzetüket kényelmesebbé, biztonságosabbá tegyék. Kezdetben csak edényeket állítottunk elő, hogy azokban tartsuk táplálékunkat, valamint szerszámokat, amelyekkel a földet áshattuk. Később bonyolultabb szerkezeteket, építményeket, házakat eszkbáltunk. Ehhez már ércekre, ásványokra is szükségünk volt; ezeket az anyagokat tudatunkban előre megtervezett formákká alakítottuk. Hatékonyabban akartunk közlekedni, ezért feltaláltuk a kereket, azután pedig a különféle járműveket. Repülni akartunk, tehát megalkottuk a repülőgépet, amely ezt lehetővé tette. Gyorsabb, hosszabb távú, korlátlan kommunikációra vágytunk, ezért feltaláltuk a kábeleket, a távírót, a telefont, a drótnélküli rádiót, a televíziót - hogy megtudjuk, mi történik a földgolyó távoli pontjain.

Kíváncsian nézett rám.

- Érti már a rendszert? Az emberek azért fejlesztették a technikát, mert távoli helyekre akartak eljutni, még több emberrel akartak kapcsolatot teremteni, és a szívük mélyén tudták, hogy ez lehetséges. A technika mindig csak ugródeszka volt valamihez, amit magunk is meg tudtunk oldani, amihez kezdettől fogva megvolt a képességünk. A technikának valójában az volt a szerepe, hogy segítsen megteremteni a hitet: hogy rájövünk, mindegy belső erőnk révén képesek vagyunk. Shambhala történetének kezdetén azért kezdtük fejleszteni a technikát, hogy az emberi tudat fejlődésének szolgálatába állítsuk. Felismertük az imamezők energiáját, és úgy alakítottuk át a technikát, hogy ezeknek a mezőknek az erejét fokozzuk általa. Itt, a gyűrű környékén még használjuk az erősítő berendezéseket, de már közel járunk ahhoz, hogy kiiktassuk őket, és pusztán a saját imamezőink segítségével állítsunk elő mindent, amire szükségünk van. A templomokban már ezt is meg tudják tenni.

Seregnyi kérdés tolult fel bennem, de az egyik útkanyarulat után megpillantottam egy bővizű kis folyót, amely sebesen zúdult alá a hegyoldalra. A víz csobogásába messziről visszhangzó dübörgés vegyült.

- Mi ez a hang? - kérdeztem.

- Van egy vízesés odafenn - felelte Ani. - Úgy érzi, hogy látnia kell?

Nem értettem, mit akar ezzel.

- Úgy érzi, intuitív módon?

- Persze hogy intuitív módon - felelte mosolyogva - Intuíciókból áll az életünk.

Tasi megállt, és hátrafordult felénk.

- Szólj Pemának, hogy mindjárt ott leszünk - kérte Ani.

A fiú mosolygott és előreszaladt.

Felmásztunk a tőlünk jobbra található, köves hegyoldalra, közeledtünk a folyócska felé; sűrű, alacsony fák között nyomakodtunk keresztül, és végül elértük a partot. A folyó hét-nyolc méter

széles volt, és igen gyors sodrású. Balra, az ágak között láttam, hogy a víz átbukik egy sziklapárká-
nyon. Ani intett, hogy kövessem. Követtük a víz folyását, és néhány kanyarulat után épp a zuhatag
peremére értünk. A vízesés tizenöt méter magasból zúdult alá, és széles tavat vájt magának odalent
a szikla lábánál. Mozgásra lettem figyelmes: kihajoltam a szikla peremén, hogy lenézzek. A vízpá-
rán át láttam, hogy a tó túlsó peremén két ember közelít egymás felé; ámulva láttam, hogy lágy, ró-
zsaszínes fényburok veszi körül mindkettőt. A fény nem volt nagyon erős, de feltűnően sűrűnek lát-
szott, különösen a vállaknál és a csípőtájékon. Erőltettem a szemem, hogy jobban lássam őket, és
rájöttem, hogy mindketten ruhátlanok.

- Hát ezért hozott fel ide, hogy ezt lássam? - jegyezte meg Ani derűsen. Nem tudtam a sze-
mem levenni arról, ami odalent történt. Tudtam, hogy amit látok, az két energiamező: a férfié meg a
nőé. Ahogy közeledtek egymás felé, majd összeölelkeztek, a két mező egybeolvadt. Később azt fi-
gyeltem meg, hogy a nő testének közepe táján lassanként újabb fényudvar keletkezik. Néhány perc
múlva szétváltak, és a nő a hasára tette kezét. A kis fényfolt növekedett, azok ketten ismét megölel-
ték egymást, és beszéltek is egymáshoz, de szavaikat elnyomta a vízesés robaja. Aztán egyik pilla-
natról a másikra mind a ketten eltűntek.

Tudtam, hogy szeretkezésnek voltam szemtanúja, és ettől zavarba jöttem.

- Kik voltak ezek? - kérdeztem.

- Nem ismertem meg őket - felelte Ani -, de valahol a környéken élhetnek.

- Úgy láttam, mintha gyermekük fogant volna - mondtam. - Gondolja, hogy ez szándékos
volt?

Ani nevetésben tört ki.

- Ez itt másként megy, mint a külvilági kultúrákban. Egy új lelket lehozni a földre - az ener-
gia és intuíció itteni szintjén ez teljesen tudatos folyamat.

- És hogyan tudtak csak úgy eltűnni?

- Szállítómező segítségével, tudati úton vetítették ide önmagukat. Ezt is az erősítő berende-
zés teszi lehetővé. Felfedeztük: ugyanaz az, elektromágneses mező, amely a televíziós képeket hor-
dozza, arra is felhasználható, hogy valóságos kapcsolatot teremtsen a tér két távoli pontja között.
Ennek eredményeként ma már megtehetjük, hogy a világ bármely pontját megtekinthessük, sőt fel-
erősített imamezőnk segítségével akár oda is sétálhatunk. A külvilági kultúrákban a
„féreglyukelmélet” kutatói már ezt a lehetőséget feszegetik, csak még nem tudják pontosan, hogy
mindez hová vezethet. Csak bámultam, igyekeztem magamba szívni az információt.

- Úgy látom, erre nem számított - jegyezte meg Ani.

Bólintottam, igyekeztem mosolyogni.

- Jöjjön, majd Pema házában megmutatom.

A ház ugyanolyan volt, mint Anié, azzal a különbséggel, hogy hegyoldalban állt, és más bú-
torokkal volt berendezve. Odakint ugyanolyan fekete dobozt figyeltem meg, és itt is az erőterén ke-
resztül léptünk be. Tasi már ott várt bennünket, egy asszony társaságában, aki Pema néven mutat-
kozott be. Pema magasabb és karcsúbb volt, mint Ani. Koromfekete haját hosszúra növesztette;
hosszú fehér ruhát viselt, és mosolygott, de éreztem, hogy valami nincs rendjén. Négyszemközt
akart beszélni Anival; átmertek egy másik szobába, Tasi meg én a nappaliban üldögéltünk.

Meg akartam kérdezni a fiút, hogy mi a baj, amikor megéreztem, hogy a hátam mögött
elektromossággal töltődik fel a levegő. Ugyanolyan vibrálás volt, mint amelyet az Ani házat körül-
vevő erőterben láttam, csak hogy ez a szoba közepén jelent meg. Pislogtam, nem értettem, mi törté-
nik. A vibráló nyíláson, mint egy ablakon keresztül, apró növényekkel beültetett térséget pillantot-
tam meg. Meglepetésemre egy férfi lépett a szobába a nyíladekon keresztül. Tasi felállt, és bemuta-
tott bennünket egymásnak. A férfinak Dordzsi volt a neve. Udvariasan biccentett felém, és Pema
íránt érdeklődön, Tasi a hálószoba elé intett.

- Mi volt ez? - kérdeztem Tasit.

Mosolyogva nézett rám.

- Pema férje jött haza a gazdaságból. A külvilági kultúrákban ilyesmi nem fordul elő?

Röviden elmeséltem neki, milyen szóbeszéd járja, a jógikkal kapcsolatban, akik távoli he-
lyekre tudják kivetíteni magukat.

- Eddig sohasem láttam ilyet - tettem hozzá, és igyekeztem visszanyerni nyugalمامat. -
Pontosan hogy csinálják?

- Vizualizáljuk azt a helyet, ahová el akarunk jutni, és az erősítő segítségével megteremtjük az ablakot, amely oda nyílik. A nyílás mindkét irányban működik, ezért láthattuk, honnan lépett át.

- Az erősítő az a fekete doboz odakint?

- Igen.

- És ezt mindannyian meg tudják csinálni?

- Persze. A jövő útja az, hogy erősítő nélkül is képesek leszünk erre. - Elhallgatott, majd kibökte: - Mesélne nekem arról a kultúráról, ahonnan érkezett? A külvilágról?

Mielőtt válaszolhattam volna, hangot hallottunk a hálósobából:

- Megint az történt.

Összenéztünk Tasival.

Pár perc múlva Ani előjött a hálósobából Pemával meg a férjével, és mindannyian leültek mellénk a nappaliban.

- Annyira biztos voltam benne, hogy terhes vagyok - mondta Pema. - Láttam az energiamezőt, és egy darabig éreztem is, aztán pár perc múlva eltűnt. Ezt csak az átmenet okozhatja.

Tasi feszült figyelemmel hallgatta.

- Mit gondolnak, mi történhetett? - kérdeztem.

- Az az intuitív benyomásunk - felelte Ani -, hogy párhuzamos terhesség állt fenn, és a gyermek máshová került.

Dordzsi és Pema egy hosszú percre egymás szemébe nézett.

- Újra megpróbáljuk - jelentette ki Dordzsi. - Szinte sohasem történik meg kétszer ugyanabban a családban.

- Mennünk kell - állt fel Ani, és átölelte a párt. Ani után Tasi meg én is kiléptünk az erőtéren keresztül.

Alig győztem feldolgozni az új benyomásokat. Az itteni kultúra sok szempontból teljesen hétköznapiaknak tűnt, más szempontból meg tökéletesen fantasztikusnak. Még mindig ezzel voltam elfoglalva, amikor Ani néhány lépésnyi távolságba, egy csodálatos, tágas, zöldellő völgy felé kinyúló sziklapárkányra vezetett.

- Hogy lehel Tibetben ekkora mérsékelt éghajlatú terület? - kérdeztem.

Ani mosolygott.

- Az időjárást is a mezővel szabályozzuk; azok számára, akiknek alacsony az energiaszintjük, láthatatlanok vagyunk. Habár a legendák szerint az átmenet közeledtével ez is megváltozik.

Meghökkenem.

- Hallott a legendákról? - kérdeztem.

Ani bólintott.

- Hát persze. Eredetileg Shambhala volt a legendák őrzője, mint a történelem folyamán anynyi más próféciáé is. Segítünk elterjeszteni a spirituális tudást a külvilág kultúráiban. Azt is tudtuk, hogy csak idő kérdése, és ránk fognak találni.

- Konkrétan énrólam is tudtak? - hűledeztem.

- Nem, csak arra számítottunk, hogy lesznek olyanok, akik átjutnak a külvilágból. Tudtuk: energiaszintjük emelkedése, tudatosságuk fokozódása oda vezet majd, hogy elkezdik komolyan venni a Shambhalával kapcsolatos mítoszokat, és néhányan képesek lesznek arra is, hogy eljussanak ide. Ezt mondták a legendák is. Shambhala következő korszakában, az átmenet idején emberek érkeznek majd a külvilági kultúrákból. És nemcsak a keleti beavatottak, akik kisebb-nagyobb rendszerességgel eddig is ránk találtak, hanem nyugatiak is, akik segítséget kapnak majd ahhoz, hogy eljussanak hozzánk.

- Azt mondja: a legendák valamiféle átmenetről beszélnek. Az micsoda?

- A legendák szerint azzal párhuzamosan, hogy a nyugati kultúrák kezdik felismerni az emberi imamezők kiterjesztésének lépcsőfokait, hogy rákapcsolódjanak az isteni energiára, engedjék a szeretettel átáramlani önmagukon, a mezőt a szinkronisztikus folyamat elősegítésére állítsák be, fel-emeljék egymást, és ezt a magasabb energiaszintet a függetlenedés által rögzítsék -, ezzel a folyamattal egyidejűleg ismertté válik az is, hogy mivel foglalkozunk mi itt, Shambhalában.

- A Negyedik Kiterjesztés további részéről beszél?

Sokatmondó pillantást vetett rám.

- Úgy van. Végül is azért jött ide, hogy megismerje.

- El tudja mondani, miből áll?

Ani megrázta a fejét.

- A lépéseket egyenként kell elsajátítania. Először meg kell tudnia, merre tart az emberiség. Nem értelmileg kell belátnia: saját szemével, érzéseivel fogja megtapasztalni. Shambhala annak a jövőnek a mintája.

Bólintottam, jelezve, hogy értem.

- Ideje, hogy a világ megtudja, mire képes az ember, merre visz bennünket az evolúció. Ha ezt teljesen megérti, képes lesz még jobban kiterjeszteni az energiamezőt, még tovább fokozni erejét.

Fejét ingatva hozzátette:

- Azt is vegye számításba, hogy én sem rendelkezem a Negyedik Kiterjesztésre vonatkozó összes információval. A következő lépések során egy darabig képes leszek kalauzolni, de vannak dolgok, amelyeket csak a templomoknál tudnak.

- Mik azok a templomok? - kérdeztem.

- Azok Shambhala szíve. Az a misztikus hely, amelyet elképzelt magának. Shambhala igazi munkáját ott végzik.

- És hol találhatók?

Ani a völgy északi pereme felé mutatott, ahol néhány hegy különös, kör alakú csoportozatot alkotott.

- Ott, azokon a hegyeken túl - mondta. Míg beszélgettünk, Tasi hallgatott, figyelt minden szóra. Ani ránézett, és hátrasimította a fiú haját. - Az volt a sejtésem, hogy Tasit ilyen idős korában már a templomokba fogják szólítani... de úgy látom, őt jobban érdekli az önök világa, az ottani élet.

Veritékben úszva riadtam fel. Arról álmodtam, hogy a templomokban sétálok Tasival meg még valakivel, és épp a határán vagyok annak, hogy megértem a Negyedik Kiterjesztést. Kőből épült labirintusban jártunk, a kövek nagy része homokszínű volt, de egy másik, kékes színű templom is látszott távolabb. Odakint egy tibeti színházi jelmezbe öltözött férfi állt. Álmomban a már többször látott kínai tiszt elől menekültem. A templomok hosszú során át üldözött, és azok sorra romba dőltek. Gyűlöltem őt ezért.

Felültem, hunyorogtam. Alig emlékeztem arra, hogyan jutottam vissza Ani házába. Most az egyik hálószobában feküdtem, reggel volt. Tasi az ágy mellett ült egy tágas karosszékekben, és engem bámult. Mély lélegzetet vettem, hogy megnyugodjak.

- Mi történt? - kérdezte.

- Csak egy rémálom - feleltem.

- Mesél nekem a külvilág kultúráiról?

- Nem tudnál egyszerűen csak odalátogatni egy ilyen ablakon vagy átjárón keresztül, vagy hogy nevezitek?

A fejét rázta.

- Nem, az még a templomokban sem lehetséges. A nagyanyámnak volt olyan intuíciója, hogy ez megoldható, de senkinek sem sikerült, akkora a különbség a két hely energiaszintje között. A templomokban látják, hogy mi történik a külvilágban, de ez minden.

- Édesanyád, úgy látom, sokat tud a külvilágról.

- A templomok lakóitól kapjuk az információt. Gyakran visszajárnak, különösen olyankor, ha megérzik, hogy valaki készen áll csatlakozni hozzájuk.

- Csatlakozni?

- Itt majdnem mindenki szeretne egy helyet magának a templomokban. Az nagyon nagy kiváltság, egyszersmind lehetőséget ad a külvilág kultúráinak befolyásolására.

Tasi hangja és érettsége harmincéves férfit idézett. Hiába volt jól megtermett fiú, mégis zavarba ejtő érzés volt látni a tizennégy éves arcot.

- És veled mi a helyzet? - kérdeztem. - Te is a templomokba szeretnél kerülni?

Elmosolyodott, és a másik szoba felé pillantott, mintha nem szeretné, hogy anyja meghallja.

- Nem, én arra gondolok, hogy valamiképpen kijutok a külvilágba. Mesél nekem az ottani kultúráról?

Elmondtam neki mindent, amit félóra alatt lehetett a világhelyezetről: arról, hogy miként él-

nek, mivel táplálkoznak az emberek, beszéltem a demokráciáért folytatott harcokról a világ különböző részein, a korrupt kormányzatokról, a környezeti problémákról. Nemhogy megrettent vagy kiábrándult volna, lelkesen itta szavaimat.

Egyszer csak Ani lépett a szobába; megérezte, hogy fontos beszélgetés zajlik éppen, és megtorpan. Egyikünk sem szólalt meg, végül visszahanyatlottam a párnára. Ani végigmért.

- Muszáj energiát önteni önbe - jegyezte meg. - Jöjjön velem.

Felöltöztem, Ani addig a nappaliban várt; a ház hátulsó frontjához vezetett.

- Itt hatalmas fák díszeltek, körülbelül tíz méter távolságra egymástól. Közöttük természetes, nyíratlan gyepek nyújtózkodtak, és tucatnyi egyéb növény, mintha óriási páfrányok lettek volna. Ani felszólított, hogy mozogjak, én meg igyekeztem végrehajtani a Yintól tanult gyakorlatokat.

- Most pedig üljön le ide - intett Ani, amikor a gyakorlatok végére értem. - És gyűjtsön energiát.

Ő is mellém ült; mélyeket lélegeztem, és közben a körülöttem megfigyelhető szépségre összpontosítottam; elképzeltem, hogy a belső forrásból árad belém az energia. A színek és a formák most is igen hamar felragyogtak. Anira néztem, és arcán tisztán láttam a belső bölcsesség kifejezését.

- Így már sokkal jobb - mondta. - Tegnap, amikor Pema házában jártunk, ön még nem volt egészen itt. Emlékszik, mi történt?

- Persze - feleltem. - A nagy részére.

- Emlékszik, mi történt, amikor Pema azt hitte, hogy teherbe esett?

- Igen.

- A megfogant gyermek az egyik pillanatban még ott volt, a következőben már eltűnt.

- Mit gondol, mi történt? - kérdeztem.

- Senki sem tudja biztosan. Ezek az eltűnések már régóta zajlanak. Valójában velem kezdődtek, tizennégy évvel ezelőtt. Akkoriban biztos voltam abban, hogy ikreket hordok, egy fiút és egy lányt, aztán egyikük egy szempillantás alatt eltűnt. Tasit a világra hoztam, de mindig úgy éreztem, hogy a húga is él valahol. Azóta is rendszeresen előfordul, hogy házaspárok ugyanezt élik át. A nő biztos abban, hogy megfogant, aztán egyszer csak rájön, hogy méhe üres. Azután mindegyikük szül újabb gyermeket, de sohasem felejt el, ami történt. Ez a jelenség az utóbbi tizennégy évben lépten-nyomon felüti a fejét Shambhala egész területén.

Egy pillanatra elhallgatott, azután így folytatta:

- Azt hiszem, köze lehet az átmenethez, sőt talán még a maga ittlétéhez is.

A gyepet néztem.

- Nem tudom.

- Önnek nincs ezzel kapcsolatos intuíciója?

Törtem a fejem, és akkor eszembe jutott az álmom. El akartam mesélni neki, de mivel nem tudtam, hogy mit jelenthet, inkább hallgattam róla.

- Intuícióm nemigen - mondtam -, de kérdésem annál több.

Ani bólintott, válaszára készen.

- Hogy működik itt a gazdaság? Mit kezdenek az emberek az idejükkel?

- Shambhalában nem használunk pénzt - magyarázta Ani -, nem gyártunk, nem is építünk, ellentétben a külvilág kultúráival. Több tízezer évvel ezelőtt olyan kultúrából származtunk ide, amelyben el kellett készíteni mindent, amire az embernek szüksége volt, ugyanúgy, ahogy önöknél. De, mint mondtam, idővel rájöttünk, mi a technika igazi feladata: az, hogy fejlessze az ember tudati és spirituális képességeit.

Megtapogattam anorákom ujját.

- Úgy érti, hogy amijük csak van, nem több, mint puszta energiamező?

- Úgy van.

- És mi tartja egyben?

- Ezek a mezők, ha egyszer létrejöttek, addig léteznek, amíg valamiféle negatív hatás véget nem vet a fennállásuknak.

- És az ennivaló?

- Ennivalót is ugyanígy létre lehet hozni, de rájöttünk, hogy az a leghelyesebb, ha az ennivalót egyének természetik, természetes folyamat által. A tápláléknövények reagálnak az emberi energi-

ára, és viszonyozzák, természetesen nem kell sokat ennünk a rezgésünk fenntartásához. A templomokban a többség egyáltalán nem is táplálkozik.

- És mi a helyzet az elektromos árammal? Honnan kapják az erősítők az energiát?

- Az energia szabadon hozzáférhető. Nagyon régen felfedeztünk egy eljárást, amelyet hideg magfúzióknak lehetne nevezni. Ezáltal egész kultúránk számára gyakorlatilag ingyenes lett az energiaellátás, nem kellett többé károsítanunk a környezetet, és lehetővé vált a termékek tömeggyártásának automatizálása. Ettől kezdve valójában minden időnk a spirituális útnak, a szinkronisztikus érzékelésnek szenteltük, hogy új igazságokat fedezzünk fel létezésünkkel kapcsolatban, és az információkat a többiek tudomására hozzuk.

Szavaiban azt a jövőképet ismertem fel, amellyel először a Kilencedik és Tizedik Felismerésben találkoztam.

- Spirituális fejlődésünk közben - folytatta Ani - kezdtünk rájönni, hogy az emberiség igazi célja ezen a bolygón egy minden vonatkozásában tisztán spirituális kultúra kifejlesztése. Később azt is felismertük: óriási erő rejlik bennünk, hogy minden feladatunkat végrehajthassuk. Kisajátítottuk az imaenergia kiterjesztését, és a technika fejlesztésére is alkalmazásba vettük - említettem, hogy így fokozzuk saját kreatív erőnket. Itt tartunk ma. Benne élünk a természetben, és a technikából csak annyi maradt, amennyi ahhoz kell, hogy a tudat erejével minden szükséges dolgot megteremtünk.

- És ez az egész evolúció mind ezen a helyen zajlott le? - érdeklődtem,

- Nem, dehogy - felelte. - Shambhala sokszor vándorolt - Kijelentése megdöbbenett, kénytelen voltam tovább faggatózni. - Hát hogyne - magyarázta. - A legendáink nagyon régiak, és sokféle forrásból származnak. Az összes Atlantisz-mítosz meg a Meruval kapcsolatos hindu legendák mind a múltban létezett ősi civilizációktól származnak, ahol Shambhala korai fejlődése lezajlott. A technika fejlesztése volt a legnehezebb, mert ahhoz, hogy a technikát teljesen a spirituális fejlődés szolgálatába állíthassuk, mindenkinek el kellett jutnia arra a szintre, ahol a spirituális tudás már fontosabb, mint a pénz és a hatalom. Ez persze időbe telik, hiszen a félelem által fogva tartott emberek - akik úgy gondolják, hogy személyesen nekik, az ő egójuknak kell irányítani az emberiség fejlődését - gyakran negatív célokra, mások manipulálására akarják használni a technika vívmányait. Sok ősi civilizációban a hatalom maroknyi birtokosa az erősítőkészülékkel is megpróbált visszaélni, mások gondolatainak ellenőrzésére és befolyásolására akarták használni a berendezést. Ezek a kísérletek többször háborúval, tömegpusztítással végződtek, és az emberiség elől kezdte az egészet. A külvilág kultúrái mostanában néznek szembe ezzel a problémával. Vannak, akik arra törekednek, hogy megfigyelés, beépített mikrocipek vagy agyhullámapogás által ellenőrzésük alá vonjanak mindenki mást.

- És hova lettek az ősi kultúrák technikájának tárgyi maradványai? Miért nem került elő szinte semmi?

- A kontinensek vándorlása és az eljegesedés semmisítette meg a nagy részüket. Később pedig, amikor a kultúra eljut arra a fejlettségi szintre, amelyen az anyagi javakat tudati úton állítják elő, baj esetén a negativitás hulláma lecsökkenti az energiaszintet, és a dolgok egyszerűen eltűnnek.

Mély lélegzetet vettem, és megvontam a vállam. Ani minden szava illett a rendszerbe, és mégis tökéletesen zavarba ejtőnek éreztem. Semmi baj azzal a feltételezéssel, hogy az emberiség egy spirituális jövő felé fejlődik. Az viszont teljesen más dolog, ha egyszer csak belecsöppennek egy olyan kultúrába, ahol mindez már megvalósult. Ani közelebb húzódott.

- Ne felejtse el, hogy amit mi itt végrehajtottunk, az az emberi evolúció természetes útja. Önök előtt járunk ugyan, de mivel mi már sikert értünk el, a külvilági kultúrák számára könnyebb lesz ugyanazt az utat végigjárni.

Elhallgatott, én csupán fanyar mosollyal reagáltam a biztatásra.

- Úgy látom, sokkal jobb az energiaállapota - jegyezte meg Ani.

- Azt hiszem, soha életemben nem voltam még éberebb.

Bólintott.

- Mondtam már: ez a Shambhalai emberek általános energiaszintjének a következménye. Ez az energiaszint ragályos. Sokan élnek itt, akik mind tisztában vannak azzal, hogyan tölthetik fel magukat energiával, és hogyan sugározzák át a többiekre. A hatás hatványozódik, mert az emberek a másoktól kapott imaenergiát szintén tovább sugározzák. Akár a láncreakció. A teljes kultúra min-

den egyes tagjának reményei, vágyai, elvárásai összeadódnak, és egyetlen nagy imamezőt alkotnak.

Minden kultúra általános energiaszintjét szinte kizárólag az határozza meg, hogy tagjai mennyire tudatosították magukban az imamező létezését, és milyen mértékben képesek azt tudatosan kiterjeszteni. Amikor a kiterjesztés mindennapi gyakorlattá válik, az energia egészen magas szinteket ér el. Ha a külvilág kultúrái tudnák, hogyan kell befogadni és tovább sugározni az energiát, ha az ima kiterjesztését tartanák a legfontosabbnak, egy pillanat alatt elérhetnék azt a szintet, ahol ma Shambhalában tartunk. - Pattintott az ujjával, hogy érzékeltesse, milyen gyors lehetne ez a folyamat, majd így folytatta: - Épp ezen dolgozunk a templomokban. Imamezőink kiterjesztésével elősegítjük a tudatosság terjedését a külvilágban. Sok ezer éve munkálkodunk már ezen.

Fontolóra vettem szavait, aztán megkértem:

- Mondjon el mindent a Negyedik Kiterjesztésről, amit csak tud.

Ani sokáig hallgatott, és nagyon komolyan a szemembe nézett.

- Tudja, hogy lépésenként kell elsajátítania - mondta végül. - Ön még segítséget is kapott, de ahhoz, hogy eljusson ide, tisztában kellett lennie az első három kiterjesztéssel, sőt részben a negyediket is ismernie kellett. Most meg kell állnia, hogy pontosan megértse, hogyan is működnek ezek a kiterjesztések. Amikor a kiterjesztés végbemegy, az emberi energiamező szélesebbre tágul és felerősödik. Ennek oka az, hogy amikor az ember a szinkronisztikus események előidézése és mások felemelése érdekében kiárasztja energiáját, majd hit és függetlenség által rögzíti, ezzel az isteni terv megvalósulását segíti elő. Márpedig minél inkább képes az ember együtt gondolkodni és cselekedni az isteni akarattal, annál erősebb lesz az energiája. Érti? Afféle beépített biztonsági berendezés működik, ha nem vette volna észre. Isten csak akkor engedi az energiaszint felemelését, ha az ember szándéka egybevág az egyetemes akarattal. - Ani megérintette a vállamat. - Most már csak azt kell világosan átlátnia, hogy merre tart az emberiség, hová fejlődik az egyetemes emberi kultúra. Eljött az ideje, hogy mindez végbemenjen. Ezért van az, hogy ön és a társai végre megpillantják és megértik Shambhalát. Ez a Negyedik Kiterjesztés következő lépcsőfoka. Világosan meg kell értenie, mi az emberiség elhatározott jövője. Azzal már tisztában van, hogy a technikát a belső, spirituális fejlődés szolgálatába állítottuk. Ennek meg tapasztalása az energia további kiterjesztését eredményezi, mert az ember az imamező beállításakor ezt is elvárásai közé foglalhatja. Fontos, hogy megértse ennek a működését. Azt már tudja, hogy miközben ebben a világban közlekedik, az energiamező ön előtt járva megelőzi önt; azt is tudja, miként állíthatja be úgy, hogy önmaga és a többi ember számára is emelje az energiaszintet, és fokozza a szinkronisztikus események folyamatát. Egy lépéssel még továbbterjeszti a mezőt, amikor nemcsak vizualizálja, hogy a mező a felsőbb intuíciók szintjére emeli a többi embert, hanem ezt tökéletes bizonyossággal teszi, minden hitével arra támaszkodva, hogy a felsőbb intuíció minden embert egy ideális spirituális kultúra megteremtése felé vezet - egy olyan világ felé, amelyet itt, Shambhalában tapasztalt. Ha így jár el, akkor segít a többieknek megtalálni saját, szerepüket az evolúcióban.

Bólintottam, és mohón vártam a további információt.

- Ne akarjon túl gyorsan haladni - figyelmeztetett Ani. - Még nem látott mindent abból, ahogyan élünk. Nemcsak a technikát fejlesztettük ki; egész világunkat olyanra formáltuk, hogy teljesen a spirituális evolúcióra hangolódjon... a létezés rejtelmeire... vagyis az életfolyamatra.

8. AZ ÉLETFOLYAMAT

Balra fordultam az Ani és Tasi háza mögött húzódó gyalogúton, és majd két kilométert gyalogoltam a fék és a sziklák között. Ani váratlanul vetett véget beszélgetésünknek: közölte, hogy valami előkészületeket kell megtennie, amelyekről majd később beszélünk, ezért egyedül indultam sétára.

Miközben a zöldellő völgy látványában gyönyörködtem, kérdések rajzoltak fejemben. Ani szerint látnom kell, miként hangolta Shambhala egész kultúráját az életfolyamatra. Vajon mit jelenthet ez? Ezen törtem a fejem, amikor észrevettem, hogy egy férfi jön szembe az ösvényen. Idősebb volt nálam, úgy ötven körül járhatott, és fürgén lépkedett. Amikor mellém ért, tekintetünk egy pillanatra összekapcsolódott, aztán továbbment. A szemem sarkából láttam, hogy hátrafordul, és még egyszer megnéz magának.

Utamat folytatva kissé bosszankodtam, hogy vajon miért nem álltam meg, miért nem kez-

deményeztem beszélgetést ezzel az emberrel? Megfordultam és utánamentem, remélve, hogy utolérhetem. Épp akkor fordult be egy kanyarultnál, és eltűnt a szemem elől. Amikor én is odaértem ahhoz a kanyarhoz, már sehol sem láttam. Elkedvetlenedtem, de aztán, miközben visszamentem Ani házához, nem gondoltam vele többet.

Ani az ajtóban várt, kezében egy farmernadrággal meg egy inggel.

- Szüksége lesz erre - mondta.

- Hadd találjam ki - feleltem. - A mező segítségével hozta létre.

Bólintott.

- Kezdi érteni.

Leültem egy székre, és csak néztem. Egyáltalán nem voltam biztos abban, hogy értem.

- Megjött Tasi apja - mondta Ani.

- Hol van? - kérdeztem.

- Odabent, Tasival - intett fejével a hálószoza felé.

- Honnan jött?

- Egy ideig a templomoknál volt.

Felkaptam a fejem.

- Most érkezett?

- Igen, pillanatokkal ön előtt.

- Azt hiszem, találkoztam vele a gyalogúton.

Ani hallgatott, majd így folytatta:

- Azt hiszem, azért jött, hogy felkészítsen.

- Mire?

- Az átmenetre. Úgy gondolja, közel az idő, amikor Shambhala ismét költözik.

Kérdezni akartam ezzel kapcsolatban, de észrevettem, hogy Ani a távolba mered, láthatólag mélyen elgondolkodott.

- Azt mondja, találkozott az ösvényen Tasi apjával? - kérdezte. Bólintottam. - Akkor tehát az üzenet, amit hozott, az ön számára is fontos. Itt, Shambhalában igen tudatosan kell figyelni a folyamatokat.

Rám pillantott, várva, hogy mit válaszolok erre.

- Az imént az élet folyamatáról beszélt - mondtam. - Kimondaná, mit jelent ez a kifejezés itt, Shambhalában?

Bólintott.

- Nézzük meg, miként fejlődhet a társadalom, ha elkezdte emelni imaenergia-szintjét. Először az történik, hogy akik a technika fejlesztésével foglalkoznak, egyre hatékonyabb automatizálást valósítanak meg, így a társadalom anyagi javainak mind nagyobb részét robotok állítják elő. A külvilág ipari társadalmában itt tart a folyamat, és ez pozitív fejlődés, annak ellenére, hogy komoly veszélyt rejt magában. Túlságosan nagy hatalmat adhat néhány személy vagy vállalat kezébe, ha nem decentralizálják. Ráadásul munkahelyek megszűnésével jár, és sok embernek másfajta megélhetésre kell szert tennie. Ezeket a problémákat enyhíti, hogy miután az anyagi termelés automatizálódik, a gazdaság teljes szerkezete eltolódik: az információ és a szolgáltatások kapnak nagyobb fontosságot - a megfelelő információ a megfelelő időpontban jut el azokhoz, akiknek szükségük van rá -, ehhez az embereknek több intuícióna és tudatos figyelemre van szükségük; a szinkronisztikus érzékelés életformává válik. A spirituális tudás gyarapodásának eredményeképpen az emberek tudatára ébrednek az imamezők teremtőerejének, és ez újabb lökést ad a technika fejlődésének. Ekkor találják fel a gondolaterősítő berendezéseket, hogy az emberek tudati úton képesek legyenek előállítani mindent, amire szükségük van. Amikor ez bekövetkezik, a kultúra egésze felszabadul, végre a spirituális dolgokkal foglalkozhat, vagyis, ahogy mi mondjuk, az életfolyamattal. Mi Shambhalában most éppen a szakaszban tartunk, és végül sorsszerűen ide fejlődik az emberi kultúra egésze. Egész társadalmunk a tágabb, szellemi valóság megismerésére törekszik. Egy ponton minden kultúrának be kell látnia, hogy spirituális lények vagyunk, a testünk csupán bizonyos rezgésszáma atomok rendeződésének következménye, a rezgést pedig az imaenergia növelésével fokozni lehet. Itt, Shambhalában megértettük ezt a lényt, és megértettük azt is, hogy meghatározott cél elérése végett érkezünk ide a tisztán spirituális síkról. Azért jövünk, hogy az egész világot, egyik nemzedéket a másik után, a teljes spirituális tudatosság állapotára ébresszük. Ezért a kezdet kezdetétől részt ve-

szünk ebben az életfolyamatban - ami azt illeti, már a születésünk előtt is.

Rám pillantott, hogy lássa, értem-e. Azután folytatta.

- A megszületendő gyermek és apja-anyja között a születés előtt mindig intuitív kapcsolat áll fenn.

- Miféle kapcsolat? - kérdeztem.

Ani elmosolyodott.

- Shambhalában mindenki tudja, hogy a lelkek már a fogamzás előtt kapcsolatot létesítenek szüleikkel. Tudatják létezésüket, elsősorban az anyával. Ez is beletartozik abba a folyamatba, amelynek során a megszületni készülő lélek eldönti, hogy a jövőendő szülő megfelelő-e.

Meghökkenve kaptam fel a fejem.

- Ez már a külvilági kultúrákban is előfordul - magyarázta Ani. - Csak éppen az emberek mostanában kezdenek beszélni róla, fejleszteni ezt az érzéküket. Kérdezzen csak meg néhány anyát, és figyelje meg, mit mondanak. Ha jobban meggondoljuk, ugyanilyen intuíció játszik szerepet a házasság folyamatában is. Amikor az emberek tudatosan keresni kezdik párjukat, az első számú szempont a szenvedély, de nem ez az egyetlen tényező. Intuitív módon azt is előre tudjuk, milyen lesz együtt élni az illető személlyel. Tudatosan vagy tudattalanul, de mindenképpen felmérjük, hogy az az életstílus, amit ő megjelenít, előrelépésnek számít-e ahhoz képest, amelyben felnőttünk. Érti, miről van szó? A megfelelő élettárs kiválasztása az evolúció szempontjából is fontos. A spirituális fejlődés során az emberek előbb-utóbb a párjukat is tudatosan fogják kiválasztani, hogy olyan ott-hont és otthoni légkört alakíthassanak ki, amely az előző nemzedék gyakorlatához képest igazabban jeleníti meg az életmódjukat. Intuíciónk révén tudjuk, hogy életünkkel gyarapítanunk kell a bölcsességkészletet, amelyet születésünkkel a világban találtunk. Érti már a folyamatot? Ezután, amikor az embernek intuíciója támad egy gyermekről, aki megszületni készül, ez mindig kérdéseket hoz magával. Miért akar ez a gyermek éppen a mi családukba megszületni? Mi akar majd lenni, ha felnőtt? Mennyiben fogja fejleszteni, bővíteni a tudást, amelyet nálunk talál?

- Egy pillanat - mondtam. - Szerintem nagyon kell vigyázni azzal, hogy megállapítsuk, mi lesz a gyermekünkből, ha felnőtt. Mi van, ha tévedünk, és a gyermeket olyan skatulyába gyömöszöljük, amely nem neki való? Anyám úgy gondolta, hogy belőlem vándorprédikátor lesz, és nem lett igaza.

- Hát persze. Ez csupán intuíció, a valóság csak hozzávetőleg fogja igazolni azt, amit gondolunk. Sohasem lesz tökéletesen pontos. Sok évszázad telt el úgy, hogy gyermekeik pályáját, sőt még a házasságukat is a szülők határozták meg. Csakhogy ez visszaélés volt a valódi intuícióval. Nekünk módunkban áll tanulni abból, amit ők elhibáztak. Az intuíció, amit gyermekeinkkel kapcsolatban kapunk, sohasem végérvényes, és nem is szabad tüzzel-vassal kikényszeríteni. Az intuíció csak intuíció, általános képet kapunk arról, hogy a gyermekek mit kezdenek majd az életükkel - egyébként meg kell mondanom, hogy az édesanyja nem is tévedett olyan nagyon önnel kapcsolatban.

Nevettem - Aninak természetesen igaza volt.

- Láthatja tehát, hogy mindez hová vezet. Tudjuk, hogy a szülők megsejtik, mire használja, és merre fejleszti majd tovább a gyermek a tőlük kapott tudást. A megszületésre készülő lélek ez alatt ugyanezt teszi: az úgynevezett születési látomásban áttekinti, mit akar megvalósítani. Ezután következik a fogantatás folyamata.

Egy pillanatra arcomra emelte tekintetét.

- Emlékszik arra a párra a vízésésnél?

- Emlékszem.

- Mi a véleménye arról, aminek tanúja volt?

- Nagyon tudatosnak tűnt az egész.

- Ez az: tudatos volt. Ha a pár elhatározza, hogy az intuíciójuk által megjelenített lelket világra segíti, a fizikai aktus során a két összeolvadó energiamező az orgazmus pillanatában megnyit egy kaput a mennyország felé, és a lélek belép a földi dimenzióba. Végiggondoltam, mi történt a vízésésnél. A pár energiája összeolvadt, és növekedésnek indult egy új energiamező.

- A külvilági kultúrák materialista tudománya - folytatta Ani - a szexuális egyesülést pusztán biológiai, fizikai eseménnyé redukálta. Mi azonban ismerjük a dolog spirituális energiatudományát. A két szülő által hordozott energiamező egyesül, és az egyesülés terméke a gyermek. A tudomány a fogantatást a gének véletlenszerű kombinációjának tekinti, és ha a kémcsőben, felületesen szemlé-

lik, valóban annak is látszik. A valóságban azonban az apa és az anya génjei azért egyesülnek, hogy olyan gyermek jöjjön létre, akinek jellemző vonásai szinkronisztikus módon mindhárom személy sorsának beteljesítését szolgálják. Érti ezt? A gyermek a születési látomásban megismeri elhatározott sorsát, a gének pedig úgy kapcsolódnak össze, hogy a gyermekben épp azok a hajlamok és tehetségek fejlődjenek ki, amelyek ennek a látomásnak a beteljesítését segítik elő. Előbb-utóbb a külvilág tudósai is felismerik majd ezt a folyamatot. Ezért annyira veszélyes a gének fizikai manipulálása. A betegségek leküzdése más kérdés, ha azonban azért kezdik összerakosgatni a géneket, hogy az intelligenciát vagy a tehetséget növeljék, az az ego érdekeit szolgálja, és katasztrófa lehet a következménye. Egyes korai civilizációk pusztulását egyedül ez a gyakorlat okozta. A lényeg - fejezte be - az, hogy itt, Shambhalában nagyon komolyan vesszük az utódnemzés folyamatát. Ideális esetben a szülők és a gyermek intuíciója együttesen készíti fel a gyermeket életcélja megvalósítására.

Erről eszembe jutottak a Shambhalában megfogant, majd megmagyarázhatatlanul eltűnt magzatok.

- Mit gondol, mi okozhatja az eltűnéseket? - kérdeztem.

Ani széttárta karját, és Tasi szobájának csukott ajtajára pillantott.

- Nem tudom, de Tasi apjától talán megkapjuk a választ.

Újabb kérdés merült fel bennem.

- Azt még mindig nem értem, ki kerül a templomokba, és ki marad a gyűrű környékén.

Ani nevetett.

- Meghiszem, hogy azt nehéz megérteni. Kultúránkat két nagy csoport alkotja: azok, akik tanítanak, és azok, akiket a templomokhoz szólítanak. Néhány naponként a templomoktól is visszajönnek az emberek, különösen azok, akiknek gyermekük van, hogy a kapcsolat meg ne szakadjon. A helyzet intuitív módon egyik napról a másikra is megváltozhat. A templomoktól visszajöhet valaki tanítani, a tanítók pedig átmehetnek a templomokhoz. Ez szinkronisztikus módon meghatározott, képlekeny állapot.

Egy pillanatra elhallgatott; bólintottam, hogy folytassa.

- Az életfolyamat következő szakasza a gyermek öntudatra ébredésének elősegítése. Tudja, bizonyos mértékig mindenki elfelejti, miért jött ide, mi a dolga az életével, ezért a gyermeknek meg kell ismernie a születése idején fennállt történelmi körülményeket. Fontos, hogy a gyermek összefüggéseiben lássa az életét: tudja, mi történt, mielőtt ő megérkezett, és ő maga hol illik az Összképbe. Meg kell ismernie a család történetét is, több nemzedékre visszamenően. Ezeket a történeteket elektronikusan rögzítve tároljuk. Tasi például megismerhette a család hét nemzedékének beszámolóját az életükről; meghallgathatta, mik voltak az elődök vágyai, mi valósult meg ezek közül, mi nem; hogy mit csináltak volna másként. A fiatalok számára ezek rendkívül fontos információk. Ha az elődök hibáiból okulhatnak, tapasztalataikra támaszkodhatnak, akkor sokkal biztosabban határozhatják meg saját életpályájukat. Tasi sokat tanult az őseitől, kedvenc rokona mégis a nagyanyja maradt, mind a mai napig.

Nagyon tetszett a gondolat.

- Nagyszerű szokás felvételeket készíteni a rokonokról. Nem is értem, hogy mi ott, a külvilágban miért nem szánjuk rá az időt.

- Azért nem, mert még mindig az utolsó pillanatig halogatják, hogy a halálról beszéljenek, sőt sokszor el is késnek vele. A külvilági kultúrákban túlságosan is az anyagi valósággal foglalkoznak, nem magával az életfolyamattal. Ez idővel megváltozik majd, ahogy a külvilági kultúrák általános rezgésszintje magasabb lesz, és megtanulják az ima kiterjesztését. Ma még közönséges, világi dolognak tekintik az életet, holott az titokzatos, tanulságos folyamat.

Jelentőségteljes pillantása jelezte, hogy ennek a mondatnak mélyebb értelme van.

- Önnek le kell küzdenie ezt a szokást, a valódi folyamatra kell összpontosítania. Éppen az átmenet időszakában jutott el Shambhalába. Tasi apja éppen most érkezett meg, hogy fiával a jövőről és a templomok helyzetéről beszéljen. Tasi intuíciója azonban nem a templomok felé irányítja őt. Jobban érdekli a külvilág, az önök világa. És erre ennek az egésznek a kellős közepében még ön is betoppan. Ez okvetlenül jelent valamit.

Mintha valaki nyomatékot akart volna adni Ani szavainak, távoli dübörgés hangzott lel, majd nemsokára elhallgatott.

- Még sosem hallottam ilyet - mondta Ani zavartan.

A hideg futott végig a hátamon.

- Lehet, hogy helikopter volt - mondtam. Megint eszembe jutott, hogy elmesélem az álmodat, de mielőtt megszólalhattam volna, Ani vette át a szót.

- Sietnünk kell - mondta. - Meg kell ismerkednie velünk és a kultúrával, amelyet megteremtettünk. Beszéltünk arról, milyen fontos, hogy a fiatal nemzedék megértse az előtte járókat. A történelemnek ezzel a vetületével a gyűri lakói már igen korai életszakaszukban megismerkednek, amint ráeszmélnek önnön spiritualitásukra, és érezni kezdik, hogy miért vannak itt. - Felemelte mutatóujját. - Mindenki tudja, hogy a világ fejlődése nemzedékek hosszú során át megy végbe. Egy nemzedék meghonosít egy életformát, megold néhány feladatot, majd jön a következő nemzedék, és kibővíti a fennálló világképet. A külvilágban sajnos csak most kezdik komolyan venni ezt a fejlődést. A legtöbb szülő azt szeretné, ha a gyermekei ugyanolyanok lennének, mint ő, és mindenről ugyanazokat a nézeteket vallanák. Ez a törekvés persze érthető, hiszen mindannyian azt szeretnénk, ha gyermekeink igazolnák, hogy annak idején helyes döntéseket hoztunk. A folyamat azonban sokszor szembenállássá torzul. A szülők nem támogatják a gyermekek érdeklődését, a gyermekek elítélik a szülők begyepesedett életmódját. Bizonyos mértékig ez is része a folyamatnak. Ha a gyermek a szülei életére tekint, azt gondolhatja: tetszik, ahogy élnek, de azért vannak dolgok, amelyeket másképp csináltam volna. Minden gyermek megérzi szülei életében a tökéletlenséget. Végére is így működik a rendszer. Szüleinket azért választjuk, hogy ráébredjünk, mi hiányzik, milyen irányban kell tágitanunk az emberi tudást, és ehhez az első lépés az, ha megállapítjuk, mivel vagyunk elégedetlenek a szüleink által megteremtett életformában. Ez azonban nem szükségszerűen eredményez szembenállást. Ha egyszer megismertük az életfolyamatot, tudatosan támogathatjuk is. A szülők teljes nyitottsággal hallgathatják meg a gyermekek által megfogalmazott bírálatot, és támogathatják elképzeléseiket. Ehhez természetesen a szülőknek tágitaniuk kell gondolkodásmódjukon, együtt kell fejlődniük a gyermekekkel, ami néha nem könnyű.

Erről már hallottam. Ani igyekezett az evolúció folyamatát a lehető legérthetőbbé tenni. Föltettem még néhány kérdést, és a következő tíz perc azzal telt, hogy megismerkedtem a Shambhala gyűrijén élő emberek életének egynémely részletével. Ani elmagyarázta: miután a gyerekek elsajátították a történelmet és a családtörténetet, a következő lépés az, hogy megtanulják kiterjeszteni kreatív imamezőjüket, ahogy én is megtanultam. Utána kiderítik, milyen módon járulhatnak hozzá a kultúra fejlődéséhez - akár úgy, hogy a külső gyűrűben maradnak tanítani, akár a templomoknál, az ima mező használatával.

- Hosszú távon ez válik a külvilág kultúráinak életmódjává is - tette hozzá Ani. - Néhányan a gyermekek tanításával foglalkoznak majd, mások az emberi kultúra sokféle intézményének valamelyikéhez csatlakoznak, hogy a spirituális cél elérésében segídhessenek.

Lett volna még kérdésem azzal kapcsolatban, hogy mivel foglalkoznak a templomoknál, de ekkor nyílt az ajtó - Tasi előjött szobájából, nyomában az apjával.

- Apám beszélni akar önnel - szólított meg Tasi. A férfi kissé meghajolt, Tasi bemutatott bennünket egymásnak, majd mindannyian leültünk az asztal körül. Az apa a tibeti pásztorok hagyományos báránybőr nadrágját és mellényét viselte, csak éppen a világos őzbarna öltözék maku-látlanul tiszta volt. Alacsony zömök férfi volt, kedves tekintettel, szinte gyermeki lelkesedéssel nézett rám.

- Ugye tudja, hogy Shambhala átmeneti korszakban van? - kérdezte.

Anira néztem, majd vissza a férfira.

- Csak keveset tudok erről, azt is a legendák nyomán.

- A legendák szerint - mondta a férfi - Shambhala és a külvilág fejlődésének egy meghatározott pontján nagy változás várható. Ez a változás csak akkor mehet végbe, ha a külvilági kultúra fejlődése már elért egy bizonyos szintet. Ha azonban megtörténik, akkor Shambhala elköltözik.

- Hová költözik? - kérdeztem. - Már azt is tudják?

Elmosolyodott.

- Nem. Azt senki sem tudja pontosan.

Ez a kijelentés valami okból szorongással töltött el, enyhén meg is szédültem. Egy pillanatig a szememet is nehezen tudtam élesre állítani.

- A vendégünk még nem elég erős - magyarázta Ani.

Tasi apja rám nézett.

- Azért vagyok itt, mert az az intuícióm támadt, hogy az átmenet ideje alatt Tasinak a templomok környékén kell lennie. A legendák szerint ez a kor nagy lehetőségekkel és egyszersmind súlyos veszedelemmel jár. A templomoknál végzett munka egy időre megszakad. Nem leszünk képesek annyit segíteni. - A fiához fordult. - Amikor ez bekövetkezik, a külvilági kultúrák helyzete válságossá válik. Rejtett történelme során az emberiség többször is eljutott eddig a pontig a fejlődésben, de utat tévesztett, és visszasüllyedt a tudatlanságba. Visszaéltek a technikával, beavatkoztak az evolúció természetes menetébe. Napjainkban például a külvilági kultúrákban egyesek megváltoztatják az élelmiszerek termelésének módját: genetikailag manipulált vetőmagokat állítanak elő, amelyeknek természetellenes tulajdonságaik vannak. Elsősorban azért járnak el így, hogy a vetőmagot szabadalmaztassák, és a piacon értékesítsék. Ugyanez megy a gyógyszeriparban is: a vadon termő, ingyenesen hozzáférhető gyógynövényeken genetikai változásokat eszközölnek, hogy árut csináljanak belőle. A test energiarendszere nagy pontossággal működik; az effajta manipuláció rettenetes hatást gyakorolhat az emberek egészségére. Ugyanez vonatkozik a radioaktív besugárzással kezelt élelmiszerekre, az ivóvízhez adagolt klórra és egyéb adalékokra, a szintetikus gyógyszerekről nem is beszélve. Ezzel párhuzamosan a tömegtájékoztatás is magas fejlettségi szintet ért el, olyannyira, hogy drámai hatásokat is képes kiváltani. Ha csak a vállalatok és a korrupt politikusok igényeit szolgálja ki, torz és természetellenes valóságot teremthet. Amíg a nagyvállalatok továbbra is egyesülnek, hogy a technika mind nagyobb részét tarthassák a markukban, és reklámtevékenységükkel továbbra is hamis igényeket keltenek, addig ez a probléma csak súlyosbodni fog. Halaszthatatlanul szükséges a kormányzati felügyelet gyakorlása, még a demokratikus országokban is. A kormányzat a kábítószerkereskedők és terroristák elleni harc jegyében máris alaposan megnyirbálta a polgárok magánszféráját. Ellenőrzik a készpénzforgalmat, és teljes megfigyelés alá vonták az internetet. A következő lépés a központi hatalom által irányított, készpénz nélküli társadalom lesz. A központosított, lélektelen kormányzati hatalom olyan fejlett technikájú, virtuális világban működik, amelyben az ennivaló, az ivóvíz, az élet természetes folyamatai már mind eltorzultak, és ez katasztrófához vezet. Ha az egészséget áldozatul vetik az egyre silányabb táplálék kereskedelmének, új betegségek ütnek fel fejüket, amire az emberek még több gyógyszer, még több vegyi anyag fogyasztásával reagálnak, és az eredmény nem lehet más, mint a Jelenések könyvében megjövendölt Armageddon. A történelem előtti korokban ez már többször bekövetkezett, és megtörténhet újra, ezúttal sokkal nagyobb méretekben.

Anita mosolygott.

- De nem szükségszerű, hogy így legyen. Voltaképpen csak egy kicsivel több tudatosságra van szükség, és be tudjuk venni a kanyart. Ha teljesen el tudjuk fogadni, hogy spirituális világban élő spirituális lények vagyunk, akkor az ennivaló, az egészség, a technika, a média és a kormányzat mind a maga helyére kerül a világ evolúciójában, tökéletesedésében. De ahhoz, hogy mindez megvalósuljon, a külvilág kultúráiban élő embereknek is meg kell érteniük az ima kiterjesztéseit. Meg kell érteniük azt, hogy mivel foglalkozunk a templomoknál. A Shambhalai átmenet része ennek a folyamatnak, de a lehetőséget meg kell ragadni. - Hosszan Tasira pillantott. - Ehhez a te nemzedéknek egyetlen imamezőben egyesülnie kell a két előző nemzedékkel, végleg eggyé ötvözve minden vallást.

Tasi értetlen arcot vágott, apja közelebb vonta magához.

- Szerke a világon a huszadik század első évtizedeiben született emberek, akiket nyugati barátunk a második világháború nemzedékének nevez, a személyes bátorságot és a technikát használták fel, hogy megvédelmezzék a demokráciát és a szabadságot a birodalmakat építő diktátorok fenyegetésétől. A technikai erőfölény jóvoltából győzelmet arattak, és a technika további fejlődése a világgazdaság fejlődését eredményezte. Megérkezett a földre a következő generáció, amelyet Amerikában a népességrobbanás nemzedékének neveznek; a háború után született fiatalok intuíciója azt sugallta, hogy a materializmus, a technika középpontba helyezése nem teljesen rendjén való. Túl nagy károkat szenvedett a környezet, a vállalatok túlzottan nagy befolyást szereztek a kormányzati szférában, a hírszerző szervezetek túlságosan kiterjesztették az ellenőrzést. Az efféle bírálatok az új nemzedék színre lépésekor természetesek, és intuitív módon előreviszik a fejlődést. Ezek a fiatalok a nehezen kiharcolt anyagi jólétben nőttek fel, vagy más országokban az anyagi javak iránti vágyakozás határozta meg gondolkodásukat, és erre adott reakcióként azt a gondolatot fogalmazták meg, hogy az élet másról is szól. Megértették, hogy az emberiség történelmének hátterében spirituális cél

húzódik meg, és ezt meg akarták érteni. Erre vezethető vissza minden, ami a hatvanas-hetvenes években nyugaton történt: az anyagelvű státuszrendszer elutasítása, más vallások felderítése, a filozófiák népszerűvé válása, a Humán Potenciál Mozgalom gondolati forradalma. Ez a nemzedék felismerések sorozatán keresztül megtudta, hogy az élet több, mint amit a materialista világnézet elismer belőle.

Hunyorított, mintha pontosan ismerné a felismerésekkel kapcsolatos élményeimet.

- A háború utáni nemzedék intuíciói rendkívül fontosak voltak - folytatta -, mert ők már távlatból tekintettek a technikára és az anyagi bőségre, és intuíciójuk révén megsejtették a mély igazságot, hogy a technika fejlődésének olyan kultúra kibontakozását kell szolgálnia, amelynek már nem a pusztta fennmaradás, hanem a spirituális fejlődés a célja ezen a bolygón. - Egy pillanatra elgondolkodott. - Most, a hetvenes-nyolcvanas évek fordulójától kezdve érkezik már az új generáció, amely még tovább fejleszti az emberi kultúrát. - Tasira nézett. - Te és a kortársaid vagytok ennek a nemzedéknek az utolsó tagjai. Érted, milyen fontos küldetések van a világban?

Tasi meghányta-vetette magában a kérdést, és nekem is akadt elgondolkodnivalóm. A háború utáni nemzedék fiai-leányai ezek szerint úgy reagáltak szüleik idealizmusára, a technika iránti fenntartásaikra, hogy gyakorlatiasabbak lettek, és több közülük van a technikához, mint bármelyik megelőző nemzedéknek. Mindenki úgy nézett rám, mintha olvastak volna gondolataimban. Tasi még bólintott is, mint aki egyetért velem.

- Megértettük, hogy a technikának spirituális célja van - mondta.

- Látni való - folytatta az idősebb tibeti -, hogy ez a három generáció összeolvad egymással. A második világháború nemzedéke a zsarnokság ellen harcolt, és bebizonyította; a demokrácia nemcsak hogy életképes a modern világban, hanem hatalmas térhódításra képes, és a világgazdaság összetartó erejét jelenti. Ekkor, az anyagi bőség közepén színre lépett a népességrobbanás nemzedéke, és kijelentette, hogy a térhódítás körül bajok vannak: pusztul a környezet, az ember elveszíti kapcsolatát a természettel, a spirituális valósággal, amely a történelem vargabetűi mögött örökké jelen van. Most pedig hangot kapott az új generáció, és ismét a gazdaságra helyezi a hangsúlyt: úgy akarja átalakítani a technikát, hogy az tudatosan szolgálja az ember tudati és spirituális képességeit; ez a korosztály azt a folyamatot indítja el, amely itt, Shambhalában már lezajlott. A technika így már nem lehet azoknak a hitbizománya, akik a szabadság korlátozására, a többi ember fölötti hatalom megtartására akarják használni.

- De hát ez a nemzedék még nem fogja fel teljesen, hogy mit tesz - vetettem közbe.

- Nem teljesen, az igaz - felelte. - De tudatossága és megértési szintje napról napra nő. Egy imamezőt úgy kell beállítanunk, hogy ebbe az irányba segítsük a fiatalokat. Hatalmas, erős mezőt kell előállítanunk. Szükségünk van az új generáció segítségére ahhoz, hogy összeötvözhessük a különböző vallásokat. Ez azért nagyon fontos, mert mindig lesznek olyan hatalomvágyó manipulátorok, akik ezt a nemzedéket a technika negatív irányú használatára akarják rábírní, vagy visszaélnék elidegenedettségükkel. Az átmenet csak a kezdet - mondta Tasi apja, fiához intézve szavait. - Még sok előkészületet kell megtennünk. Csak azt akartam megfogalmazni, hogy most már a veled egyívásúaknak is segíteniük kell az egész emberiség előrehaladásában. Neked személy szerint abban van szereped, hogy Shambhala működése kiterjedjen a külvilág kultúráira is. De egyedül te döntheted el, hogy mit kell tenned.

A fiatalember a távolba nézett. Apja odalépett hozzá, és átkarolta a vállát, majd Anit is megölelte, és kilépett a házból.

Tasi követte tekintetével, aztán visszament a szobájába. Anival kimentünk a kertbe; agyamban rajzoltak a kérdések.

- Hová ment Tasi apja? - kérdeztem.

- Folytatja az átmenetre való felkészülést - pillantott rám Ani. - Ez alighanem elég nehéz lesz. Egy időre el kell majd hagynunk ezt a helyet. Sokan visszajönnek a templomokról segíteni.

Megcsóváltam a fejem.

- Mit gondolsz, mi történik majd?

- Azt senki sem tudja - felelte. - A legendák nem beszélnek részletekről. Csak annyit tudunk, hogy változás lesz.

A bizonytalanság lepassztotta energiaszintemet; leültem egy kerti padra. Ani mellém telepedett.

- Azt viszont tudom, hogy önnek mi a teendője. Folytatnia kell a Negyedik Kiterjesztés megismerését. Minden más magától megoldódik.

Tétován bólintottam.

- Koncentráljon arra, amit itt tanult. Láta, merre kell fejlődnie a technikának, és már azt is kezdi érteni, hogy a mi kultúránk az életfolyamatra összpontosít, a születés csodájára és a tudatos evolúcióra. Tudja már, hogy ez a szemlélet adja a legtöbb inspirációt, és ez a legérdekesebb. A külvilági kultúrák materialista élete elhalványul a miénkkel összehasonlítva. Spirituális lények vagyunk, életünknek a család, a tehetség csodája, a személyes küldetés megtalálása körül kell forognia, és most már azt is látja, hogy milyen az a kultúra, amely így működik. A legendák szerint, ha az ember tudja, milyen fejlődés áll a kultúrák előtt, az tágítja és erősíti az imamezőt. Amikor megteremti a kapcsolatot a belső forrással, és látja a mező kiáradását, amikor cselekedeteivel a szinkronicitást és mások felemelését igyekszik előidézni, mindezt megalapozott elvárásokkal teheti, hiszen biztosan tudja, hogy merre visz bennünket ez a folyamat, ha hívek maradunk hozzá, ha nincs bennünk félelem, sem gyűlölet.

Igazat beszélt. A kiterjesztések lassanként összeálltak.

- Csakhogy még nem láttam mindent - jegyeztem meg.

Ani mélyen a szemembe nézett.

- Nem bizony; a Negyedik Kiterjesztés további részeit még el kell sajátítania. És ez nem minden. Az imamezőjének is erősödnie kell.

Ebben a pillanatban újra meghallottuk a helikoptereket, és a zajtól elöntött a düh. A gépek mintha közeledtek volna. Hogyan lehetséges ez? Hogyan juthattak át. Shambhalába?

- Átkozottak - fakadtam ki, amitől Ani láthatólag megriadt.

- Sok a harag önben - mondta.

- Nehéz nem dühöngeni, ha az ember látja, mit művelnek a kínai katonák.

- A harag régi beidegződés önben. Bizonyára figyelmeztették már erre.

Eszembe jutottak Yin szavai.

- Úgy van, kaptam figyelmeztetést. Mégis mindig beleesem ebbe a hibába.

Ani láthatólag aggodalomba esett.

- Úrrá kell lennie ezen - mondta. - De ne hibáztassa magát miatta. Az is negatív imának számít, és egy tapodtat sem mozdul tőle előbbre. Persze az sem megoldás, hogy egyszerűen nem vesz tudomást a dühről. Észben kell tartania ezt a problémát, fenntartva a tudatosságot, és ugyanakkor úgy kell beállítania az imamezőt, hogy változás menjen végbe, és szakíthasson végre a megszokott magatartásmintával.

Tudtam, hogy igencsak keskeny ösvényt jelölt ki nekem, és sok tudatos munkára lesz szükségem, hogy végigjárhassam.

- Most mit tegyek? - kérdeztem.

- Ön mire gondol?

- Menjek el a templomokhoz?

- Ezt mondja az intuíciója?

Újra végiggondoltam az álmot, és végre el is meséltem Aninak. Tágra nyílt a szeme.

- Azt álmodta, hogy Tasival együtt megy a templomokhoz?

- Igen.

- Nos - jelentette ki határozottan -, akkor ezt közölnie kell vele.

Bementem a házba, és Tasi szobájánál megérintettem a falat.

- Jöjjön be - mondta a fiatalember, és egy nyílás jelent meg előttem.

Tasi az ágyon nyújtózott. Amikor beléptem, felkönyökölt, és hellyel kínált egy széket. Letültem. Egy percig hallgatott, mintha az egész világ súlya az ő vállát nyomná. Végre megszólalt.

- Még mindig nem tudom, mitévő legyek.

- Mit mond az intuíció? - kérdeztem.

- Nem tudom. Össze vagyok zavarva. Csak az jár a fejemben, hogy el kellene jutnom a külvilági kultúrákba. Anyám azt mondja, a saját utamat nekem magamnak kell megtalálnom. Bárcsak itt volna a nagymamám!

- Miért, hol van?

- Valahol a templomoknál.

Sokáig szótlánul néztük egymást, aztán Tasi hozzátette:

- Legalább azt a múltkori álmomat érteném.

Felkaptam a fejem.

- Miféle álmot?

- Emberek között voltam. Az arcukat nem láttam, de tudtam, hogy egyikük a húgom. - Egy pillanatra elhallgatott. - Vizet is láttam a közelben. Valahogyan a külvilági kultúrák világába kerültem.

- Én is álmodtam - kezdtem. - Mi ketten együtt voltunk valahol, az egyik templom mellett... A templom kék volt... és ott találkoztunk valakivel.

Mosoly suhant át Tasi arcán.

- Mit akar ezzel mondani? - kérdezte. - Azt, hogy a külvilági kultúrák helyett a templomokhoz kellene mennem?

- Nem - feleltem. - Nem erre gondolok. Azt mondod, hogy a templomoktól lehetetlen átjutni a külvilágba. De mi van, ha mégsem?

Felragyogott az arca.

- Úgy érti: menjek a templomokhoz, és onnan próbáljak meg átjutni?

Hallgatásom volt a válasz.

- Ez az - jelentette ki, és felkelt az ágyról. - Lehet, hogy mégis oda szólítottak.

9. A GONOSZ ENERGIÁJA

Alig léptünk ki Tasi szobájából, erősödni kezdett a helikopterek távoli motorzúgása. Ani bejött a házba, és egy ládából három terjedelmes hátizsákot húzott elő. Megfigyeltem, hogy hagyományos módszerrel, vászonból készültek, varrással. Rá akartam kérdezni a hátizsákok eredetére, de Ani sietősen kiterelt bennünket a házból, és a bal felé kanyarodó gyalogútra kalauzolt.

Ani Tasi mellett gyalogolt; hallottam, hogy a fiú elmeséli anyjának az újonnan született elhatározást, elmegy a templomokhoz.

A helikopterek egyre közelebb dübörögtek, és a tiszta kék égen sűrű, sötét fellegek kezdtek gyülekezni.

Megkérdeztem Anit, hová megyünk.

- A barlangokhoz - felelte. - Önnek még fel kell készülnie.

Lesiettünk a sziklaösvényen, amely a csupasz sziklafalon ereszkedett le a hegy túloldalán elterülő fennsíkra. Ani intésére behúzódtunk egy kis vízmosásba, ahol meglapultunk és fűlítettünk. A helikopterek szűk körben keringtek, a sziklák fölött, majd a mi utunkat követve pontosan a fejünk fölé repültek.

Ani arcára kiült a rémület.

- Mi történik itt? - ordítottam.

Nem felelt, csak kimászott a vízmosásból, és intett, hogy menjünk utána. Öt-hatszáz méternyi futással átvágtunk a fennsíkon, és ismét hegyek közé érkeztünk, ahol megálltunk, vártunk. A helikopterek, akár az előbb, most is a hátunk mögött köröztek, majd egyenest a fejünk fölé érkeztek.

Hideg léghullám csapott ránk, kis híján fel is lökött bennünket. Ugyanebben a pillanatban eltűnt rólunk minden ruha, csak a súlyos felsőkabát maradt rajtunk.

- Gondoltam, hogy ez megtörténhet - mondta Ani, és a hátizsákokból ruhadarabokat húzkodott elő. Az én bakancsom a lábamon maradt, de Tasié és Anié megsemmisült.

Az asszony egy pár, bőrből készült lábbelit adott át fiának, és maga is felhúzott egyet. Az öltözködés végeztével kapaszkodni kezdtünk a sziklák között felfelé az emelkedőn, mígnem egy lapos területre érkeztünk. Sűrű havazás kezdődött, a hőmérséklet gyorsan zuhant. A helikopterek mintha nyomunkat vesztették volna. Néztem az imént még zöldellő völgyet. Mindent hó borított odalent, és a növények máris hervadni kezdtek a hidegben.

- Ez a katonák energiájának hatása - magyarázta Ani. - Tönkreteszi a környezeti mezőt.

Arra fordultam, ahonnan a helikopterek zaját hallottam, és hirtelen hullámban előntött a düh. A gépek azonnal irányba fordultak, és elindultak felénk.

- Gyerünk! - adta ki az utasítást Ani.

Közelebb húzódtam az apró tűzhöz, és dideregtem a reggeli fagyban. Egy órán át gyalogoltunk a hóesésben, és az éjszakát egy kis barlangban töltöttük. A több réteg meleg alsónemű ellenére kegyetlenül átfagytam. Tasi mellettem feküdt összegömbölyödve, Ani pedig a barlang nyílásából szemlélte a megdermedt vidéket odakint.

- Minden odalett - szólalt meg. - Semmi sem maradt, csak jég.

Odamentem mellé, és kinéztem. A házak százaival beépített, dús lombú fákban bővelkedő völgy helyén csak a hótakaró és a kopár hegyek látványa tárult elém. Itt-ott kivehető volt néhány derékba tört fa csonkja, de színeket sehol sem láttam. A házak egyszerűen eltűntek, és a völgy közepén futó folyó parttól partig befagyott.

- Legalább húsz fokot esett a hőmérséklet - mondta Ani.

- Mi történt itt? - kérdeztem.

- Amikor a kínaiak ránk találtak, a hideg éghajlattal kapcsolatos gondolataik és elvárásaik elene dolgoztak a mező hatásának, amellyel mérsékelt klímát állítottunk be. Ezt a mezőt a templomoknál élők szabályozzák, és általában olyan erősre állítják, hogy a kínaiak egyáltalán nem is tudnak behatolni, de most tudták, hogy az átalakuláshoz szükség van erre.

- Micsoda? Szándékosan engedték be őket?

- Nem volt más lehetőség. Ha ön és mások is bejuthattak, a katonákat már nem lehetett távol tartani. Ön még nem elég erős ahhoz, hogy képes legyen minden negatív gondolatot kizárni elméjéből. A kínaiak pedig önt követték.

- Azt mondja, hogy én tehetek az egészből? - hebegtem.

- Semmi baj. Ez része a tervnek.

Nem vigasztalt meg. Visszamentem a tűz mellé, és Ani is utánam jött, mert Tasi közben sűrű levest főzött szárított zöldségekből.

- Meg kell értenie - magyarázta Ani -, hogy Shambhala lakóinak nem esett bajuk. Előre számítottunk erre. Mindenki jól van. Sokan visszajöttek a templomoktól, épp elegendő ahhoz, hogy a téraplakokon keresztül mindenkit új, biztos helyre vigyenek. A legendák jól felkészítettek bennünket. - A völgybe mutatott. - Inkább azzal foglalkozzék, ami az ön feladata. Tasival együtt el kell jutnia a templomokhoz, anélkül hogy elfognák a katonák. Meg kell tudnia, mit tesz Shambhala az emberiségért.

Elhallgatott, mert egy helikopter motorzúgása ért a fülünkbe a messzeségből. A hang egyre halványult, majd elhalt.

- Mostantól sokkal jobban kell vigyáznia - folytatta Ani. - Azt hittem, tudja már, hogy nem szabad negatív gondolatokat beengednie az elméjébe, különösen a gyűlölet és a harag gondolatait nem.

Tudtam, hogy igaza van, de még mindig nem volt világos számomra, hogyan oldható meg ez a dolog. Ani komolyan a szemembe nézett.

- Előbb-utóbb el kell bánnia a haragjával.

Kérdezni akartam valamit, de a barlang nyílásán át embereket pillantottunk meg, akik a jobb oldali jeges hegyoldalon ereszkedtek lefelé.

Ani felállt, és Tasihoz fordult.

- Nincs több idő - mondta. - Indulok. Segítenem kell ezeknek az embereknek megtalálni a kiutat. Apád ott fog várni rám.

- Nem jöhetnél velünk? - kérdezte Tasi, és anyjához bújt. Szemében könnyek csillantak.

Ani magához ölelte, és a fagyos sziklákon botorkáló embereket nézte.

- Nem tehetem - mondta. - Ott a helyem, az átmenetnél kell segítenem. De ne aggódj, megtalálalak, akárhol leszel.

A barlang szájához ment, és még egyszer visszafordult.

- Nekem nem esik bajom - mondta. - De ön legyen elővigyázatos. Ha a tudatán eluralkodik a harag, akkor nem képes fenntartani energiaszintjét. Nem lehetnek ellenségei.

Állt még egy darabig, aztán kimondta azt a mondatot, amit utazásom során már többször hallottam.

- Mindig gondoljon arra - mosolygott - hogy segítséget kap.

Tasi mosolyogva nézett vissza rám, miközben a mély havat tapostuk. Egyre hidegebb lett,

csak nehezen tudtam megőrizni energiaszintemet. A templomokat rejtő hegylánc eléréséhez le kellett ereszkednünk a hegyoldalon, átkelni a fagyba dermedt völgyön, majd a következő hegycsoporton. Száz métert tettünk meg lefelé minden nehézség nélkül, de ott, egy sziklapárkány peremére értünk. Alattunk vagy tizenöt méteres szakadék.

- Le kell siklanunk, nincs más lehetőség- fordult hátra Tasi.

- Az túl veszélyes - tiltakoztam. - A hótakaró alatt sziklák rejtőzhetnek. Ha lecsúszunk, irányítani sem tudjuk magunkat, csúnyán összetörhetjük magunkat. - Energiaszintem sebesen zuhant. Tasi idegesen mosolygott.

- Semmi baj - mondta -, az nem tesz rosszat, ha fél az ember. Csak mindig a pozitív végkifejeletet tartsa szem előtt. A félelem éppenséggel közelebb vonzza a dakinikat.

- Várjunk csak - mondtam -, erről eddig nem volt szó. Hogy is van ez?

- Nem fordult még elő, hogy titokzatos, megmagyarázhatatlan módon kapott segítséget?

- Yin azt mondta, hogy olyankor Shambhala segít.

- És?

- Nem értettem az összefüggést. Pedig próbáltam rájönni, mitől függ, hogy segítenek-e a dakinik, vagy nem.

- Ezt igazán csak a templomoknál tudják. Én csak annyit tudok, hogy a félelem közelebb hívja az őrzőket, ha sikerül megőrizni a hitünket. A gyűlölet az, ami elriasztja őket.

Tasi a párkány szélére húzott, és már hanyatt-homlok siklottunk is lefelé a laza, mély hóban. Lábam beakadt egy sziklába, ettől átfordultam, és bukfencezve hömpölyögtem lefelé, tudtam: ha a fejemet is beütöm, akkor végem. Félttem, de valahogy mégis sikerült szilárdan hinni abban, hogy épségben leérkezem. Ezzel a gondolattal egyidejűleg sajátos érzés fogott el: kellemes nyugalmat éltem át. A rémület lecsillapodott. Néhány pillanat múlva egy utolsó bukfencsel becsapódtam a szakadék fenekére. Tasi a hátamra huppant. Néhány pillanatig lehunyt szemmel hevertem, majd lassan kinyitottam, és közben eszembe jutott néhány korábbi veszélyes élethelyzetem, amikor ugyanilyen megmagyarázhatatlan nyugalom öntött el, mint most. Tasi kikászálódott a hóból, rámosolyogtam.

- Mi történt? - kérdezte.

- Valaki itt volt segíteni.

Tasi felállt, leütögette ruhájáról a havat, és továbbindult.

- Látja, milyen az, ha az ember fenntartja a pozitív elvárásokat? Átmenetileg a harag is adhat erőt, de az semmi ehhez képest.

Bólintottam, és magamban megfogadtam, hogy erről soha többé nem feledkezem meg.

Két órán át gyalogoltunk a völgyben, átkeltünk a befagyott folyón, és kapaszkodni kezdtünk fölfelé a meredek hegy lábánál. A havazás erősödött.

Tasi egyszer csak megtorpant.

- Valami mozgást láttam odafent - mondta.

- Mi lehetett az? - meresztettem a szemem.

- Mintha egy ember lett volna. Menjünk tovább.

Folytattuk utunkat a csúcs felé, amely mintegy hatszáz méter magasan tornyosult a fejünk fölé.

- Van valahol egy hágó odafenn - mondta Tasi. - A csúcsnál nem juthatunk át.

Előttünk ropogva csúszni kezdett a hó, és köveket sodort magával. Összenéztünk, és néhány kiálló szikla védelmébe húzódva kúsztunk tovább. Az utolsó sziklától nem messze egy emberalakot pillantottunk meg, aki éppen a hóból ásta ki magát. Mozdulatai kimerültségről árulkodtak. Egyik térdét átvérzett kötés borította. Alig akartam hinni a szememnek: Wil volt az.

- Minden rendben - szóltam Tasinak. - Ismerem ezt az embert. - Felálltam és odamentem.

Wil meghallotta lépéseimet, és talpra ugrott, készen arra, hogy sérült lábán menekülni kezdjen a keskeny ösvényen.

- Én vagyok! - kiáltottam rá.

Wil főlegyeneseedett, aztán ismét lerogyott a hóba. Vastag, fehér anorákot és hőszigetelő nadrágot viselt.

- Nem sietted el - mosolygott rám. - Azt hittem, hamarabb itt leszel.

Tasi is odasietett, hogy megvizsgálja Wil sérülését. Bemutattam őket egymásnak. A lehető

legtömörebben elmeséltem Wilnek mindent, ami történt velem: Yint, a kínaiak elől való menekülést, a kiterjesztéseket, az átjáró megtalálását, végül azt, amit Shambhala gyűrűjében tapasztaltam.

- Nem tudtam, hol kereshetnék - tettem hozzá a völgyre mutatva. - Minden elpusztult. Ez a kínaiak hatása.

- Tudom - felelte Wil. - Már én is összefutottam velük.

Wil is elmesélte élményeit. Ő is kiterjesztette az imamezőt, amennyire csak tudta, így jutott be Shambhalába. Szintén a gyűrű vidékén tartózkodott, egy másik család taníttatta neki a legendákat.

- A templomokba eljutni rendkívül nehéz - mondta Wil. - Különösen most, hogy a kínai katonák is a nyakunkon vannak. Semmiképp sem szabad negatív imát engednünk a tudatunkba.

- Nekem ez elég gyatrán szokott sikerülni - jegyeztem meg. Wil szúrós tekintettel, gondterhelten nézett rám. - De hát épp emiatt töltöttél annyi időt Yin társaságában. Talán nem mutatta meg, hová vezethet ez?

- Azt hiszem, azt már értem, hogy a félelem szülte képeket kerülni kell. A kínaiak iránt érzett harag az, ami rendszeresen bajba sodor.

Wil ettől még ijedtebb lett, és mondani akart valamit, de ekkor közeledő helikopterek dübörgése hangzott fel. Kapaszkodni kezdtünk a hegyoldalon a sziklák és a mély hóval kitöltött hasadékok között. Minden bizonytalannak és ingatagnak látszott. Húsz percen át másztunk fölfelé szótlanul. A szél egyre erősödött, arcunkat éles hókristályok szurkálták.

Wil megállt, és térdre roskadt.

- Hallgassátok! - mondta. - Mi ez?

- Megint a helikopter - mondtam, és igyekeztem leküzdeni ingerültségemet.

Hallgatóztunk; a helikopter áttört az alacsonyan függő felhőkön, és egyenest felénk tartott.

Wil sántikálva elindult felfelé a jeges lejtőn, én azonban nem mentem utána, mert meghalottam valamit, ami lassan elnyomta a motorzúgást is. Mintha egy tehervonat robogott volna a közelben.

- Vigyázz! - ordított fel Wil. - Lavina!

Igyekeztem elrohanni a hógörgeteg útjából, de elkéstem. A lezúduló lavina az arcomba csapódott, és letaszított a lejtőn. Csúsztam és bucskáztam lefelé, néha a hótömeg teljes súlya maga alá temetett, néha fölvetődtem a száguldó zuhatag tetejére. Végül, egy örökkévalóság múlva lecsillapodott a tébolyult rohanás. A hó alatt hevertem, kicsavart tagokkal, beszorulva. Mozdulni sem tudtam. Amikor lélegezni próbáltam, kiderült, hogy alig van levegőm. Tudtam, hogy meg fogok halni.

Ám ekkor valaki megragadta a hóból kiálló jobb kezemet, és szaporán ásni kezdett körülöttem. Éreztem, hogy többen is dobálják rólam a havat, csakhamar a fejem is kiszabadult.

Levegő után kapkodva törölgettem szememből a havat. Arra számítottam, hogy Wilt pillantom meg.

Nem ő állt mellettem, hanem egy tucatnyi kínai katona; egyikük még mindig a karomat szorongatta. Hátuk mögött Csang ezredes közeledett. Szó nélkül, egyetlen intéssel utasította a katonákat, hogy vigyenek a közelben lebegő helikopterhez. Ledobtak egy kötélhágcsót, néhány katona fürgén felmászott, leeresztettek egy hevedert, és rám erősítették. Az ezredes kiadta a parancsot, felhúztak a helikopterre, majd az ezredes és a többi katona is felmászott.

Percek múlva már messze jártunk.

Egy tízszer tíz méteres sátorban álltam, és a tenyérnyi ablakon néztem kifelé. Odakint legalább hét ugyanilyen sátrat számoltam meg, valamint három kisebbfajta, helikopterrel is szállítható lakókocsit. A tábor sarkában benzinmotoros áramfejlesztő berregett, és bal kéz felől több helikopter vesztegelt. A havazás elállt, a földet jó harminc centis hótakaró borította.

Kikukucsáltam jobb felé is. A távolban látható hegylánc távolságából kikövetkeztettem, hogy feltehetőleg a völgy közepén lehetünk. Jeges szél üvöltött az éjszakában, ropogtak a sátorlap varratai.

Leszállás után ennem adtak, langyos vízben lezuhanyozhattam, és meleg, bélelt katonai gyakorlóruhát kaptam, hőszigetelt alsóneművel. Végre-valahára nem fáztam.

Megfordultam, és a bejárat mellett ülő fegyveres örré néztem. Dermesztően hideg tekintettel követte minden mozdulatomat, a vér is meghűlt tőle ereimben. Holtfáradtan odamentem a sarokban

álló tábori ágyakhoz, és leültem az egyikre. Igyekeztem felmérni a helyzetemet, de képtelen voltam gondolkodni. Tompult, rémült és szinte béna voltam, tudatos figyelmem sem mutatott csúcsformát. Képtelen voltam felfogni, mitől lettem ennyire tehetetlen. Ilyen fokú pánikot még soha életemben nem éltem át. Eszembe jutott, hogy mély lélegzetvétellel energiát gyűjtök, de hozzá sem tudtam kezdeni. A sátor tetejéről lelógó csupasz villanykörte szúrós, vibráló fénye baljós árnyakkal töltötte be a zugokat. Sehol sem láttam semmit, amiben szépséget fedezhettem volna fel. Felcsapódott a sátor bejárata, az őrvigyázzba vágta magát. Csang ezredes lépett be, ledobta vastagon bélelt zubbonyát, és bólintott az őrnek, majd felém fordult. Nem néztem a szemébe.

- Beszelnünk kell - mondta, miközben odahúzott egy tábori széket, és egy méternyire tőlem leült. - Most azonnal választ kell kapnom a kérdéseimre. - Hidegen végigmért. - Mit keres itt?

Elhatároztam, hogy amennyire csak lehet, hű maradok az igazsághoz.

- A tibeti legendákat tanulmányozom - De hát ezt már megmondtam.

- Shambhalát keresi?

Hallgattam.

- Erről van szó? - kérdezte. - Shambhala itt van, ebben a völgyben?

Gyomrom összeszorult a félelemtől. Mit csinálna vajon, ha nem felelnék?

- Hát nem tudja? - kérdeztem.

Halványan elmosolyodott.

- Gyanítom, hogy maga meg a törvénytelen szektája úgy képzei, hogy ez itt Shambhala. - Tanácstalanság ült az arcára. - Több embert is láttunk errefelé, de a hóban mindig sikerült egérutat nyerniük. Hol vannak most ezek az emberek? Hová mentek?

- Nem tudom - feleltem. - Még azt sem tudom, hogy mi hol vagyunk.

Közelebb rántotta a széket.

- Találtunk növényi maradványokat is. Azok a növények nemrég még elevenek voltak. Hogyan lehetséges ez? Hogyan maradhattak életben ilyen környezetben? - Szótlanul néztem a szemébe. Hideg mosollyal válaszolt. - Mennyit tud valójában Shambhala legendáiból?

- Keveset - dadogtam.

- Én sokat tudok. Gondolta volna? Megismerkedtem minden ősi írással, és meg kell mondanom, mint megannyi mitológiai történet, fölöttébb bájosak és érdekesek. Gondoljon bele: egy megvilágosodott egyénekből álló, ideális közösség, amely tudatilag sokkal fejlettebb, mint a földkerekség bármelyik kultúrája... És tudom a többit is - hogy Shambhala lakóinak valamiféle titkos képességük van, amelyet arra használnak, hogy a jóságot terjesszék az emberiség többi részében, és kedvező irányba fordítsák az embereket... Kedves elképzelés, nemde? Ami azt illeti, az efféle ősi folklórt akár még támogatni is lehetne - ha nem lenne annyira félrevezető és ártalmas a tibeti nép számára. Nem gondolja, hogy ha a valóságban létezne egy ilyen hely, azt már rég megtaláltuk volna? Isten, szellemek, ez az egész csak gyermeketeg képzelgés. Vegyük például a dakinikat, ezeket a mitikus lényeket, akikről a tibetiek azt tartják, hogy kapcsolatba léphetnek velünk, sőt segíthetnek rajtunk...

- Maga miben hisz? - kérdeztem, hogy oldjam kissé a helyzetet. A homlokára bökött.

- Én az ész hatalmában hiszek. Ezért kell mindent elmondania nekem, ezért kell segítenie. Bennünket nagyon érdekelnek a paranormális képességek, az agyhullámok tág tartománya meg az, hogy ezek a hullámok milyen hatást gyakorolhatnak az elektronikára vagy a távolban tartózkodó emberekre. De ezt ne tekintse holmi babonás spiritizmusnak. A tudat hatóereje természetes jelenség, amely tudományosan kutatható és feltérképezhető.

Kirohanását dühös kézmozdulattal zárta, amitől megint éreztem gyomromban a félelmet. Tudtam, hogy rendkívül veszélyes és irgalmat nem ismerő emberrel állok szemben. Tekintetével fogva tartotta az enyémet, de ekkor feltűnt valami a háta mögött a sátor falán, éppen átellenben a bejáratnál, amely mellett az őrv állt. A ponyva egy területe hirtelen kivilágosodott. Fejünk fölött pislogott a villanykörte, ezért a jelenséget gondolatban azzal magyaráztam, hogy váratlanul túlfeszültség keletkezett az áramfejlesztőnél.

Az ezredes felállt, és dűhtől eltorzult arccal elém lépett.

- Azt hiszi, szívesen csatangolok itt, ebben a pusztaságban? El sem tudom képzelni, hogy maradhatnak itt életben az emberek. De nem megyünk el innen. Kibővítjük a tábort, és még több katonát hozunk, amíg elegenden nem lesznek ahhoz, hogy gyalogosan bejárjuk az egész völgyet. Akár-

hol bujkáljanak, megtaláljuk őket, és nagyon szigorúan fogunk eljárni velük szemben. - Félmosolyt erőltetett arcára. - A barátainkat viszont méltóképpen megjutalmazzuk. Megértette?

Újabb félelemhullám csapott át rajtam, de ezúttal más jellegű. A félelemhez undor vegyült: viszolyogtam ennek az embernek a gonoszságától.

A háta mögé pillantottam, ahol az előbb azt a fényfoltot véltem látni, de most az egész terület árnyékba borult.

A fény eltűnt, és én mérhetetlenül magányosnak éreztem magam.

- Miért csinálják ezt? - szólaltam meg. - A tibeti népnek joga van a saját vallásos meggyőződéséhez. Maguk le akarják rombolni az egész kultúrájukat. Hogyan tehetnek ilyet? - Éreztem, hogy a dühtől új erőre kapok. Szembefordulásom az ezredesre is serkentő hatást gyakorolt.

- Á, tehát mégis van véleménye! - vetette oda gúnyosan. - Kár, hogy ennyire naiv. Azt hiszi, hogy amit teszünk, szokatlan vagy kivételes? A maguk kormánya is ellenőrzés alatt tartja a népet. Léteznek már mikrocsoportok, amelyeket be lehet építeni a katonák vagy a mit sem sejtő deviáns elemek testébe! És ez még csak a kezdet! - Az ezredes már majdnem kiabált. - Tudvalevő, hogy a gondolkodó ember agya meghatározott mintájú hullámokat bocsát ki. Minden kormány olyan gépek kidolgozásán fáradozik, amelyekkel azonosítani lehet a hullámokat, különösen az erőszakosságra vagy a kormányellenes érzelmekre utaló gondolatok hullámait.

Ettől a kijelentéstől végigfutott hátamon a hideg. Az agyhullámok felerősítésével való visszaélésről már Ani is ejtett szót: több korai civilizációt ez sodort a vesztébe.

- Tudja, miért foglalkoznak ezzel a maguk úgynevezett demokratikus kormányai? - folytatta Csang ezredes. - Azért, mert ők sokkal jobban félnek a néptől, mint mi. A mi polgáraink tudják, hogy a kormány feladata a kormányzás. Tudják, hogy szükség van bizonyos szabadságjogok korlátozására. Maguknál a nép azt hiszi, hogy az ember szabadon rendelkezhet önmaga felett. Nos, ez talán lehetséges volt a múltban, de a mai, technikával behálózott világban, ahol egy bőrdmértű fegyverrel egy egész várost el lehet pusztítani, többé már nem képzelhető el. Akkora szabadsággal az emberiség nem maradhatna fenn. A társadalom irányait, értékrendszerét a közjó érdekében szabályozni kell. Ezért veszélyes Shambhala legendája: mert az egyén abszolút szabadságára épül.

Miközben ezeket mondta, hallottam, hogy hátam mögött megnyílik a sátor bejárata, de nem fordultam meg. Teljesen lekötött az ezredes előadása: a legrosszabb fajta modern zsarnokság hangját hallottam megszólalni, s minél többel beszélt, annál erősebb lett bennem az undor.

- Maga egy dolgot figyelmen kívül hagy - mondtam. - Az emberben belső késztetés munkál arra, hogy jót cselekedjék.

Cinikusan felnevetett.

- Csak nem hisz komolyan ebben? A történelemben semmi sem utal arra, hogy az emberekben bármi egyéb is volna, mint önzés és kapzsiság.

- Ha volna magában spiritualitás, maga is meglátná bennük a jót! - Dühömben én is megemeltem hangomat.

- Nem! - csattant fel, szinte már kiáltva. - Éppen hogy a spiritualitás a probléma! Amíg vallások léteznek, az emberek sohasem fognak egyetérteni. Hát nem érti? Minden vallási intézmény olyan, mint egy tankcsapda a fejlődés útjában. Mindegyik hadban áll a többivel. A keresztények időt és pénzt nem kímélve igyekeznek mindenkit a maguk hitére téríteni. A zsidók elszigetelődnek a kiválasztottságról szóló álomvilágukban. A muzulmánok szerint csak a bajtársiasság, az egység ereje és a szent gyűlés számít. Mi, keletiek pedig, mi vagyunk a legrosszabbak. Elutasítjuk a való világot valami fantasztikus belső élet kedvéért, amit senki sem ért igazán. Ez az egész metafizikai káosz oda vezet, hogy senki sem foglalkozik a fejlődéssel, a szegények terheinek enyhítésével vagy azzal, hogy minden tibeti gyermek járjon iskolába. De sose aggódjon - folytatta -, gondoskodni fogunk arról, hogy ez a probléma megoldódjék. Maga máris segített ebben. Amióta Wilson James Amerikában felkereste magát, ügyeljük a mozgását, ugyanúgy, ahogyan a holland csoportét is. Előre tudtam, hogy ideutazik, és belekeveredik az ügybe.

Meglepett arcot vághattam, mert így folytatta:

- Ó, hát persze, mindent tudtunk magáról. Sokkal szabadabban működünk Amerikában, mint gondolja. A maguk kormánya figyeli az internetet. Azt hiszi, hogy mi erre nem vagyunk képesek? Maga meg ez a szekta sosem lesz képes elszökni előlem. Mit gondol, hogyan voltunk képesek ilyen időben követni magát? A tudat erejével. Az én tudatom erejével. Megéreztem, hogy hol keressük

magát. Még amikor eltévedtünk ebben a jeges pusztaságban, akkor is éreztem a jelenlétét. Eleinte a barátja, Yin volt az, akit képes voltam így követni. Most pedig magát. És ez nem minden. Ma már nem kell az Ösztöneimre hagyatkoznom, ha ki akarom deríteni a tartózkodási helyét. Rendelkezésünkre állnak az agyhullámfelvételei. - Fejével a bejárat felé intett. - Technikusaink percekben belül felállítják az új megfigyelőrendszert. Attól kezdve mindenkit, akiről felvételünk van, nyomon tudunk követni.

Először nem is tudtam, miféle felvételtől beszél, aztán eszembe jutott az a kínai ház Ali városában, ahová a gáztámadás után hurcoltak. A katonák akkor egy különös gépet helyeztek az ágyam fölé. Újfajta félelemhullám dübörgött át rajtam, de azon nyomban ádáz dühvé változott bennem.

- Maga örült! - ordítottam.

- Így igaz: a maga szemszögéből örült vagyok. De én vagyok a jövő. - Fölém tornyosult, az arca vörös volt, szinte szétvetette a düh. - Micsoda együgyűség! Mindent el fog mondani! Érti? Mindent!

Tudtam, hogy ha valaha is szabadon akarna engedni, nem hozta volna tudomásomra mind-ezeket, de pillanatnyilag nem érdekelt. Egy szörnyeteg állt előttem, és mindent elsöprő düh tombolt bennem. Keresetlen szavakkal ismét el akartamátkozni, amikor a sátor túlsó sarkából megszólalt egy hang.

- Ne tegye! Attól csak legyengül!

Az ezredes sarkon fordult, hogy megnézze, ki merészelt közbeszólni; követtem a tekintetét. Egy kínai őr állt ott, és mellette Yin támaszkodott egy asztalkának. Az őr, amint a fogoly megszólalt, azonnal a földre lőtte.

Felpattantam, és Yinhez ugrottam, az ezredes pedig kínaiul mondott valamit az öröknek, és kiviharzott a sátorból. Yin arcát sebhelyek, zúzódások éktelenítették.

- Yin, hogyan segíthetek? - kérdeztem, miközben felsegítettem az egyik tábori ágyra.

- Semmi bajom - felelte, és lehúzott maga mellé. - Amint ön eltávozott, máris jöttek értünk. - Szeme izgatottan csillogott. - Meséljen, mi történt? Eljutott Shambhalába?

A szemébe néztem, és ujjamat ajkam elé tettem.

- Lehet, hogy azért zártak össze bennünket, hogy megtudják, mit beszélünk egymással - suttogtam. - Akármibe lefogadhatja, hogy lehallgatnak. Nem szabad beszélgetnünk.

- Muszáj megkockáztatnunk - mondta Yin. - Jöjjön a hőszűrőházhoz, az elég hangosan zörög. Mondja el, mi történt.

Félóra alatt elmeséltem, milyen világot ismertem meg Shambhalában, majd alig hallható suttogással megemlítettem a templomokat. Elkerekedett a szeme.

- Tehát még nem ismerte meg teljesen a Negyedik Kiterjesztést?

- Csak a templomoknál lehet - suttogtam hangtalanul.

Beszéltem Tasiról, Wilről, és föllevenítettem Ani szavait, hogy meg kell tudnom, mivel foglalkoznak a templomoknál.

- És mit mondott még az az asszony? - kérdezte Yin.

- Azt, hogy nem lehetnek ellenségeim.

Yin elfintorodott a fájdalomtól.

- De hát ön éppen ezt teszi az ezredessel. Dühét és megvetését használta arra, hogy erősnek érezze magát. Én ugyanezt a hibát követtem el. Szerencséje, hogy nem ölte meg azon nyomban.

Lehorgasztottam a fejem. Beláttam, hogy szabadjára engedtem érzelmeimet.

- Nem emlékszik, amikor negatív elvárásai elriasztották a mikrobuzsos holland párt, és így elszalasztott egy fontos szinkronisztikus lehetőséget? Abban az esetben a félelem határozta meg elvárásait: arra számított, hogy esetleg majd ártalmára lesznek. Ők érzékelték ezt az elvárást, és talán úgy érezték, hogy ha megállnak, azzal rosszat tesznek, ezért mentek tovább.

- Igen, emlékszem.

- Minden negatív előfeltevés vagy elvárás - folytatta Yin -, amely egy másik emberrel kapcsolatban felmerül bennünk, ugyanolyan ima, mint a többi: kiárad belőlünk, és az illető személyt valóságosan is olyanná változtatja. Ne feledje, hogy az emberek tudata összekapcsolódik - gondolataink és elvárásaink abba az irányba befolyásolják a többi embert, hogy ugyanúgy gondolkodjanak, ahogyan mi. Ezt tette ön az ezredessel. Elvárta tőle, hogy ő legyen a megtestesült gonoszság.

- Egy pillanat - vettem közbe. - Én olyannak látom, amilyen.
- Valóban? És melyik részét? Az egóját vagy a felsőbb énjét, a lelkét?

Yinnek igaza volt. Mostanáig azt hittem, hogy ezt már a Tizedik Felismeréssel megtanultam, de a tetteim nem ezt mutatták.

- Amikor menekültem előle - mondtam -, követni tudott. Azt mondta: az intuíció segítette ebben.

- És ön gondolt rá menekülés közben? Számított arra, hogy követni fogja?

- Ezek szerint igen.

- Nem emlékszik? A múltkor ez történt velem is. Most meg maga követi el ugyanazt. Ezek az elvárások hozták létre Csang elméjében azokat a gondolatokat, amelyek végül nyomra vezették. Az ego gondolatai voltak, de azért támadtak benne, mert ön arra számított - lényegében azért imádkozott -, hogy megtalálja önt. Nem érti? - folytatta Yin. - Sokat, beszéltünk már erről. Imamezőnk szüntelenül hatást gyakorol a világra, kiárasztja elvárásainkat, és ha egy másik személyről van szó, a hatás szinte azonnali. Szerencsére, mint mondtam, az ilyen negatív ima nem olyan erős, mint a pozitív, mert ilyenkor az ember nyomban elvágja magát a felsőbb én energiaforrásától, ám valami hatása azért mégiscsak van. Ez az arany szabály háttérben lezajló folyamat.

Egy darabig értetlenül néztem. Beletelt egy kis időbe, mire eszembe jutott, hogy mire utal: a bibliai tételre, amely szerint azt tegyük másnak, amit önmagunknak kívánunk. Nem láttam át azonnal az összefüggést, megkértem hát Yint, hogy magyarázza el.

- A szabály úgy hangzik - folytatta Yin -, mintha azért kellene betartani, mert ez a társadalom érdeke. Igaz? Afféle etikai alapállást fogalmaz meg. A tény azonban az, hogy valódi, spirituális, energetikai, karmikus okok miatt, több van ebben a mondatban, mint egy szép gondolat. Azért fontos betartani ezt a szabályt, mert közvetlenül visszahat ránk. - Hatásszünetet tartott, aztán folytatta. - A szabályt bonyolultabban így lehetne megfogalmazni: Tedd azt másoknak, amit önmagadnak kívánsz, mert ahogy velük bánsz, ahogy róluk gondolkodsz, pontosan úgy bánnak majd ők is veled. Az ima, amit érzéseid és tetteid által kiküldesz önmagadból, pontosan azt váltja ki belőlük, amire számítasz.

Bólintottam. A gondolat kezdett formát ölteni.

- A jelen esetben, amikor elhatározta, hogy az ezredes gonosz ember, az ön imaenergiája hatást gyakorolt az ő energiamezőjére, és befolyásolta hajlamait. Ezért aztán úgy cselekszik majd, ahogy elvárta tőle: dühvel, könyörtelenül. Mivel neki nincs kapcsolata a belső, isteni energiával, egójának energiája gyenge és ingatag. Olyan szerepet ölt magára, amelyet elvárnak tőle. Gondoljon bele az emberi kultúrák működésébe. Mindenütt ezt a jelenséget tapasztalja. Az ember hangulata átragad a többiekre. Olyan, mint valami járvány. Ha elítéljük a másik embert, mert túl kövér vagy túl sovány, mert nem vitte semmire, mert csúnya, vagy rosszul öltözködik, elküldjük energiánkat az illetőhöz, aki maga is rosszat kezd gondolni önmagáról. A gonosz energiáját helyezzük működésbe. A negatív ima is ragályos.

- De hát mit tehetnénk? - tiltakoztam. - Ne olyannak lássuk a dolgokat, amilyenek?

- A dolgokat persze olyannak kell tekintenünk, amilyenek, de azonnal át is kell állítanunk elvárásainkat. Ne arra számítsunk, hogy *olyan*, *amilyen*, hanem arra, hogy *olyan*, *amilyen lehetne*. Az ezredes esetében fel kellett volna ismernie, hogy minden spirituális dologtól elszakítva gonosz dolgokat cselekszik ugyan, felsőbb énje mégis egy pillanat alatt meglátja a fényt. Erre az elvárásra kell támaszkodnia, mert csak akkor küldi ki azt az energiamezőt, amely segít felemelni az ő energiáját, fokozni tudatosságát. Mindig abba a tudati alapállásba kell visszaállnia, függetlenül attól, hogy mit tapasztal.

Újabb hatásszünet. Yin elmosolyodott, amit a mi helyzetünkben fölöttébb különösnek találtam, különösen hogy az arca is olyan állapotban volt, amilyenben.

- Megverték? - kérdeztem.

- Ez semmi ahhoz képest, amit én kívántam nekik - mondta, hogy még jobban megvilágítsa mondandóját. - Érti, milyen fontos ez? - kérdezte Yin. - Nem haladhat tovább a kiterjesztésekben, amíg meg nem érti. A düh mindig kísértést fog jelenteni. Kellemes érzés - Egónk erősebbnek hiszi magát ilyenkor. Önnek ennél okosabbnak kell lennie. A kreatív energia legmagasabb szintjét csak akkor érheti el, ha elkerül mindenfajta negatív imát. Elég gonoszság van a világban anélkül is, hogy tudattalanul szaporítanánk. Ez a nagy igazság húzódik meg a híres tibeti együttérzés háttérben.

A földet néztem. Tudtam, hogy Yin minden szava igaz. Ismét úrrá lett rajtam a régi beidegződés: a harag. Miért kell újra meg újra belesétálnom?

Yin elkapta a tekintetemet.

- És most jön az, ami az egész gondolatsort megkoronázza. Ha káros magatartásmintát tapasztal önmagában - esetünkben például a haragot és az ítélezést -, életbe vágóan fontos, hogy ne fogalmazzon meg negatív imát a saját lehetőségeivel kapcsolatban. Érti ezt? Ha önmagunkat becsmélő kijelentéseket teszünk, mint például „Úgysem leszek képes megoldani ezt a problémát”, vagy „Én már csak ilyen maradok”, akkor valójában a változás ellenében ható imát enged szabadjárá. Holott ragaszkodnunk kell az elképzeléshez, hogy magasabb energiaszintre jutunk, és elhagyjuk a régi beidegződéseket. Saját imaenergiánkkal önmagunkat is föl kell emelnünk. - Hátradőlt a pricscen. - Ez az a lecke, amit nekem is meg kell tanulnom. Sosem tudtam megérteni Rigden lámát: miért olyan elnéző a megszálló kínai hatalom iránt? Tönkreteszik az országunkat, ezért a vesztüket kívántam. Egyik kínai katonához sem kerültem olyan közel, hogy a szemébe nézhettem volna, hogy embernek láttam volna, akit elkaptak a zsarnoki rendszer fogaskerekei. Ha csak egyszer sikerülne az egójuk, a társadalmi beágyazottságuk mögé látnom, megtanulhatnám végre, hogy negatív előfeltevéseimmel ne gyarapítsam a gonosz energiáját. Végre magasabb szintről tekinthetnék rájuk és önmagamra. Most, hogy ezt már tudom, talán a saját imamezőmmel hozzásegíthetem önt is, hogy megtanulja.

A tábor hajnali lármájára ébredtem: valaki bádoghordókkal vagy kannákkal csörömpölt. Felugrottam, felöltöztem, és a sátor kijárata felé indultam. Az öröket időközben felváltották két újabb katonával, akik álmos szemekkel bámultak rám. Az ablakhoz mentem. Odakint sötét volt, az ég borús, üvöltött a szél. Az egyik sátonál mozgást láttam, az ezredes lépett ki, és felénk indult.

Yin ágyához léptem; hanyatt fordult, és nagy nehezen ébredezett. Arca földagadt, hunyorogva igyekezett rám nézni.

- Visszajön az ezredes - mondtam.

- Segítek, amennyit csak tudok - mondta. - De önnek kell másfajta imamezőt küldenie Csang felé. Ez az egyetlen lehetőség.

Felcsapódott a sátrunk ajtaja, az örök feszes vigyázzba ugrottak. Belépett az ezredes, és intett, hogy várjanak odakint. Egyetlen pillantást vetett Yinre, és megállt előttem.

Vettem néhány mély lélegzetet, és igyekeztem kiterjeszteni az energiamezőt, amennyire csak tudtam. Elképzeltem, hogy túlcsordul bennem az energia, és megpróbáltam, hogy az ezredesben ne a kínzót lássam, hanem egy lelket, akit a félelem űz.

- Tudni akarom, hol vannak a templomok - mondta fojtott hangon, vészjóslóan, és levetette kabátját.

- Csak akkor pillanthatja meg őket, ha elég magas az energiaszintje - feleltem, kimondva, ami legelőször eszembe jutott. Ez készületlenül érte.

- Mit akar ezzel mondani?

- Azt mondta, hogy hisz a tudat képességeiben. Nos, e képességek egyike az energiaszint felemelése.

- Miféle energiáról beszél?

- Maga mondta, hogy az agyhullámok valóban léteznek, és van olyan gép, amellyel manipulálni lehet őket. Nos, az agyhullámokat belülről, akaratlagosan is lehet befolyásolni, erősíteni, fel-emelni az ember energiaszintjét.

- Hogy lenne lehetséges ez? A tudomány soha még csak hasonlót sem állított.

Alig akartam elhinni: gondolkodása kezdett nyitottabbá válni. Láttam az arcán, hogy a szavaim komolyan gondolkodóba ejtették.

- Pedig lehetséges - bizonygattam. - Az agyhullámok - vagy talán valami másfajta hullámok azok - mindenesetre fölerősíthetők, egészen odáig, hogy képesek befolyást gyakorolni az eseményekre.

Ettől egészen felvillanyozódott.

- Azt akarja mondani, hogy ön az agyhullámok segítségével elő tudja idézni bizonyos események bekövetkezését?

Miközben ezeket mondta, háta mögött a sátor falán fényes derengést vettem észre.

- Úgy van - folytattam. - De csak olyan eseményeket, amelyek a kijelölt irányba mozdítják az életünket. Különben az energia összeomlik.

- A kijelölt irányba? - pislogott.

A sátorfal egyre világosodott, önkéntelenül is odanéztem. Az ezredes is megfordult.

- Mit bámul ott? - förmedt rám. - Mondja meg, mit ért azon, hogy „a kijelölt irány”? Én szabadnak érzem magam, oda kormányozom az életemet, ahova akarom.

- Persze. Ez igaz. De a sok irány között van egy, amelyet a legjobbnak érez, ahol a legtöbb inspirációt kapja, amerre a legtöbb örömet találja, nem igaz? - Az a terület a sátorponyván szinte hihetetlenül kivilágosodott, de nem mertem odanézni.

- Fogalmam sincs, miről beszél - felelte Csang ezredes. Értetlennek mutatta magát, de én személyiségének arra a részére összpontosítottam, amelyik értett és figyelt.

- Szabadok vagyunk - mondtam. - De ugyanakkor szerves részei is egy tervnek, amelyet felsőbb énünk alkotott, és ezzel a felsőbb énnel kapcsolatot is teremthetünk. Igazi énünk hatalmasabb, mint gondoljuk.

Az ezredes csak bámult. Látszott, hogy valahol a tudata mélyén derengeni kezd valami.

Beszélgetésünknek az vetett véget, hogy az örök - kopogtatás helyett - csapkodni kezdték a sátor oldalát a bejárat mellett. Rádöbbsentem, hogy a szél időközben viharos erejűvé fokozódott. A táborban tárgyak borultak, repültek a levegőben. Az egyik ör berontott, és kínaiul kiáltott valamit. Az ezredes azonnal odasietett; közben a szél mindenfelé feltépte a sátrakat. Csang hátranézett Yin felé és felém, abban a pillanatban egy roppant erejű szélroham feltépte a földről a sátrunk bal oldalát, és leszakította. A ponyva az ezredes és az örök arcába vágódott, hanyatt lökte és beborította őket. A tátongó nyíláson arcunkba süvített a hófúvás.

- Yin - ordítottam -, ezek a dakinik!

Yin nagy nehezen talpra állt.

- Itt az alkalom! - mondta. - Meneküljön!

- Jöjjön velem! - ragadtam meg a karját. - Mind a ketten megszökhetünk.

Ellökte kezemet.

- Én nem megyek. Csak hátráltatnám.

- Meg tudjuk csinálni! - unszoltam.

A tomboló szélben ordítva tiltakozott.

- Én már megtettem, amiért itt vagyok. Most önnek kell megtennie! Még mindig nem ismerjük a Negyedik Kiterjesztés további részét.

Bólintottam, gyorsan átöleltem, aztán magamra kaptam az ezredes vastag kabátját, és kirohantam a szabadba, a hóviharba.

10. ELISMERNI A FÉNYT

Észak felé futottam vagy harminc métert, ott megálltam, és visszanéztem a táborra. Hallottam, hogy a szél tárgyakat dobál, a katonák vadul kiáltoztak. Elöttem szűz, fehér hómező nyújtózott, azt tapostam a hegyek felé haladva, és fülemben csengett az ezredes kiáltása.

- Meg fogom találni! - harsogta dühösen a tomboló szélben. - Előlem úgysem menekül!

Siettem tovább, amennyire a mély hóban lehetett. Negyedóra alatt alig száz métert tettem meg. A szél szerencsére nem enyhült; tudtam, hogy a kínaiak egyhamar nem lesznek képesek felszállni a helikopterekkel.

Távoli hangot hallottam. Először azt hittem, hogy csak a szél, de fokozatosan erősödött. Lekuporodtam. Valaki a nevemet kiáltozta. Kisvártatva megjelent valaki a hófúvásban. Wil volt az.

Átöleltem.

- Istenem, de jó, hogy látlak! Hogy találtál rám?

- Figyeltem, merre megy a helikopter - felelte -, és elindultam abba az irányba, míg meg nem láttam a táborot. Egész éjjel itt rostokoltam. Ha nem lett volna velem a tábori tűzhely, meg is fagytam volna. Épp azon törtem a fejem, hogyan szabadíthatnák ki benneteket. Aztán a hóvihar megoldotta a problémát. Gyerünk, meg kell próbálnunk eljutni a templomokhoz.

Tétováztam.

- Mi a baj? - tudakolta Wil.

- Yin ott maradt - feleltem. - Ráadásul meg is sérült.

Wil elgondolkodott, közben a táborot néztük.

- Keresőcsoportot fognak utánad küldeni - szólalt meg. - Nem mehetünk vissza. Később kell megpróbálnunk segíteni rajta. Ha nem tűnünk el a környékről, és nem találjuk meg a templomokat, mielőtt az ezredes bukkan rájuk, minden elveszhet.

- Tasival mi lett? - kérdeztem.

- Elsodródtunk egymástól, amikor jött a lavina - felelte Wil -, de később még láttam, hogy egyedül mászott föl a hegyoldalra.

Több mint két órán át gyalogoltunk, és furcsamód, ahogy távolodtunk a kínai katonai tábor-tól, úgy csillapodott a szél, bár továbbra is erősen havazott. Vándorlásunk közben elmondtam Wilnek mindent, amit Yintől hallottam a sátorban, valamint azt is, hogy mi történt az ezredessel.

Végre elérkeztünk arra a helyre, ahol elsodort a lavina, de pihenő nélkül továbbmentünk, a hegy nyugati lejtőjén kapaszkodva tovább. Wil ment elől; nem beszélgettünk, csak mentünk még két órán keresztül. Végre Wil megállt, és egy magas hófal menedékében megpihent.

Egy hosszú percig csak zihálva néztük egymást. Wil elmosolyodott és megkérdezte:

- Érted már, mit akart Yin elmagyarázni?

Hallgattam. Hiába láttam saját szememmel a módszer hatását az ezredesen, mégis nehéz volt elhinnem.

- Negatív imát fogalmaztam - feleltem végül. - Ezért tudott az ezredes a nyomomban maradni.

- Addig nem juthatunk tovább, amíg mind a ketten le nem szokunk erről - mondta Wil. - Energiaszintünknek tartósan magasnak kell lennie, különben nem ismerhetjük meg teljesen a Negyedik Kiterjesztést. Az embernek nagyon óvatosnak kell lennie, nehogy a félelemben élők gonosz-ságát vizualizálja. Objektíven kell rájuk tekinteni, és meg kell tenni a szükséges óvintézkedéseket, ám ha túl sokat foglalkozunk a viselkedésükkel vagy az olyan elképzelésekkel, hogy árthatnak nekünk, ezzel energiát adunk nekik, ami csak fokozza a paranoiájukat, és esetleg épp ebből tudják meg, mire számíthatunk a részükről. Ezért olyan fontos, hogy ne vizualizáljuk a rosszat, ami megeshet velünk, mert ez olyan imát fogalmaz meg, amely pontosan a rettegett eseményt állítja elő.

Csóváltam a fejem. Még mindig ellenálltam ennek a gondolatnak. Ha ez igaz, akkor óriási felelősség terhét rója mindannyiunkra. Vigyázni kell minden gondolatunkkal. Fenntartásaimat meg is mondtam Wilnek. Majdnem fölnevetett.

- Hát persze hogy vigyáznunk kell minden gondolatunkkal. Már csak azért is, nehogy értékes intuíciókat elszalasszunk. Ráadásul csak arra van szükség, hogy a tudatos figyelem, az éberség állapotában maradjunk, és kitartóan vizualizáljuk, hogy a többi ember tudatossága is fokozódik. A legendák nagyon érthetően fogalmaznak. Imaenergiánkat csak akkor tarthatjuk kiterjesztett állapotban, ha sohasem használjuk negatív módon. Addig nem juthatunk tovább, amíg tökéletesen fel nem számoljuk ezt a problémát.

- Mennyit ismertél meg a legendákból? - kérdeztem.

Wil válaszként részletesebben is elmesélte kalandjait, amire eddig nem nyílt alkalom.

- Amikor meglátogattalak - kezdte -, sejtelmem sem volt, hogy hová tűnt az energiám, ha egyszer már a Tizedik Felismerés elsajátítása környékén olyan magas szinten volt. Egyre gyakrabban gondoltam Tibetre, és végül Rigden láma kolostorában kötöttem ki, ahol megismerkedtem Yinnel, és hallottam az álmokról. Egy árva szót sem értettem az egészről, de nekem is voltak ilyen álmaim. Tudtam, hogy valami módon neked is részed van ebben az egészben, hogy dolgod lesz itt. Ezért kezdtem részletesebben tanulmányozni a legendákat és elsajátítani az imakiterjesztést. Úgy terveztem, hogy Katmanduban találkozunk, de rájöttem, hogy a kínaiak követnek, ezért kértem meg Yint, hogy menjen oda helyettem. Bíznom kellett abban, hogy végül megtaláljuk egymást.

Elhallgatott, előhúzott egy fehér trikót, és új kötést rakott a térdére. Én a hófehér hegyek végtelen láncolatát néztem. Egy pillanatra nyiladék támadt a felhők között, a délelőtti nap káprázatos fényjátékot mutatott be a ragyogó csúcsokon és az árnyékba burkolózó völgyekben. Lenyűgözött a látvány, furcsamód otthon éreztem itt magam, mintha egy rész bennem érteni kezdené ezt az országot. Wilre néztem, a tekintetünk találkozott.

- Talán - szólalt meg - újra át kellene vennünk, mit mondanak a legendák az imamezőről. Meg kell értenünk, hogyan áll össze az egész.

Bólintottam.

- Az egész ott kezdődik - folytatta -, hogy rájövünk: az imaenergia létezik, valóságosan kiárad belőlünk, és kihat a világra. Ha ez a felismerés megtörtént, azt is megértjük, hogy ez a mező, illetve a világra gyakorolt hatása kiterjeszthető, és az Első Kiterjesztéssel kell kezdenünk. Elsőként javítanunk kell a szervezetünkbe fizikailag bejuttatott energia minőségét. A nehéz, iparilag előállított élelmiszerek savasságot teremtenek a szervezetben, csökkentik a rezgést, és végül betegséget okoznak. Az eleven ennivalónak lúgos kémhatása van, fokozza a rezgést. Minél tisztább a rezgésünk, annál könnyebb azután ráhangolódunk a bennünk található, finomabb energiák forrására. A legendák szerint megtanuljuk majd, hogy folyamatosan ezt a magas szintű energiát lélegezzük be, és előrehaladásunk próbája a szépség értékelésének képessége lesz. Minél magasabb az energiaszintünk, annál több szépséget érzékelünk. Megtanuljuk a vizualizációt: elképzeljük, hogy ez a magas szintű energia kiárad belőlünk a világba, ennek próbája pedig a szeretet érzése. Ilyenformán belső kapcsolatban állunk egymással - ahogy Rsiuban megtanultuk. De most már tudunk még valamit: azt, hogy tartósan megőrizhetjük magas energiaszintünket, ha vizualizáljuk, hogy az energiamező kiárad belőlünk, és előttünk jár, amerre csak megyünk. A Második Kiterjesztés akkor veszi kezdetét, amikor ezt a kiterjesztett imamezőt úgy állítjuk be, hogy erősítse életünk szinkronisztikus folyamatait. Szüntelenül a tudatos éberség és figyelem állapotában maradunk, mindig várva a következő intuíciót vagy véletlent, amely továbblendíti életünket. Ez a várakozás, a készenlét még tovább emeli, erősíti energiánkat, mert szándékainkat most már összehangoljuk a mindenség fejlődésének irányával. A Harmadik Kiterjesztésben egy további elvárás is szerepet játszik: az, hogy imamezőnk kiárad, és megerősíti a többi emberét: felemeli őket arra a szintre, ahogy az isteni energia belső forrásához fűződő kapcsolat, a felsőbb éntől származó intuíció működik. Ez természetesen növeli annak valószínűségét, hogy intuitív információt kapunk tőlük, ami tovább növeli szinkronicitásunk szintjét. Ez a Peruban elsajátított interperszonális etika, de most már azt is tudjuk, hogyan erősíthetjük hatását az imamező segítségével. A Negyedik Kiterjesztés akkor kezdődik, amikor megtanuljuk az energia kiáradását tartósítani, rögzíteni, tekintet nélkül a félelmet vagy haragot gerjesztő élethelyzetekre. Ezt úgy érhetjük el, ha függetlenítjük magunkat a bekövetkező konkrét eseményektől, csak azt az egy elvárást tartjuk fenn, hogy a folyamat haladjon tovább. Mindig a pozitívumot kell keresnünk, és mindig, de mindig arra kell számítanunk, hogy bármi történjék is, a javunkat szolgálja. Az ilyen belső hozzáállás segít abban, hogy a folyamatra koncentráljunk, és ne adjuk át magunkat a negatív rémképeknek, hogy mi lesz velünk, ha valami nem sikerül. Általánosságban szólva: ha negatív kép merül fel elménkben, meg kell fontolnunk, hogy nem intuitív figyelmeztetéssel van-e dolgunk, és ha igen, akkor meg kell tennünk a megfelelő lépéseket, de ekkor is mindig vissza kell térnünk ahhoz az elváráshoz, hogy a felsőbb szinkronicitás átsegít a problémán. Ez a gyakorlat, a hitnek nevezett, hatalmas erejű elvárás rögzíti a mezőt, a kiáradó energiát. Összefoglalva: a Negyedik Kiterjesztés arról szól, hogy energiánk mindig legyen erős. Ha ezt megvalósítjuk, képesek leszünk előrelépni és még tovább tágítani energiánkat. A Negyedik Kiterjesztés következő lépcsőfoka akkor veszi kezdetét, amikor maradéktalanul elfogadjuk, hogy az emberi világ a Tizedik Felismerés által meghatározott irányba fejlődik, és ehhez Shambhala adja a mintát. Az energia további növeléséhez, erősítéséhez igazi hitre van szükség. Ezért olyan fontos, hogy megértsük Shambhalát. Tudjuk, hogy Shambhalában sikerült ezt megtenni, és ez a tudat erősíti az elvárást, hogy az emberi kultúra többi része is képes rá. Látni fogjuk, hogy az emberek szerte a világon a spirituális fejlődés szolgálatába állítják a technikát, és figyelmüket az életfolyamatra összpontosítják, hiszen az életfolyamatban rejlik a valódi oka annak, hogy itt vagyunk a földön: olyan kultúrát kell teremtenünk, amely tudatosan szolgálja a spirituális evolúciót, és ezt a tudást átadja a következő nemzedékeknek.

Elhallgatott, és rám emelte tekintetét.

- És ekkor jön a neheze - mondta. - A további kiterjesztéshez nem elég, hogy általában megőrizzük a pozitív alapállást, és kerüljük a negatív események bekövetkezését festő képeket. A más emberekre vonatkozó negatív gondolatokat is ki kell zárunk a tudatunkból. Épp az imént láthattad: ha félelmünk haraggá változik, és a legrosszabbat kezdjük gondolni másokról, abból negatív ima származik, amelynek hatására éppen úgy kezdenek el viselkedni, ahogy elvárjuk tőlük. Ezért van az, hogy ha a tanár kiváló teljesítményt vár el diákjaitól, azok többnyire képesek is rá, ha pedig negatív elvárással közelít hozzájuk, akkor azt kapja. A legtöbben azt vallják, hogy másokról rosszat mondani nem szép dolog, rosszat gondolni viszont nem árt. Mi már tudjuk, hogy igenis árt: a gon-

dolatoknak hatásuk van.

Miközben ezeket mondta, eszembe jutottak az Egyesült Államokban mostanában elharapózott iskolai lövöldözések, és gondolatomat hangosan ki is mondtam.

- A gyerekeknek - felelte Wil - mostanában a világon mindenütt nagyobb az erejük, mint valaha. Az iskolai klikkek, kiközösítések mindig is léteztek, de a pedagógusok többé nem hunyhatnak szemet fölöttük. Ha egyes gyermekeket lenéznak, kigúnyolnak, bűnbakot csinálnak belőle, a negatív ima ma erőteljesebb hatást vált ki, mint eddig bármikor. Ma már előfordul, hogy visszavágnak. És ez nemcsak a gyermekek között van így, hanem az emberi kultúra egész területén. Csak akkor érthetjük meg, mi történik, ha tisztában vagyunk az imamezők hatásával. Egyre nő az ember hatalma, és ha elvárásainkat nem uraljuk tökéletesen, komoly károkat okozhatunk embertársainknak.

Wil elhallgatott, és felvonta szemöldökét.

- Azt hiszem, ezzel el is jutottunk oda, ahol most tartunk.

Bólintottam, és egyszerre megéreztem, mennyire hiányzott nekem ez az ember.

- A legendák szerint innen merre vezet az út? - kérdeztem.

- Egy olyan témához, amely mindig is rendkívüli módon érdekelt - válaszolta. - A legendák azt tanítják, hogy ennél tovább csak akkor tághatjuk az imamezőt, ha teljesen elfogadjuk a dakinik létezését.

Sietve elmeséltem számos, idevágó tibeti tapasztalatomat: a különös alakokat meg a kivilágosodott területeket.

- Már Tibet előtt is voltak ilyen élményeid - emlékeztetett. Igaza volt. A Tizedik Felismerés felkutatása körüli időszakban valóban az volt a benyomásom, mintha furcsa kis fénypamacsok sietnének a segítségemre.

- Igaz - mondtam -, amikor az Appalache-hegységben jártunk.

- Már Peruban is - jegyezte meg.

Törtem a fejem, de nem jutott eszembe, hogy mire céloz.

- Mesélted, hogy útelágazáshoz érkeztél, és nem tudtad, merre menj tovább - emlékeztetett. - Az egyik utat fényesebbnek, világosabbnak láttad, ezért arra indultál.

- Tényleg - mondtam, most már világosan előttem volt az eset. - Szerinted az is egy dakini műve volt?

Wil feltápászkodott, hátára kanyarította a hátizsákot.

- Igen - mondta. - Ez az a fényesség, amely kalauzolni fog bennünket.

Elképedtem. Azt jelentené ez, hogy valahányszor a környezeténél fényesebb tárgyat látunk, vagy olyan útvonalat, amely világosabbnak vagy vonzóbbnak tetszik, felhívja magára figyelmünket, az mind ezeknek a lényeknek a műve?

- Mit mondanak még a legendák a dakinikról? - kérdeztem.

- Azt, hogy minden kultúrában, minden vallásban ugyanazok, akárhogy nevezzék is őket.

Kérdő tekintettel néztem rá.

- Nevezhetnénk őket akár angyaloknak is - folytatta Wil -, de akár dakini, akár angyal a nevük, ők ugyanazok a lények... és ugyanúgy működnek.

Lett volna még kérdésem, de Wil sietve elindult a hegyoldalon, kerülve a mély hóval lepett területeket. Követtem, és kérdések tucatjai kavargtak fejemben. Nem szerettem volna, ha a beszélgetés most ér véget. Wil megállt és hátrafordult.

- A legendák szerint ezek a lények az idők kezdete óta segítik az emberiséget, és minden vallás misztikus írásai említést tesznek róluk. A legendák szerint egyre gyakrabban és könnyebben észlelhetjük majd őket. Ha készek vagyunk elismerni létezésüket, a dakinik is készek lesznek megmutatkozni.

Az „elismerni” szót oly különös nyomatékkal ejtette ki, hogy sajátos jelentőséget kapott.

- És annak mi a módja? - kérdeztem, megkerülve egy kiálló sziklát. Wil megállt fölöttem, hogy utolérjem, csak azután válaszolt.

- A legendák szerint valóban el kell fogadnunk a tényt, hogy itt vannak. A mai gondolkodás számára ez rendkívül nehéz. A dakinik vagy angyalok érdekes beszédtemát jelenthetnek, de az már teljesen más dolog, hogy valóságosan érzékelhetők.

- Szerinted mit tehetünk?

- Figyeljük éberen a fényesség minden árnyalatát.

- Ha tehát magas energiaszinten élünk, és elismerjük a dakinik létezését - folytattam -, akkor gyakrabban tapasztalhatunk ilyen fényjelenséget?

- Úgy van - mondta Wil. - Nem könnyű észrevenni a fény finom változásait, de ha a mondottak szerint járunk el, akkor sűrűbben fogjuk tapasztalni.

Végiggondoltam, amit mondott, és megállapítottam, hogy ami elhangzott, azt értem, de még mindig maradt kérdésem.

- És mi a helyzet az olyan esetekkel, amikor a dakinik vagy angyalok közvetlenül beavatkoznak az életünkbe, pedig nem hiszünk bennük, nem ismerjük el a létezésüket? Velem ez is megtörtént.

Elmeséltem a magas férfialakot, aki a közelben állt, amikor Yin kilökött a terepjáróból, majd ismét megjelent, amikor a kolostor romjai között égő tábortűzre bukkantam.

Wil bólintott.

- Úgy látszik, az őrangyalod megmutatkozott előtted. A legendák szerint mindenkinek van őrangyala.

Elállt a szavam.

- Tehát igaz a mondás - mondtam végül -, hogy mindenkire egy angyal vigyáz.

Gondolataim vészes sebességgel vágattak. Még soha nem volt ilyen nyilvánvaló, hogy ezek a lények igazán léteznek.

- És az vajon miért van - kérdeztem -, hogy néha segítenek, néha pedig nem?

Wil felvonta szemöldökét.

- Ezt a titkot - mondta - itt kell földeríteniünk.

Elértük a hegy csúcsát. Mögöttünk a nap kezdett áttörni a vastag felhőtakarón; olyan érzésünk támadt, mintha a levegő is melegebb lenne valamicskét.

- Azt hallottam - szólalt meg Wil néhány lépéssel a csúcs előtt -, hogy a templomok a gerinc túloldalán találhatók.

Megállt, és rám nézett.

- Lehet, hogy ez lesz a legnehezebb az egészben.

Szavai elég baljósan hangzottak.

- Miért? - kérdeztem. - Hogy érted ezt?

- Minden kiterjesztést össze kell szednünk, és energiánkat a lehető legmagasabb szintre kell felszórfolnunk. A legendák szerint, ha energiaszintünk nem elég magas, a templomokat meg sem pillanthatjuk.

És ebben a pillanatban helikoptereket hallottunk meg valahonnan a távolból.

- Ne felejtsd el, amit most tanultál - figyelmeztetett Wil. - Ha a kínai katonák gonoszságára gondolsz, ha haragot vagy undort érzel, figyelmedet azonnal az előtted álló katona lelkére kell irányítanod. Vizualizáld, hogy az energiád kiárad, belép a katona energiamezőjébe, és felemeli a félelemtől üzőtt embert a belső fénnel való kapcsolat magasságáig, hogy felismerhesse magasabb intuícióját. Ha másként jársz el, olyan imát engedsz szabadjárára, amely a gonoszságának ad energiát.

Bólintottam, és a földet néztem. Eltökéltem: őrizni fogom a pozitív mezőt.

- De ezen is túl kell lépned: ismerd el a dakinik létezését, és számíts a fényjelenségekre.

Az előttünk álló csúcsra emeltem tekintetemet, Wil bólintott és továbbindult. A gerincre érve az elénk táruló völgyben semmit sem láttunk, csak hófödte hegyeket és völgyeket. Aprólékosan végigvizsgáltuk a tájat.

- Ott, arra! - kiáltott fel Wil, és balra mutatott.

Meresztettem a szemem. A gerinc peremén mintha valami derengett volna. Amikor egyenesen ránéztem, csak azt láttam, hogy egy folt világosabb a környezeténél. Ha azonban a szemem sarkából lestem oda, kiderült, hogy maga a terület világít.

- Gyerünk! - adta ki a jelszót Wil. Karon ragadott, és a mély hóban elindultunk arrafelé, ahol a jelenséget láttuk. Közelebb érve a fényesség tovább erősödött. Mögötte egy sor magas, sziklás csúcs meredezett, melyek távolról úgy festettek, mintha egyenes sorba állították volna őket. Közelebről kiderült, hogy az egyik kilógott a sorból, így keskeny átjáró keletkezett, amely, balra kanyarodva, a hegyről lefelé tartó útvonalat kínált. Az átjáróhoz érve kiderült, hogy az eleven sziklába vágott lépcsősorból áll, amely a völgybe vezet. A lépcsők kissé világítottak, és nem volt rajtuk hó.

- A dakinik megmutatják az utat - mondta Wil, és vezetett tovább a karomnál fogva. Átbúj-

tunk a nyíláson, és leereszkedtünk a lépcsőkön. Kétoldalt nyolc-tíz méter magas sziklafal meredezett, a beeső fény nagy részét eltakarta. Több mint egy órán át mentünk lefelé a lépcsőn, és a szűk szurdok végül megnyílt körülöttünk. Néhány méterre tőlünk vízszintes lett a talaj, a lépcsősor véget ért. Egy lapos kiszögellésen álltunk, amely egészen a baloldalt tornyosuló sziklafalig húzódott.

- Arra - mutatta Wil.

Kétszáz méterre tőlünk egy régi, teljesen romos kolostor állt, akár több ezer éves is lehetett. Ahogy közeledtünk hozzá, a levegőt egyre melegebbnek éreztük, a sziklák szinte gőzölögtek. A kolostor előtt a kiszögellés fennsíkka szélesedett, jó darabot kiharapva a hegyoldalból. A romokhoz érve óvatosan átlépkedtünk a falmaradványokon és szerteszét heverő köveken, míg az egykori épület túloldalára nem értünk.

Földbe gyökerezett a lábunk. A sziklafelület, amelyen jártunk, laposra faragott, egyenletesen lerakott, borostyánszínű kőlapokká változott a lábunk alatt. Wilre sandítottam, de ő egyenesen előrenézett: előttünk egy tökéletesen ép templom állott, jó tizenöt méter magas, kétszer olyan széles épület. A fala rozsdabarna volt, a kőlapok illesztéseinél szürkés. A homlokzaton óriási, öt-hat méter magas, kétszárnyú kapu. Valami megmozdult a párálló félhomályban a templom mellett. Wilre néztem, ő bólintott, és intett, hogy menjek utána. Húszméternyire megközelítettük az építményt.

- Mi volt az a mozgás? - kérdeztem.

Az előttünk fekvő sík terület felé biccentett a fejével. Alig három méterre tőlünk valami alakzat derengett. Erőltettem a szememet, és lassanként sikerült kivennem egy emberi figura homályos körvonalait.

- A templomban élő beavatottak egyike lehet - mondta Wil. - Magasabb a rezgése, mint a miénk, ezért látjuk ilyen ködösen.

Az alak elmozdult a templomkapu irányába, és ott eltűnt. Wil nyomában én is odamentem a kapuhoz, amely szemre olyan volt, mintha valamilyen kőből faragták volna, de amikor Wil a faragott kőkilincsnél fogva meghúzta, oly könnyedén fordult el, mintha teljesen súlytalan lenne. Hatalmas, kör alakú terembe jutottunk, amelynek padlója teraszosan lejtett a központi, színpadhoz hasonlatos terület felé. Ahogy körülnéztem, egy újabb alakot vettem észre, aki a nézőtér közepén állt, de őt tisztán láthattuk. Szemben volt: velünk, azonnal megismertük: Tasi volt. Wil már indult is, hogy üdvözlje. Mielőtt odaértünk volna, a terem közepe táján megnyílt egy tértábla. A kép lassan kiélestedett és kivilágosodott, olyannyira lekötve figyelmünket, hogy Tasit már nem is láttuk. A Föld képe tárult elénk, ahogy a világról látható.

Gyorsan változott a látvány: előbb egy nagyváros tűnt fel, valahol Európában lehetett, majd egy hasonló az Egyesült Államokból és végül egy ázsiai. Mindenütt láttuk az embereket is, a forgalmas utcákon járó-kelőket és az irodákban vagy más munkahelyeken dolgozókat. A kép ismét változott, a bolygó más városai, más tájai tűntek fel, és közben mindvégig megfigyelhető volt, hogy munka közben és az egymással való kommunikáció közben is lassan-lassan emelkedett az energiaszintjük. Láttuk és hallottuk, hogy intuíciójukat követve foglalkozást váltanak, és minden ilyen döntésük több inspirációt, nagyobb kreativitást von maga után, új, gyorsabb technikai megoldásokat, hatékonyabb szolgáltatást valósítanak meg. És azt is láttuk, hogy mások, akiket még mindig a félelem igazgat, ellenállnak a változásoknak, és hatalomra törnek. Most egy kutatóintézetet láttunk, annak is a konferenciatermét. Férfiak és nők csoportja heves vitát folytatott. Csakhamar kiderült a vita tárgya is. A jelenlevők többsége támogatott egy tervet: a legnagyobb kommunikációs és számítógépes vállalatok, valamint a hírszerző szolgálatok nemzetközi szervezetének egyesítését. A hírszerzés képviselői így érveltek: a terrorizmus elleni küzdelem szükségessé teszi, hogy hozzáférjenek minden telefonvonalhoz, beleértve az internetkapcsolatokat is, valamint hogy minden számítógépbe beépítsenek egy titkos eszközt, amelynek segítségével a hatóságok behatolhatnak, és ellenőrizhetik a gépeken tárolt adatállományokat. És ez nem minden: újabb megfigyelőrendszerek kiépítését szorgalmazták. Többen azt fontolgatták, hogy ha a komputervírusok terjedése így folytatódik, akkor az egész internet fölött ellenőrzést kell gyakorolni, beleértve az üzleti-kereskedelmi szférában világszerte hálózatba kapcsolt számítógépeket is. A hozzáférést különleges azonosító számmal lehetne biztosítani: elektronikus üzleti tevékenységet csak ennek az azonosítónak a birtokában lehetne folytatni. Valaki fölvetette, hogy erre a célra új azonosító rendszert kellene létrehozni, például a szem szivárványhártyájának mintázatára vagy a tenyér lenyomatára alapozva, sőt talán az agyhullámok rendszerét is alapul lehetne venni. Ketten - egy férfi és egy nő - hevesen tiltakoztak az effajta intéz-

kedések ellen. Egyikük a Jelenések könyvét említette: azt a részt, amelyben a fenevad bélyegéről esik szó.

Figyeltük a jelenetet, és közben észrevettem, hogy kilátok a konferenciaterem ablakán. Az épület előtt egy autó haladt el az úton, a háttérben kaktuszokat és a messzeségbe húzódó sivatagot láttam. Wilre néztem.

- Ez a vita éppen most zajlik - mondta - ebben a pillanatban. Úgy látom, valahol az Egyesült Államok délnyugati részén.

Az asztalnál, amely körül a csoport helyet foglalt, érdekes jelenséget figyeltem meg. A tér tágulni kezdett körülöttük. Nem is tágulni: világosodni.

- A dakinik! - mondtam Wilnek.

Figyeltük a megbeszélést, amelyben észrevehető változás állt be. Az a két ember, akik a túlzott ellenőrzés ellen érveltek, fokozatosan egyre nagyobb figyelmet kaptak a csoporttól. Ellenfeleik láthatóan újragondolták a dolgot.

Valami egy csapásra elvonta figyelmünket az elénk vetülő képről: heves rázkódást éreztünk, a templom padlója és a falai is beleremegtek. A terem túlsó végében lévő ajtóhoz futottunk, de akkora por szállt mindenfelé, hogy látni is alig lehetett. Hallottuk, hogy odakint kötőbökök zuhannak. Tíz méternyire lehettünk az ajtótól, amikor kinyílt, és egy ember rohant át rajta.

- Ez Tasi lehetett! - mondta Wih miközben az ajtóhoz sietett és kinyitotta.

Átrohantunk az ajtónyíláson, és mennydörgő robaj töltötte be a levegőt a hátunk mögött. Összeomlott az ősrégi rom, amelyet először megpillantottunk, potyogó kődarabok és por volt mindenfelé. Valahonnan helikopterek dübörgését hallottuk.

- Úgy látszik, az ezredes követett bennünket - mondtam. - Pedig csak pozitív képeket engedtem az elmémbe, akkor meg hogy lehet ez?

Wil fürkésző tekintettel nézett rám, és nekem eszembe jutott Csang ezredes megjegyzése: hogy birtokában van egy technikai eljárás, amelynek segítségével mindig a nyomomra bukkanhat. Nála van az agyhullámaim mintája.

Gyorsan elmondtam Wilnek, ami történt, és hozzátettem:

- Lehet, hogy másfelé kellene mennem, hogy elcsaljam a katonákat a templomoktól.

- Nem - felelte Wil -, itt a helyed. Szükség lesz rád. Addig kell egérutat nyernünk, amíg megtaláljuk Tasit.

Egy kőlapokkal kirakott gyalogúton haladtunk, elmentünk több templom mellett, majd megakadt a szemem egy bejáraton az út bal oldalán. Wil észrevette és odafordult.

- Miért nézed azt az ajtót?

- Nem tudom. Csak úgy odanéztam.

Láttam rajta: hiszi is, nem is.

- Jól van - mondtam gyorsan -, gyerünk, derítsük ki.

Sietve beléptünk az ajtón, és egy újabb, kör alakú termet találtunk mögötte, csak ez sokkal nagyobb volt, az átmérője talán száz méter is lehetett. Ennek is téraablak lebegett a közepén. Amikor beléptünk, Tasi ott állt, tőlünk alig pár lépésnyire. Oldalba böktém Wilt.

- Látom - felelte, és a félhomályban odament a fiúhoz.

Tasi megfordult, megismert, és megkönnyebbülten elmosolyodott, majd visszafordult a téraablakban látható jelenet felé. Ezúttal egy szoba belsejét láttuk; berendezése és a benne látható tárgyak arra utaltak, hogy a lakója fiatal: fényképek, labdák, játékok, ledobált ruhadarabok... A sarokban rendetlen ágy, az asztal sarkán házhoz szállított pizzásdoboz... Az asztal túlsó végén egy tizenöt év körüli fiú bütykölt valami berendezésen, amely teli volt mindenfelé tekergő drótokkal. Egy szál sortot viselt, az arca dühös volt és elszánt. A kép átváltott egy másik helyiségre, ahol egy másik, farmerbe és pólóba öltözött tizenéves fiú ült az ágy szélén, és a telefont nézte. Többször felállt, fel alá járkált a szobában, majd visszaült. Az volt a benyomásom, hogy nem képes elszánni magát egy döntésre. Végül a telefonért nyúlt, tárcsázott.

Az ablak kitágult akkorára, hogy mindkét helyszínt láthattuk. A félmeztelen fiú fölvette a telefont. A pólós mintha könyörgött volna neki, mire a másik csak annál dühösebb lett. Végül lecsapta a kagylót, visszaült az asztal mellé, és tovább dolgozott. A másik kamasz fiú dzsekit kapott magára, és kirohant a szobából. Az asztalnál ülő pár perc múlva kopogást hallott az ajtón. Odament, kinyitotta. A másik állt a küszöbön, aki az imént telefonált. A félmeztelen fiú hiába próbálta be-

csapni az ajtót, amaz benyomult a szobába, és tovább könyörgött, miközben az asztalon heverő szerkezetre mutogatott.

A másik fiú hátralökte, egy fiókból pisztolyt kapott elő, és látogatójára szegezte. A fiú hátrahőkölt, de tovább könyörgött. A fegyveres dührohamban tört ki, áldozatát keményen odanyomta a falhoz, és a fegyver csövét a halántékához szorította. Ekkor történt, hogy változást vettem észre: világosodni kezdett körülöttük a szoba.

Tasira néztem, aki egy pillanatra viszonzta tekintetemet, s utána ismét a jelenetet figyelte. Mindketten tudtuk; a dakinik működésének vagyunk tanúi.

A fiú továbbra is könyörgött, társa pedig még mindig a falnál tartotta, de a pisztolyos fiú kezdett lecsillapodni. Végül leengedte a fegyvert, és leült az ágy szélére. Társa vele szemben lero-gyott egy székre. Ettől kezdve hallottuk is beszélgetésüket; kiderült, hogy a fegyveres fiú azt szeret- te volna, ha az iskolában befogadják az osztálytársai, és nem volt képes ezt elérni. A többiek min- denféle iskolán kívüli tevékenységben vettek részt, fejlesztették képességeiket, és neki nem volt annyi önbizalma, hogy velük tartson. Gúnyolták, örök vesztesnek bélyegezték, ő pedig senkinek, szinte már láthatatlannak érezte magát. Ebben a helyzetben egyre gyűlt benne a harag, ami hamis hatalomérzetet gerjesztett, míg végre elhatározta, hogy visszavág. Az asztalon éppen egy házilag barkácsolt bomba hevert.

Ekkor, akárcsak az imént, most is megrendült a talaj a lábunk alatt, rázkódott az egész épü- let. Az ajtóhoz rohantunk, és éppen sikerült kijutnunk a szabadba, amikor a templom fele összeom- lott a hátunk mögött.

Tasi intett, hogy kövessük. Több száz métert futottunk a nyomában, végül egy falnál álltunk meg.

- Látták az embereket a templomban - kérdezte Tasi -, akik imaenergiát küldtek a fiuknak?

Mindketten bevallottuk, hogy nem láttuk.

- Több százan voltak ott, az ifjúsági erőszak problémáján dolgoztak.

- Pontosan mit csináltak? - kérdeztem.

Tasi közelebb lépett.

- Kiterjesztették az imamezőt, vizualizálták, hogy a jelenetben látott két fiú magasabb rez- gésszintre jut, maguk mögött hagyva a félelmet és a dühöt, hogy a felsőbb intuíció segítségével megoldást találjanak a helyzetre. Az ő energiájuk segített a pólós fiúnak megtalálni a legjobb, leg- meggyőzőbb érveket. A másik fiút az energiatöbblet fölemelte a társadalmi identitáson túli szintre, ahol már meghaladta a társai által kiközösített személyiséget. Ezen a szinten már nem érezte úgy, hogy csak akkor lehet valaki, ha mások is elfogadják. Dúhe ettől csillapodott le.

- És a másik templomban is ezzel foglalkoztak? - kérdeztem.

- Segítették azokat, akik szemben álltak a totális ellenőrzésre törekvőkkel?

Wil rám pillantott.

- A templomban lévők azért küldték ki az imamezőt, hogy minden résztvevő energiaszintjét megemeljék; ettől az ellenőrzést szorgalmazókban enyhült a félelem, azok pedig, akik a másik né- zetet képviselték, még ezeken a szervezeteken belül is hallatni merték hangjukat.

Tasi bólintott.

- Ez az, amit látnunk kellett. Olyan sorsfordító helyzeteknek voltunk tanúi, amelyeket a spi- rituális evolúció folytatása érdekében meg kell nyerni, ha túl akarunk lépni a történelemnek ezen a kritikus pontján.

- És a dakinik? - kérdeztem. - Ők mit csinálnak?

- Ők is részt vesznek az energiaszint emelésében - felelte Tasi.

- Jó, jó - faggattam tovább -, de még mindig nem tudjuk, hogy kerülnek oda, és miért lépnek akcióba. A templomokban folytatott tevékenységről sem tudunk még eleget.

Ebben a pillanatban újabb, hatalmas robaj reszkettette meg a levegőt, és hátunk mögött a templom másik fele is összeomlott. Tasi összerezsent ijedtében, és sietve elindult a gyalogúton.

- Siessünk! - mondta. - Meg kell találnunk a nagyanyámat.

11. SHAMBHALA TITKA

Órákon át jártunk a templomok között, Tasi nagyanyját keresve, igyekeztünk őrizni elő-

nyünket a kínai katonák előtt, és figyeltük a templomokban végzett munkát. Minden templomban a külvilági kultúrák válságos helyzeteit figyelő embereket találtunk. Az egyik helyen a fiatalok elidegenedésével összefüggő problémákkal foglalkoztak: a filmekben és a videojátékokban tapasztalt erőszak elszaporodásával, ami azt a tévképzetet kelti a fiatalokban, hogy a düh hatására elkövetett erőszakos cselekedetek nem járnak visszavonhatatlan következményekkel - ez a hamis valóság rejlik az iskolai lövöldözések hátterében. Ezekben az esetekben a játékok alkotóinak küldtek energiát, ami fölemelte őket, hogy a magasabb intuíció távlatából szemlélve gondolják át, munkájuk milyen hatást gyakorol a gyermekekre. Az érintett szülőket ugyancsak magasabb energiaszintre emelték, hogy át tudják tekinteni gyermekeik viselkedésével kapcsolatos megérzéseiket, és szánják rá az időt, hogy másféle valóságot teremtsenek.

Egy másik templomban az orvostudomány és az alternatív, megelőző jellegű gyógyítás között zajló vitára összpontosítottak - az utóbbi módszerekről bebizonyosodott, hogy jó eredményeket hoznak a betegségek megelőzése és az élet meghosszabbítása terén. Az orvostudomány őrei - az egyes országok egészségügyi szervezetei, a híres kutatóintézetek, klinikák vezetői, a nagy összegű juttatásokat osztogató állami egészségügyi intézmények, a gyógyszergyártó vállalatok - mind egy tizennyolcadik századból származó paradigma alapján működtek, amely a betegség tüneteinek megszüntetését célozza, a megelőzésre kevés figyelmet fordít. Tevékenységük célpontjai a különféle mikroorganizmusok, a hibás gének, az elszabadult daganatsejtek - a legtöbben azt a véleményt táplálták, hogy az ilyen problémák az öregedés szükségszerű velejárói. Ez a szemlélet volt az oka, hogy óriási pénzek ömlöttek a nagy kutatóintézetekbe, amelyekben szabadalmaztatható és piacra dobható, a mikrobák és a rosszindulatú sejtek elpusztítására, a gének átprogramozására használható szereket állítottak elő. Az immunrendszer felerősítését, a betegségek megelőzését célzó kutatásokra jóformán semmi sem jutott.

Az egyik megfigyelt jelenet egy konferencia volt, amelyen a gyógyítás több területének képviselői vettek részt; egyes tudósok kifejtették, hogy az egész orvostudománynak meg kell változtatnia nézőpontját, ha valaha is fel akarjuk deríteni a betegségek okát, beleértve a szívbetegségeket, a rákos daganatokat, az ízületi megbetegedéseket, a lupust és a sclerosis multiplexet is. Ezek a kutatók azzal érveltek - gondolataik Hanh szavaiból már ismerősek voltak -, hogy mindenfajta betegség valódi oka a test közegének elszennyeződése az elfogyasztott élelmiszerek és más mérgező anyagok által. A fiatal szervezet egészséges, vibráló, lúgos állapota idővel átalakul: alacsony energiaszintű, eltompult, savas állapotba kerül; ebben a közegben elszaporodnak a mikrobák, és hozzálátnak a test lebontásához. Minden kór - hangoztatták - abból származik, hogy testünk sejtjeit lassanként lebontják a mikroorganizmusok, viszont ezek sohasem támadnak ok nélkül. A problémákért a táplálék felelős, amit elfogyasztunk. Mások nem voltak hajlandók elfogadni ezeket a felfedezéseket. Itt valami nincs rendjén. Hogyan lehetne az összes betegségnek ilyen egyszerű oka? Ezek az egészségipar dolgozói voltak: nap mint nap tapasztalták, hogy az emberek dollárok milliárdjait költik az egyre bonyolultabb gyógyszerekre, költséges műtétekre. A jelen lévő egészségügyi tisztviselőket meg akarták tartani abban a hitükben, hogy mindezt szükség van.

Voltak, akik elkötelezett hívei voltak annak a több országban a megvalósulás küszöbén álló javaslatnak, mely szerint minden ember testébe mikrocipet kell beültetni, amelyen egészségügyi információkat és gyógyszerelési adatokat lehetne tárolni. Ilyen ellenőrzési és azonosítási rendszerre a hírszerző szervezetek is régóta sóvárogtak, ezért elkötelezett hívei voltak e programnak, hiszen hatalmi helyzetük erősítését szolgálhatta volna, a megélhetésük függött tőle. Ráadásul nagyon ragaszkodtak megszokott éltrendjükhöz. Hogyan javasolhatnák, hogy az emberek változtassanak táplálkozási szokásaikon, ha nekik maguknak eszük ágában sincs megtenni? Nem, azt semmiképp sem. Az új kutatásokat végző orvosok váltig védelmezték álláspontjukat, érezve, hogy itt az idő a paradigmaváltásra. Az esőerdők letárolása - érveltek - azért folytatódik, mert a helyükön marhahúst termelnek a nyugati országok számára; ezt a problémát egyre több és több ember tudatosította. Segített az a tény is, hogy a háború utáni nemzedék tagjai abba az életkorba jutottak, amikor támadni kezdenek a betegségek, és látták, hogy az egészségügyi rendszer a szüleik esetében kudarcot vallott. Keresni kezdték az új megoldásokat.

Megfigyelhettük, hogy a konferencián lassan enyhül a konfliktus. Kezdték odafigyelni azokra, akik az alternatív megoldásokat javasolták. Egy másik templomban ugyanilyen vitának voltunk tanúi, ezúttal a jogi pálya képviselőinek részvételével. Ügyvédek egy csoportja önmérsékletre igye-

kezett rávenni a többiekre. Köztisztviselőben álló ügyvédek éveken át figyelték tétlenül kollégáikat, akik sorozatban gyártották a pereket, az igazság elkendőzésére idomították a tanúkat, légből kapott érvekkel képviselték a védelmet, befolyásolták az esküdtiséket. Most mozgalom indult a színvonal emeléséért. Egyes ügyvédek kifejtették, hogy ideje végre másként gondolkodni tevékenységükről. Tudomásul kell venni: az ügyvéd dolga feloldani a konfliktust, nem pedig gerjeszteni.

Több templomban is foglalkoztak a különböző országokban tapasztalható politikai korrupcióval. Láttunk választott tisztségviselőket Washingtonban, akik zárt ajtók mögött vitatkoztak a kampány finanszírozás reformjáról. Az a téma volt terítéken, hogy a politikai pártok a különféle érdekcsoportoktól korlátlanul fogadhatnak el anyagi támogatást, amit aztán az igazságot eltorzító tévéreklámok gyártására és sugárzására költenek. A politikusok így függő viszonyba kerültek, a nagyvállalatok bizonyos szívességeket kérhettek viszonzásul, és ezzel mindenki tisztában volt.

Ezek a politikusok visszaszabták a reformpártiak érveit, miszerint a demokrácia csak akkor teljesebb lehet, ha nem hazug tévéreklámok alapján formálódik, hanem nyilvános vitákon, ahol a polgárok a viselkedés, az arckifejezés láttán lemérhetik a jelöltek őszinteségét, és intuíciójukra támaszkodva kiválaszthatják a jobban megfelelőt. Miközben sorra jártuk a templomokat, egyre világosabbá vált, hogy mindegyikben az emberi élet egy-egy meghatározott szeletével foglalkoznak. Láttunk néhány rettegett politikai vezetőt, köztük a kínai kormány tagjait is, akik ugyancsak megkapták a segítséget, hogy csatlakozzanak a globális közösséghez, és hajtsák végre a gazdasági-társadalmi reformokat.

És minden egyes esetben az érintett személyek mögött kivilágosodott a háttér; azok, akikben a legtöbb volt a félelem, akik személyes hasznuk vagy hatalmuk gyarapítása érdekében alkalmaztak manipulációt, fokozatosan engedni kezdtek merevségükből. Tasi nagymamáját keresve bejártuk a templomok labirintusát, és közben mindegyre ugyanazok a kérdések merültek föl bennem. Valtképpen mi folyik itt? Mi közük mindehhez a dakiniknak vagy angyaloknak és az itt zajló imakiterjesztésnek? Mit tudnak ezek itt a templomokban, amit mi nem tudunk?

Elérkeztünk egy olyan helyre, ahol kilométereken át templomok sokasága állott előttünk. Minden irányban húzódtak gyalogjárdák, s a háttérben még mindig hallottuk a helikopterek motorzúgását. Ahogy ott álltunk, egyszer csak az egyik hatalmas templom nagy robajjal összeomlott a hátunk mögött.

- Mi lett azokkal, akik odabent voltak? - kérdeztem Tasi.

A romok közül felszálló porfelhőt nézte, úgy válaszolt.

- Ne aggódjon, nekik semmi bajuk. Láthatatlanul átmehetnek máshová. Csak az a baj, hogy közben megszakad az általuk kiküldött energifolyam. - Ránk nézett. - Ha ők nem segíthetnek azokban a helyzetekben, akkor ki fog segíteni?

Wil odalépett Tasi elé.

- El kell döntenünk, hogy hová menjünk. Nincs sok időnk.

- Nagyanyám ott van valahol - mondta Tasi. - Apám azt mondta, hogy a központi templomok valamelyikében.

Néztem a köépületek labirintusát.

- De hát itt nincs központ, legalábbis nem látom.

- Apám nem úgy értette - mondta Tasi. - Úgy értette, hogy a nagymama az egyik olyan templomban van, ahol az emberi evolúció központi, lényegi kérdéseivel foglalkoznak. - A távoli templomokra függesztette tekintetét.

- Te jobban látod az itteni embereket, mint mi - mondtam Tasinak. - Nem tudnád megkérdezni tőlük, hogy merre menjünk?

- Megpróbáltam beszélni velük - felelte -, de az energiám nem elég erős. Talán ha eltölthetnék itt egy kis időt...

Szinte még be sem fejezte a mondatot, amikor egy újabb templom omlott össze, ezúttal közelebb ahhoz a helyhez, ahol álltunk.

- Nem szabad megengednünk, hogy a katonák energiaszintje meghaladja a miénket - mondta Wil.

- Egy pillanat - szólalt meg Tasi. - Azt hiszem, látok valamit.

A templomok labirintusát nézte feszült figyelemmel. Én is végigjártattam tekintetemet, de semmit sem láttam. Wilre néztem, aki vállat vont.

- Merre? - kérdeztem Tasit.

Jobb felé indult a kőlapokon, és intett, hogy kövessük.

Húsz percig gyalogoltunk sietős iramban, és végül egy templom előtt álltunk meg, amelynek felépítése erősen hasonlított a többihez, csak nagyobb volt, és barna építőkövei kékes árnyalatúak voltak.

Tasi mozdulatlanul állt, és a súlyos kőkaput nézte.

- Mi az, Tasi? - kérdezte Wil.

Messze mögöttünk egy újabb templom omlott össze mennydörögve. Tasi rám nézett.

- Az a templom, amelyet álmában látott, ahol megtaláltunk valakit, ugye kék színű volt?

Újra megnéztem a templomot.

- Úgy van - feleltem. - Kék volt.

Wil az ajtóhoz lépett, és visszafordult felénk, Tasi bólintott, mire Wil kilendítette helyéből a hatalmas kőlapot.

A templom tele volt emberrel. Akárcsak a többi helyen, itt is csupán a körvonalait láttam. Mintha mindenki mozgott, gyülekezett volna körülöttünk, és én úgy éreztem, mintha az általános öröm hulláma sodorna el. Mindenki a terem közepe felé tartott. Odanéztem, és megpillantottam a nyitott térelveket. Különböző jelenetek tűntek fel, előbb a Közel-Keletről, majd a Vatikánból, aztán Ázsiából láttunk képeket, és mindegyik a nagy intézményes vallások közötti párbeszéd fejlődését érzékeltette. Egyes jelenetek azt mutatták, hogy egyre nő a tolerancia. A kereszténységen belül mind a katolikus, mind a protestáns felekezetek megértették, hogy az, amit a kereszténység megtérésnek, a keleti vallások, a judaizmus és az iszlám pedig megvilágosodásnak nevez, maga az élmény valójában egy és ugyanaz. A különbség csupán annyi, hogy az egyes vallások az Istennel való misztikus találkozásról szólva annak más-más vonatkozásaira tették a hangsúlyt.

A keleti vallások a tudatra gyakorolt hatást hangsúlyozták: a könnyűség, a mindenséggel való azonosulás érzését, az ego vágyainak szertefoszlását, a felszabadulást. Az iszlám az egység érzését emelte ki; az élmény másokkal való megosztását, a csoport közös cselekvésében rejlő erőt. A judaizmus az isteni kapcsolatra épülő hagyomány fontosságára összpontosított, a kiválasztottság élményére, valamint arra a körülményre, hogy minden élő ember személyesen is felelős az emberi spiritualitás fejlődésének előmozdításáért.

A kereszténység azt a gondolatot hangsúlyozta, hogy a lélek többféleképpen is megmutatkozik az emberben: nemcsak az Isten részeként benne lévő magasabb tudat alakjában, hanem a felsőbb énben is - mintha önmagunk megnövelt, tökéletesebb, teljesebb képességekkel felruházott változatai lennénk, akiket belső bölcsesség vezérel, hogy cselekedeteink olyanok legyenek, mintha szemünkből Isten emberi személyisége, Krisztus tekintene a világra.

Az előttünk lejátszódó jelenet a tolerancia és egységesedés hatásait mutatta. Egyre fontosabbá vált maga a kapcsolat élménye, elmosódtak a hangsúlyokban tükröződő különbségek. Egyre erősödön az etnikai és vallásos konfliktusok feloldásának szándéka, erősödött a különböző vallások vezetői közötti kommunikáció, és az emberek érteni kezdték, milyen hatalmas lehet az imának, ha mindenki a vallások egyesülésének jegyében terjeszti ki az imamezőt.

Végre megértettem, miért mondta Rigden láma és Ani a vallások egyesüléséről: ez lesz a jele annak, hogy Shambhala titka napvilágra kerül.

Az ablakban változott a kép. Láttuk, hogy egy csoport boldogan ünnepli egy gyermek születését. Mindenki nevetett, kézről kézre adták az újszülöttet. A csoport tagjai erősen különböztek egymástól, mindegyik más-más etnikumot képviselt, sőt az a benyomás alakult ki bennem, hogy különböző vallásokat is. A gyermek szüleit is láttam; ismerősnek tündek. Nagyon hasonlítottak Pemára és a férjére, bár tudtam, hogy nem ők azok.

Meresztettem a szemem, mert éreztem, hogy mérhetetlen fontosságú dolognak vagyunk szemtanúi. De mi lehet az?

Változott a kép, trópusi tájat láttunk, talán Délkelet-Ázsiában vagy Kínában lehetett. Újabb változás, egy házban voltunk, ahol külsőre erősen különböző emberek egy másik újszülött megérkezését ünnepelték, és gratuláltak a szülőknek.

- Értik, hogy mit látunk? - kérdezte Tasi. - A megfogant, majd eltűnt magzatok sorra világra jönnek. Családokhoz kerülnek, szerte a világon. Valamiféle közvetítési folyamat játszódhatott le. A gyermekek Shambhalában magasabb genetikai energiához jutottak, és csak azután haladtak tovább.

Wil a földet bámulta, gondolkodott, aztán ránc nézett.

- Ez az átmenet! - mondta. - Erről beszéltek a legendák! Nem Shambhala költözik máshová: az energiája költözik át egyszerre sok helyre a földgolyón.

- Micsoda? - hűledeztem. Tasi rám nézett.

- Ismeri a legendát, amely szerint Shambhala harcosai egy napon megjelennek majd kelet felől, legyőzik a sötétség erőit, és megteremtik az ideális társadalmat. Ez nem lóháton, kardokat forgatva fog végbemenni. A kiterjesztett energiamezők hatása lesz: Shambhala tudása szétárad a világban. Ha minden vallás összes hívei közül azok, akik hisznek az isteni kapcsolatban, mind kizárják gondolataikból a negatív imát, és együttműködnek, akkor az imakiterjesztések használatával az egész emberiség veheti át Shambhala szerepét.

- De hát még korántsem tudunk mindent arról, ami itt történik! - mondtam. - Még nem ismerjük a titok egészét!

Amikor ezt kimondtam, a téraablakban ismét változott a kép. Hőfödte hegyek seregét láttuk, és kínai katonai helikopterek kötelékét, amely egyenesen felénk tartott. Láttuk, hogy a templomok összedőlnek a közeledtükre, előbb olyaná válnak, mintha ősrégi romok lennének, azután teljesen elporlanak. A kép átváltott arra a templomra, amelyben voltunk, majd annak belsejére. Önmagunkat láttuk a csarnokban, de nem ködös, elmosódott figurák vetek körül, hanem tisztán látható emberalakok. Sokan a tibeti szerzetesek hagyományos öltözkékét viselték, de láttam a keleti vallások által előírt ruházatot is, csakúgy, mint a hászid zsidók hagyományos kaftánjait; láttam olyanokat, akik a keresztény papok palástját, keresztjét hordták, és ugyanannyian voltak az iszlám mollahok is. Az egyik nő érdekes módon emlékeztetett valakire, aki odahaza, a völgyben a közelben lakott; megakadt rajta a szemem. Valamiféle látomásom támadt az otthonomról. Lelki szemeimmel tisztán láttam mindent: a hegyeket, ahogy az ablakomból láthatók, majd ugyanezt a látványt a forrás felől. A forrás vizének ízére gondoltam. Elképzeltem önmagam, ahogy fölé hajolok, és iszom belőle.

Megint feldübörögtek a helikopterek, most már egészen közel, és összeomlott egy templom, nem messze onnan, ahol álltunk. Tasi elfordult, és eltávolodott tőlünk. A téraablakban láttuk, mit csinál: az egyik tibeti szerzetessel beszélt.

- Ki lehel az? - kérdeztem Wiltől.

- Bizonyára a nagymamája - felelte Wil.

Jól látszott, hogy beszélgetnek, de a szavakat nem értettem tisztán. Végül megölelték egymást, majd Tasi odasietett hozzánk. Még ugyanöt néztem a téraablakban, hanem amikor a valóságban már ott állt mellettem, a jelenet eltűnt. Az ablak ott maradt, de a kép helyén csak vibrálás látszott, mint egy nem létező csatornára hangolt tévékészüléken. Tasi ragyogott.

- Tudja, hol vagyunk? - kérdezte. - Ez az a templom, ahonnan egész idő alatt önt és Wilt kísérték figyelemmel, miközben Shambhala felé igyekeztek. Az itteni emberek arra használták az imamezőt, hogy önöknek segítsenek.

Nélkülük egyikünk sem lehetne itt. Körülnéztem, és már nem láttam az emberek körvonalait.

- Hová lettek? - kiáltottam.

- El kellett menniük - felelte Tasi, és a terem közepén lebegő üres ablakot nézte. - Most már tőlünk függ minden.

Ebben a pillanatban óriási robaj rázkódtatta meg a templomot, és odakint hatalmas kötömbök zuhantak a földre.

- A katonák! - kiáltotta Tasi. - Ideértek! - Abba az irányba nézett, ahol a gépek dübörögtek.

A téraablak képe váratlanul kitisztult; kínai katonák ugráltak ki a helikopterekből a templom elé. Csang ezredes vezette őket, parancsokat osztogatott. Jól láttuk az arcát.

- Fel kell emelnünk őt a mezőnk segítségével - mondta Wil. Tasi egyetértően bólintott, és az ő vezényletével gyorsan végigcsináltuk a kiterjesztéseket. Elképzeltek, hogy energiamezőnk kiárad, egyesül a kínai katonák mezőjével; főként Csangéval, és fölemeli őket a magasabb intuíció szintjére.

Az ezredest figyeltem; egy pillanatra megtorpant és felnézett, mintha megérezte volna az energiatöbbletet. Arcát kémlelve kerestem a felsőbb én kifejezését, és észrevettem, hogy a tekintete megváltozott, talán még valami mosolyféle is megjelent az arcán. Végignézett a katonáin.

- Az arcát figyeljétek! - mondtam. - Az arcát!

Csang ismét megtorpant. Az egyik katonája, valószínűleg az, aki közvetlenül utána következett a rangsorban, odalépett hozzá, és kérdéseket tett fel. Csang egy darabig tudomást sem vett róla, de alárendeltje egy idő múlva felhívta magára a figyelmét, és ekkor a mi templomunk felé kezdett mutogatni. Csang összeszedte magát, arcán megjelent az ádáz kifejezés. Intett a katonáknak, hogy kövessék, és egyenesen felénk indult.

- Nem sikerült - mondtam.

Wil rám nézett.

- Nincsenek itt a dakinik.

- El kell tűnnünk innen! - kiáltotta Tasi.

- De hogyan? - kérdezte Wil.

Tasi felénk fordult.

- A téraablakon át. Nagymamám azt mondta, hogy az ablakon keresztül a külvilági kultúrákhoz vezet az út, de csak akkor, ha a másik oldalról is segítséget kapunk, hogy felemeljük az energiát.

- Miféle segítséget? - kérdeztem. - Ki lenne az, aki segít?

- Azt nem tudom - tárta szét a karját Tasi.

- Akkor is meg kell próbálnunk - kiáltotta Wil. - Most, azonnal!

Tasi tanácstalan arcot vágott.

- Hogy jutottál vissza az ablakon át a külső gyűrűbe? - kérdeztem.

- Otthon ott volt az erősítő - felelte. - Nem biztos, hogy anélkül is meg tudom csinálni.

Megérintettem a karját.

- Ani azt állította: a gyűrű lakói is közel járnak ahhoz, hogy technikai segédeszköz nélkül is képesek legyenek boldogulni. Gondolkozz! Hogy csináltad?

Tasi a vállát vonogatta.

- Tényleg nem tudom. Valahogy úgy magától történt. - Kis szünet. - Azt hiszem, egyszerűen csak számítottunk rá, hogy megtörténik, és azon nyomban meg is történt.

- Tedd meg, Tasi! - intett Wil az ablak felé. - Tedd meg most is!

Láttam, hogy Tasi minden erejével összpontosít, aztán rám nézett.

- Tudnom kell, hová akarunk eljutni, hogy képesek legyünk vizualizálni. Milyen helyet képzeljek el?

- Várj csak - feleltem -, hogy is volt azzal a múltkori álmoddal? Ugye vizet láttál?

Tasi elgondolkodott, majd így felelt:

- Valami víznyerő hely közelében voltam. Talán egy kút volt, vagy...

- Egy forrás? - kiáltottam. - Egy forrás, amelynek vize egy kövekkel kibélelt medencébe ömlik?

Tasi a szemembe nézett.

- Azt hiszem.

Wilhez fordultam.

- Tudom, hol az a hely. Annak a völgynek az északi peremén, ahol lakom. Oda kell mennünk.

A templom ebben a pillanatban újra megremegett. Tudatomban képek merültek fel: maga alá temet bennünket az épület, vagy egy robbanás söpör el a föld színéről, de gyorsan elhessentetem őket, és inkább azt képzeltem el, hogy megmenekülünk. Kezdtém úgy érezni magam, mint az apám annak idején: háborúba keveredtem, és nem én akartam, hogy így legyen, de akkora volt a tét, hogy nem vonhattam ki magam. Ezúttal azonban nem emberek, hanem emberi tudatok csatáztak egymással.

- Koncentrálj! - kiáltottam. - Mit tegyünk?

- Először is vizualizálnunk kell a helyet, ahová megyünk - felelte Tasi. - Adjon leírást róla!

Sietve elmondtam a legfontosabb részleteket: a hegyi gyalogösvényt, a fákat, a víz folyásirányát, még azt is, hogy milyen színűek a lombok ebben az évszakban. Ezután Tasi összpontosított, mi pedig igyekeztünk segíteni. Az ablakban látható kép egyszer csak átváltott az otthonom környékére. Magát a forrást is jól láttuk.

- Ez az! - kiáltottam.

Wil Tasihoz fordult.

- És most? A nagymamád azt mondta, hogy segítségre van szükségünk a túloldalról.

Az ablakban észrevettünk valakit a háttérben, és mindannyian az elmosódott alakra kezdtünk összpontosítani. Igyekeztem megállapítani, hogy ki lehet. Annyi világos volt, hogy egészen fiatal, Tasival lehetett egykorú. Aztán a kép kitisztult, és felismertem az illetőt.

- Ez Natalie, a szomszédom lánya - kiáltottam, és eszembe jutott a lánnyal kapcsolatos első intuícióm. Ez volt az a jelenet! Tasi szélesen elmosolyodott.

- Ez a lány a testvérem!

Ebben a pillanatban odakint összeomlott a templom újabb jókora darabja.

- A lány fog segíteni! - kiáltotta Wil, és az ablak felé taszított bennünket. - Gyerünk!

Süvítő hang hallatszott, ahogy Tasi átvette magát az ablakon, majd még egy, amikor Wil követte. Amikor én következtem, bedőlt a templom hátsó fala, és a nyílásban ott állt Csang ezredes. Felé fordultam, a szemébe néztem, majd a téraablakhoz léptem. Az ezredes elszánt arccal leakasztotta a derékszíján függő rövidhullámú rádiót.

- Tudom, hova mennek! - kiáltotta, miközben a templom tovább omladozott. - Tudom!

Amikor kiléptem az ablak túloldalán, lábam ismerős talajt érintett, és arcomon langyos fuvallatot éreztem. Otthon voltam. Körülnéztem. Tasi és Natalie egymás mellett állt, és lelkesen beszélgetett. Egymás szemébe néztek, arcukon az emelkedettség kifejezése ült, mintha most fedeztek volna fel valamit. Wil ott állt mellettük. A háttérben pedig Bill, Natalie édesapja, és többen a környékeliek közül, köztük Brannigan atya, Sri Devo, a hindu pap, valamint Julie Carmichael, a protestáns lelkész. Mindegyikük arcán elképedés tükröződött.

Bill odalépett hozzám.

- Nem tudom, hogy kerültél ide, de hála Istennek, hogy visszatértél.

A papokra mutattam.

- Ők hogy kerültek ide éppen most?

- Natalie kérte meg őket, hogy jöjjenek át. Mindenféle legendákról beszélt, megmutatta, hogyan teremtsünk imamezőt, ilyesmivel foglalkoztunk éppen. Az utóbbi időben ilyesféle dolgok járnak a fejében. Azt mondta: látja, ami veled történik, ugyanakkor azt is észrevettük, hogy valaki figyel a házadat.

Felnéztem a hegyre, de mielőtt válaszolhattam volna, Bill közbevágott.

- Natalie furcsa dolgot mondott. Azt állította, hogy van egy testvére. Ki az a srác, akivel beszélget?

- Majd később elmagyarázom - feleltem. - Ki figyel a házamat?

Bill nem felelt, mert Wil és a többiek odajöttek hozzánk.

Ebben a pillanatban járművek motorzúgását hallottuk meg; fölöttünk haladtak a hegyoldalon. Egy kék furgon kanyarodott a házam mellé. Két férfi szállt ki belőle, észrevették bennünket, és kimentek a harminc méterrel fölöttünk kinyúló kiszögellésre.

- A kínai hírszerzés - mondta Wil. - Biztosan Csang riasztotta őket. Létre kell hoznunk egy mezőt.

Arra számítottam, hogy a papok megkérdezik majd, mi az, de mindannyian egyetértően bólintottak. Natalie végigvezetett bennünket a kiterjesztéseken. Tasi el nem mozdult volna mellőle.

- Kezdjük a teremtő energiájával - mondta Natalie. - Zúduljon be a testükbe, és töltsen fel teljesen. Áradjon ki a fejük tetején és a szemükből. Hömpölyögjön szét a világban, egyetlen imamezővé olvadva, amíg nem látnak mást, csak szépséget, és nem éreznek mást, csak szeretetet. Az emelkedett éberség állapotában reméljék, kívánják, sőt számítsanak arra, hogy ez a mező elérje azokat az embereket odafent, felerősíti spirituális mezőjüket, és a magas intuíció szintjére emeli őket.

Azok ott fölöttünk baljós tekintettel elindultak az ösvényen lefelé. Tasi Natalie-ra nézett és bólintott.

- Most pedig - kezdte Natalie - kiadhatjuk a megbízást az angyaloknak.

Wilre néztem.

- Tessék?

- Először - folytatta Natalie - meg kell győződünk arról, hogy a mezőnket az ő mezőjükbe való behatolásra állítottuk be. Képzeld el, hogy ez megtörténik. Ezek nem az ellenségeink, csupán emberek: lelkek, akik félelemben élnek. Utána teljesen el kell fogadnunk az angyalokat, és vizualizálnunk kell, hogy eljönnek hozzájuk. Ezután minden hitünkkel képzeljük el, hogy az angyalok felerősítik imamezőnket. Bízunk meg az angyalokat, hogy adjanak energiát az idegenek felsőbb énjé-

nek, többet, mint amennyit mi tudnánk adni, és emeljék fel őket arra a tudati szintre, ahol már nem létezik gonoszság.

Néztem a két férfit a hegyen, kerestem a közelükben a világosabb foltokat, amelyek a dakinik jelenlétére utaltak volna, de semmit sem láttam.

- Ez nem működik - mondtam Wilnek.

- Nézd! - kiáltotta. - Ott, jobbra!

Közeledő fényt vettem észre, majd az is kiderült, hogy a fény egy férfit vesz körül: az illető a két közeledő idegen felé tartott. A fényburokba vont alak seriffhelyettesi egyenruhát viselt.

- Ki az a rendőr? - kérdeztem Billt. - Olyan ismerős.

- Várj - mondta Wil -, ez nem ember.

Újra odanéztem, a rendőr a két idegennel beszélgetett. A fényburok mindhármukat körülfogta, majd azok ketten visszamentek a furgonhoz. A rendőr nem mozdult helyéről, de a fény követte őket, és a kocsit is körülölelte. A kék furgon sebesen elhajtott.

- Működött a kiterjesztés - állapította meg Wil.

Alig figyeltem rá. Minden figyelmemet a rendőr kötötte le. Felénk fordult: magas termetű volt, a haja fekete. Biztos, hogy láttam már, de hol?

Akkor jutott eszembe, amikor hátat fordított és elment. Ugyanezzel az emberrel találkoztam Katmanduban a szálloda úszómedencéjénél: tőle hallottam először az imakutatásról, és később többször is megpillantottam: őt nevezte Wil az őrangyalomnak.

- Szükség esetén mindig is emberi alakban mutatkoztak - mondta Tasi, és Natalie-val együtt odalépett hozzám.

- Most teljesítettük az utolsó kiterjesztést - tette hozzá Tasi.

- Megtudtuk Shambhala titkát. Most már mi is végre tudjuk hajtani, ugyanúgy, ahogy Shambhalában tudják. Figyelték a világot, a sorsfordító helyzetekre különös figyelmet fordítottak, és beavatkoztak - de nem pusztán a saját imamezőjük erejével, hanem az angyali szférák erejét is igénybe véve. Ez az angyalok szerepe: az erősítés.

- Nem értem - mondtam. - Miért nem működött akkor, amikor Csang ezredest próbáltuk megállítani, közvetlenül mielőtt átléptünk volna az ablakon?

- Mert nem ismertem az utolsó lépést - felelte Tasi. - Nem tudtam, voltaképpen mit csináltak ott a templomban. Egészen addig nem tudtam, amíg nem beszéltem Natalie-val. Felemeltük Csang ezredest, ami szükséges lépés volt, de nem tudtuk, hogy az angyali erőket fel kell hatalmaznunk a közbelépésre, az energiánkhoz való csatlakozásra. Azzal kezdjük, hogy elfogadjuk az angyalok létezését, és azután, már ezen a magas energiaszinten megbízzuk őket a cselekvéssel. Ezt teljes tudatossággal kell végrehajtanunk. Fel kell kérnünk Őket, hogy jöjjenek.

Tasi elhallgatott, és elgondolkodva a távolba nézett, miközben arcán széles mosoly ragyogott fel.

- Mi az, Tasi? - kérdeztem.

- Ani és a többiek ott Shambhalában - felelte - éppen most kapcsolódnak össze velünk. Érzem őket. - Figyelmet kért mindenkitől. - Megtehetünk még valamit. Megkérhetjük az angyalokat, hogy általános védelemben részesítsék ezt a völgyet.

Natalie vezetésével végigcsináltuk a folyamatot; külön mezőt hoztunk létre, amely minden irányban szétáradt az egész völgyben, egészen az erdővel borított hegygerincekig, hogy az angyalok védelmezzenek bennünket.

- Képzeljük el, hogy minden hegy mögött egy-egy angyal áll őrt - mondta Natalie. - Shambhalát mindig védelmezték. Megtehetik velünk is.

Perceken át a hegyekre összpontosítottunk, majd a két fiatal újabb lelkes eszmecserébe bonyolódott; mi, többiek kíváncsian hallgattuk. Azokról a gyerekekről beszéltek, akik Shambhalán keresztül érkeztek a földre, és most, bárhol éljenek is, arra várnak, hogy valami felébredje őket. Megtudtuk, hogy a mostanában születő gyerekek sokkal nagyobb képességekkel rendelkeznek, mint az előző nemzedékek. Nagyobbak, erősebbek, és hatalmas készlettel rendelkeznek egy újfajta intelligenciából. Énekelnek, táncolnak, sokféle sportot űznek, zenélnek, írnak... Sokan közülük hamarabb kibontakoztatják tehetségeiket, mint a korábbi generációk tagjai.

Csak egy a gond. Elvárásaik ereje sokkal nagyobb, de még nem tudják tökéletesen kordában tartani gondolataik erejét. Meg kell tanulniuk az imamezők működtetését. Ebben mi is segíthetünk.

A papok elindultak Bill háza felé, a még mindig élénk beszélgetésbe merült Tasi és Natalie követte őket.

Egy pillanatra erőt vett rajtam a kétely. Annak ellenére, mi mindent láttam, még mindig kétkedtem abban, hogy emberek megbízást adhatnak az angyaloknak.

- Komolyan elhiszed, hogy az angyalok a mi utasításunkra várnak, hogy segítsenek? - kérdeztem Wiltől. - Valóban ekkora hatalmunk lenne?

- Ez nem olyan egyszerű - felelte. - Negatív szándékokkal például teljesen lehetetlen. Ez az egész csak akkor működik, ha teljesen összekapcsolódunk a teremő energiájával, és nagyon tudatosan kiárasztjuk az energiát, hogy megérintsük vele a többi embert. Ha a legcsekélyebb mértékben is szóhoz jut ebben az ego vagy a harag, akkor az energia összeroskad, és az angyalok nem tudnak reagálni. Érted? Isten küldöttei vagyunk ezen a földön. Módunkban áll támogatni az isteni akaratot, őrizhetjük a látomást, és ha valóban, hitelesen ráhangolódunk a pozitív jövőképre, akkor ahhoz is elegendő imaenergia lesz bennünk, hogy cselekvésre szólítsuk az angyalokat.

Bólintottam. Tudtam, hogy igaza van.

- Érted, mit jelent ez az egész? - kérdezte. - Ez az információ maga a Tizenegyedik Felismerés. Az imamezőkre vonatkozó tudás még egy lépéssel tovább viszi az emberi kultúrát. Amikor megértettük a Tizediket - azt, hogy az emberiség célja megőrizni a látomást és ideális, spirituális kultúrát teremteni ezen a bolygón -, valami még hiányzott. Nem tudtuk, hogyan tehetjük ezt tartóssá. Nem tudtuk, miként használhatjuk a hitet és a reményt, az elvárásokat az energia szempontjából. Most már tudjuk. Shambhala valósága, az imamezők titka megadta nekünk ezt a tudást. Most már képesek vagyunk őrizni a spirituális világ látomását, és kreatív erőnk latba vetésével meg is tudjuk valósítani. Az emberi kultúra csak akkor fejlődhet tovább, ha ezt az erőt tudatosan a spirituális evolúció szolgálatába állítjuk. Azt kell tennünk, amit Shambhala templomaiban csináltak: módszeresen be kell állítanunk imamezőnket azokra a sarkalatos helyzetekre, amelyek a kultúra fejlődése számára fordulópontot jelentenek. A tájékoztatás, elsősorban a televízió igazi szerepe az, hogy megmutassa ezeket a helyzeteket. Oda kell figyelniük minden vitára, minden tudományos véleménycserére, a sötétség és a világosság minden egyes összecsapására, és rá kell szánunk az időt a mező használatára. - Körülnézett. - Ezt megtehetjük kisebb közösségekben, templomokban, baráti körben, mindenütt a világon. És mi lesz, ha minden vallás egyetlen óriási, egységes imamezővé egyesül? Ez a mező ma még töredékekre tagozódik, és a negatív imák, a gyűlölködések tovább gyengítik. Ártó gondolataikkal a jó emberek is erősítik a gonoszt, mert azt hiszik, hogy az nem számít. De mi lesz, ha ez megváltozik? Mi lesz, ha egy akkora mezőt tudunk teremteni, amelyet a világ még nem látott? Mi lesz, ha ez a mező a földkerekségen végighömpölyögve fölemeli a rossz erőit, amelyek ma még központi hatalomra törnek, és mindenkit irányítani akarnak? Mi lesz, ha minden szakmában és foglalkozási ágban reform csoportok alakulnak, amelyeknek tagjai tudatosan alkalmazzák mindezt? Mi lesz, ha ilyen messzire terjed a mező?

Wil egy pillanatra elhallgatott.

- És akkor mi lesz, ha már mindenki hisz az angyalokban - folytatta -, és mindenki tudja, hogy születésünk óta jogunkban, módunkban áll megbízásokat adni nekik. Nincs olyan helyzet, amelyre ne gyakorolhatnánk közvetlen befolyást. Az új évezred nagyon más lesz, mint ami most van. Mi leszünk Shambhala igazi harcosai, mi fogjuk megnyerni a csatát, ezért mi határozhatjuk majd meg, milyen legyen a jövő. - Komoly tekintettel nézett ránt. - Ennek a nemzedéknek ez az igazi feladata. Ha nem járunk sikerrel, az előttünk járó generációk minden előfeszítése hiábavaló volt. Nem hunyhatunk szemet a környezeti károk fölött és a vezetők csalárdsága fölött sem.

- Az a fontos - folytatta Wil -, hogy kezdjük el építeni a tudatos, „gondolati” hálózatot. Hogy a harcosok kapcsolatba kerüljenek egymással... Mindenkinek, akinek birtokában van a tudás, tovább kell adnia élete mindazon szereplőinek, akik tudni akarják.

Hallgattam. Wil szavai eszembe juttatták Yint és a többiek, akik a kínai zsarnokság igája alatt élnek. Vajon mi történhetett vele? Sosem sikerült volna, ha ők nem segítenek. Gondolataimat Willel is megosztottam.

- Megtalálhatjuk - felelte Wil. - Tudod: a televízió csupán a tudati látás előfutára. Keresd meg gondolatban, hogy hol van most.

Bólintottam, és kiürítettem tudatomat, hogy csak Yin legyen a gondolataimban, senki más. Ám ekkor lelki szemeim előtt Csang ezredes arca jelent meg; visszahőköltem. Elmondtam Wilnek,

mi történt.

- Emlékezz arra, milyen volt az ezredes arca, amikor egy pillanatra mintha öntudatra ébredt volna, és azt a kifejezést keresd a képen.

Lelki szemeimmel megtaláltam azt az emlékezetes arckifejezést, mire hirtelen Yint pillantottam meg: egy börtöncellában ült, amelyet örök vetek körül.

- Láttam Yint - mondtam; kiterjesztettem imaenergiámat, és segítségül hívtam a felsőbb szférák lakóit, míg Yin körül egészen világos nem lett a kép. Ekkor azt vizualizáltam, hogy a világosság kiterjed azokra is, akik Yint fogva tartják.

- Képzeld egy angyalt Yin mellé - javasolta Wil - és egyet az ezredes mellé.

Bólintottam, és a híres tibeti együttérzésre gondoltam.

Wil felvonta szemöldökét, és mosolygott, miközben én ismét a képekre koncentráltam. Yinnek nem esik baja. Tibet egyszer szabad lesz.

Most már szemernyi kétely sem volt bennem.